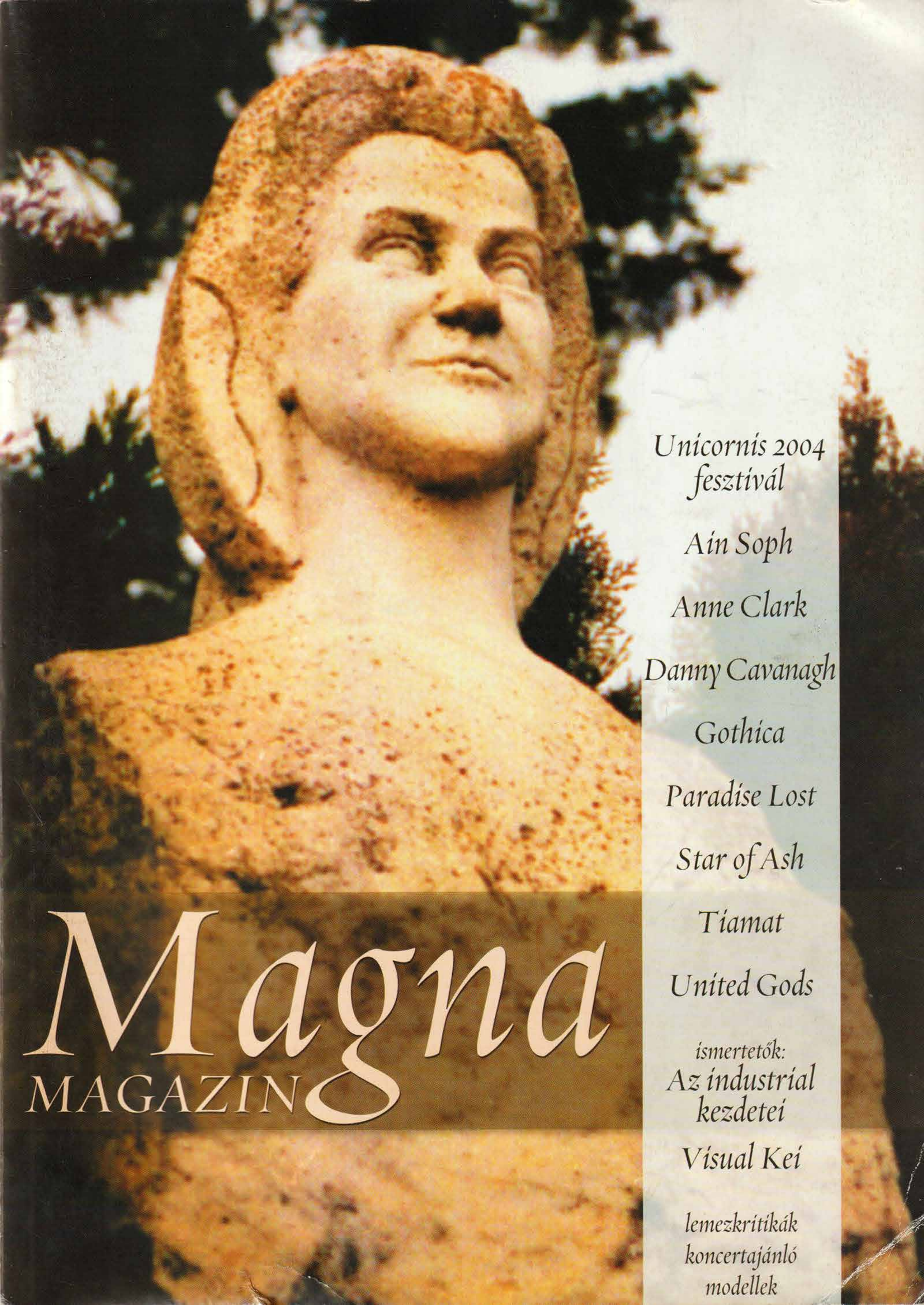

Magna
MAGAZIN

Unicornis 2004 fesztivál

Ain Soph

Anne Clark

Danny Cavanagh

Gothica

Paradise Lost

Star of Ash

Tiamat

United Gods

ismertetők:
Az industrial kezdetei

Visual Kei

lemezkritikák
koncertajánló
modellek

LAST 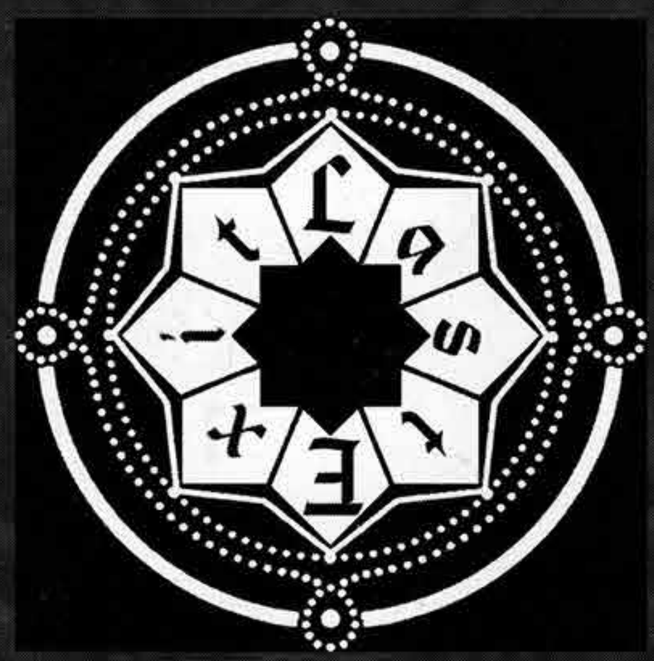 EXIT

neofolk, industrial, ebm
ritual, noise, dark ambient
gothic. black metal zenék boltja

ÚJDONSÁGOK

RAISON D'ETRE: Requiem For Abandoned Souls
DEUTSCH NEPAL: Deflagration Of Hell
DER BLUTHARSCH: Time Is Thee Emeny!
ATARAXIA: Saphir
ULVER: A Quick Fix Of Melancholy & Svidd Neger
NON: Live In Osaka DVD

CÍM: 1081 Budapest, Légszesz u. 4.
(a Keleti Pályaudvartól 3 percre)

Nyitva hétköznap 11-18 óráig, szombaton 11-16 óráig.
telefon: 06 1 323 1776, e-mail: lastexit@axelero.hu
http://web.axelero.hu/lastexit

Hírek

DEATH ON THE ROAD
THE LAST DAYS OF JESUS & ANTIWORLD

Június 3. – Bécs, Ausztria /The Monastery
Június 4. – Krakkó, Lengyelország
Június 5. Varsó, Lengyelország /Old Skull

A Last Days of Jesus elkészítette legújabb LP-jét az „Alien Domestic Humanoid Sickket", a lemezen többek között élő basszusgitár hallható, amelyet újra WeeZer, a korábbi TLDOJ tag vett fel, így ő játszik a legutóbbi GunsAndFun című maxi CD-n is. A zenekar turnéra indul, Budapesthez a fenti három helyszín esik legközelebb.
http://lastdays.host.sk

CRADLE OF FILTH »
1996 óta először látogat Magyarországra a brit Cradle of Filth. Dani Filth és véres csapata a Petőfi Csarnok szabadtéri színpadán mutatkozik be a Summer Rocks fesztivál keretein belül, ahol aznap a Testament lesz a másik fő attrakció.
http://www.concerto.hu

*« A **Zeromancer** miután hazaérkezett európai turnéjáról, március 9-én megjelentette ZZYZX című legújabb albumát, amelyen a New Madonna és a Gone To Your Head című bonus trackeket is hallhatjátok. további info: www.zeromancer.com*

*A mexikói **Hocico**, akik tavaly novemberben Magyarországon két koncertet is adtak, 2004 májusában új maxi CD-t ad ki, (Born To Be (Hated)) címmel.*
http://www.hocico.de

GOTHICA Fesztivál
2004. május 1-jén ismét Gothica Fesztivál lesz a Petőfi Csarnokban, 21 fellépővel, köztük a külföldön először bemutatkozó finn Moonsorrow is itt lesz! Néhány név: Moonsorrow, Nevergreen, Mortal Love, Árnyak, Beyond Surface, Dying Wish, Christian Epidemic, CasketGarden, Tesstimony, De Facto, The Dethroners, Autumn Twilight, Relikvia, Ideas...
A Negative Art szervezésében warm-up party a Marco Polo Clubban április 30-án 19.00 órától hajnalig, Gothica belépővel ráadásul ingyenes!

IMPRESSZUM

Magna Magazin - I. évf., 1. szám, 2004. április 16.
Nyomda: Quality Print - Szeged, (30) 271 4860, Grafika és tördelés: Zero - Negative Art Prod.
megjelenik 500 példányban, beszerezhető: Last Exit (Bp., Légszesz u. 4.), Headbanger
LD50 és Negative Art rendezvények
Szeged, Bahia Music
A lap szerkesztését a Last Exit, a Negative Art Prod. és barátaik végzik. Hálásak vagyunk mindenkinek, aki tett valamit azért, hogy ez az újság elkészülhessen és bízunk kitartásukban, hogy a lap folyamatosan megjelenhessen.
kontakt: lastexit@axelero.hu · info@negativeart.hu
http://web.axelero.hu/lastexit · http://negativeart.hu · http://www.ld50.hu · http://www.gothic.hu

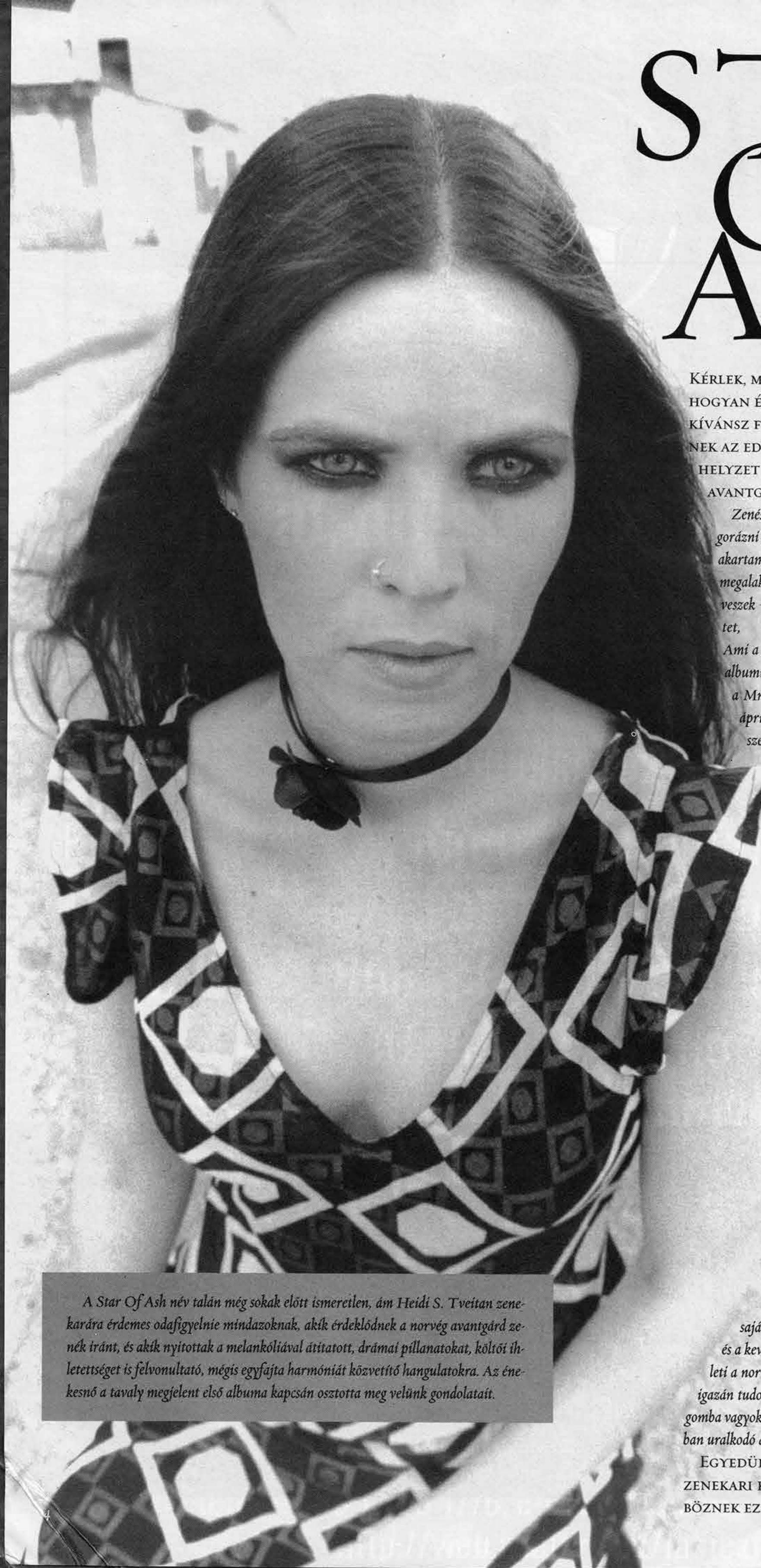

STAR OF ASH

A Star Of Ash név talán még sokak előtt ismeretlen, ám Heidi S. Tveitan zenekarára érdemes odafigyelnie mindazoknak, akik érdeklődnek a norvég avantgárd zenék iránt, és akik nyitottak a melankóliával átitatott, drámai pillanatokat, költői ihletettséget is felvonultató, mégis egyfajta harmóniát közvetítő hangulatokra. Az énekesnő a tavaly megjelent első albuma kapcsán osztotta meg velünk gondolatait.

KÉRLEK, MONDJ VALAMIT A ZENEI KÉPZETSÉGEDRŐL; HOGYAN ÉS MIKOR HATÁROZTAD EL, HOGY ZENÉVEL KÍVÁNSZ FOGLALKOZNI; MIT TARTASZ KIEMELKEDŐNEK AZ EDDIGI KARRIERED SORÁN, ILLETVE MI A HELYZET JELENLEG A PECCATUM NEVŰ AVANTGARDE METAL ZENEKARODDAL?

Zenészcsaládba születtem – nagyon fiatalon kezdtem zongorázni és énekelni. Egyéb tanulmányaim miatt azonban nem akartam ilyesmivel foglalkozni, így csak a Peccatum 1998-as megalakulásával indult el zenei pályafutásom. Azóta órákat veszek – éneket és dalszerzést tanulok, zeneteóriát és történetet, valamint sequencelést. Ami a Peccatumot illeti, éppen most fejeztük be a harmadik albumunkat, aminek „Lost In A Reverie" lesz a címe, és amit a Mnemosyne Produstions és a Voices Music jelentet meg áprilisban. Olyan tudásra és magabiztosságra tettünk szert az évek során, aminek a segítségével zeneileg és érzelmileg is rendkívül kifejező lemezt tudtunk készíteni, és azt hiszem, sok kellemes percet szerez majd azoknak, akikhez szól.

MILYEN ZENEKAROK, ELŐADÓK INSPIRÁLNAK?

Nagyon sok kortársszerző, és zenekar van, akik a legkülönbözőbb formában inspirálnak, egyiküket külön is megemlíteném, ő Arvö Pärt, az észt zeneszerző.

EGYSZEMÉLYES ZENEKAR A STAR OF ASH?

Igen, a Star Of Ash a szólóprojectem.

A LEMEZEN SOK VENDÉGMŰVÉSZ SZEREPEL, TÖBBEN KÖZÜLÜK A NORVÉG AVANTGÁRD IRÁNYZAT ÚTTÖRŐINEK TEKINTHETŐK. MIT GONDOLSZ, TÉNYLEG BESZÉLHETÜNK MOZGALOMRÓL, VAGY CSUPÁN KREATÍV ÉS TEHETSÉGES EMBEREKRŐL, AKIK SOK ESETBEN JÓ BARÁTSÁGBAN IS VANNAK EGYMÁSSAL?

A lemez másmilyen lett volna, ha a munkálatok során nincsenek ezek az együttműködések. Természetesen a dalok maguk megvoltak kiindulási alapként, így amit a közreműködők hozzáadtak, az a saját zenei felfogásuk. Ez leginkább az előadásmódjukban, és a keverésben érhető tetten. Ami az általános hangulatot illeti a norvég avantgárd mozgalommal kapcsolatban, arról nem igazán tudok beszámolni, mert leginkább a saját kis kreatív világomba vagyok bezárkózva. Persze lehet, hogy éppen ez a mozgalomban uralkodó általános hangulat!?

EGYEDÜL IS ÍRSZ DALOKAT, ÉS A PECCATUM RÉVÉN ZENEKARI KERETEKEN BELÜL IS: MENNYIBEN KÜLÖNBÖZNEK EZEK, ÉS MELYIK ÁLL HOZZÁD KÖZELEBB?

Új tapasztalatokra tettem szert, mikor egyedül dolgoztam. A kihívást az jelentette, hogy nagy részben a saját képzettségemre és ítéletemre kellett, hogy támaszkodjak, ami elkerülhetetlenné tett egy konstruktív tanulási folyamatot. Egyben előjogot is szereztem arra, hogy mindenben enyém legyen a döntő szó és a felelősség. Az is hozzátartozik a dologhoz, hogy az eltérő körülmények eltérő zenét eredményeztek. A Star Of Ash a saját történetét írja, olyan formában, mely jelenleg kifejezetten alkotója megelégedésére szolgál. A Peccatum esetében három ember ír dalokat, így a kifejezésmód tulajdonképpen háromfejű, mint Cerbeus.

HOGYAN SZÜLETTEK MEG A DALOK ZENEILEG – AZ ITER.VIATORON HALLHATÓ SZÁMOK ELÉGGÉ KÜLÖNBÖZNEK A PECCATUM DALOKTÓL, FINOMABBAK ÉS NAGYON TISZTA ÉRZÉSEKET ÉBRESZTENEK. EGYETÉRTESZ?

Mikor zenét szerzek, akár dalt, akár egy-egy részt, kiindulópontként általában zongorán, vagy sequenceren megírok egy dallamot, harmóniát, akkordmenetet vagy témát. Ennek a vázlatnak a segítségével meghatározom a hangnemet és a tempót. Ezután a vázat élettel kell megtölteni, fel kell öltöztetni, csinosítani kell, táplálni. Olyan folyamat ez, melynek a középpontjában már a mondanivaló áll, így előfordul, hogy bizonyos részeket sokszor újraértelmezek, újraépítek, átdogozok. A mondanivaló öltözete a hangszerelés. Azt is mondhatnám, hogy a hangszerelést az határozza meg, hogy milyen témát akarok kifejezésre juttatni. Számomra a zeneszerzés nagyon időigényes elfoglaltság; minden elégedett pillanatért óriási csatát folytatok.

A SZÖVEGEK ERŐSEN BEFELÉ FORDULÓAK, ÉS NEM ANNYIRA EGY TÖRTÉNETET MESÉLNEK EL, HANEM INKÁBB EGY GONDOLATFOLYAMKÉNT ÉRTELMEZHETŐEK, MELYEK NAGYON MÉLYRE TÖRNEK, A FELFELÉ VEZETŐ ÚT PEDIG MINTHA NEM IS LÉTEZNE. NÉHA MÉG AGRESSZÍVNEK IS TŰNNEK – MENNYIRE ÉRZED TALÁLÓNAK EZT A LEÍRÁST, MI MOTIVÁLTA A SZÖVEGEKET?

A szövegek a mondanivalóval rendelkező és a teljesen értelmetlen közötti területen mozognak, és sokkal inkább benyomásokat vetítenek elénk, mert nem feltétlenül az a céljuk, hogy az értelem számára felfoghatóak legyenek. Mikor az Iter.Viator szövegeit írtam egyfajta brutális szépségre törekedtem. Sok esetben azért használok bizonyos szavakat, hogy a kapott történet a zene kifejezőerejét erősítse, nem pedig azért, hogy a bennem lejátszódó érzéseket mutassa be, így nem annyira befelé fordulóak, mint amennyire annak tűnhetnek.

FEMININ ALBUMNAK TARTOD AZ ITER.VIATORT?

Igen.

A KIADÓ OLYAN ZENEKAROKAT EMLÍT A LEMEZED KAPCSÁN, MINT A CURRENT 93 VAGY A DEAD CAN DANCE. ÉN AZT HISZEM, HOGY EZ A HASONLÍTGATÁS INKÁBB A MŰVÉSZI HOZZÁÁLLÁS TEKINTETÉBEN ÁLLJA MEG A HELYÉT, MINTSEM A ZENE TEKINTETÉBEN...

Azt hiszem, igazad van, mert nem hallgatom ezeket a zenekarokat :)!

KONCERTEZIK A STAR OF ASH?

Jelenleg ezt a kérdést nem tartjuk napirenden, de a későbbiekben még bárhogy alakulhatnak a dolgok. Ha adódna egy ideális lehetőség, komolyan fontolóra venném. Kétségtelen, hogy rengeteget kellene egyeztetni, mert egy énekesnő és egy zenekar lehetőségei között ilyen téren bizony nagy a különbség.

AZ ALBUMOD TÖBB, MINT EGY ÉVE KÉSZEN VAN. VISSZATEKINTVE HOGYAN VÉLEKEDSZ RÓLA, ÉS MILYEN VOLT A FOGADTATÁSA?

Valójában több, mint két éve készült a lemez, és még mindig nem tudom, mi lenne számára a megfelelő kategória. Az eltelt idő alatt arra jutottam, hogy egy kiváló avantgárd album született, ami egyaránt nyit a jazz, a rock és az elektronika irányába is. Olyan alapozottságnak tartom ezt, ami számos lehetőséget rejt még magában, teljesen újfajta kifutásokat, és mostanában éppen ezeket kutatom; hova vezet az út az Iter.Viatortól. Ami a fogadtatást illeti, mind a sajtó, mind a hallgatók részéről minden várakozásomat felülmúlóan pozitívak voltak a vélemények. Legjobban az lepett meg, hogy mennyire széles (sajtó)közönség ismerkedett meg a lemezzel – foglalkoztak vele a norvég nemzeti rádiótól kezdve a legnevesebb norvég szakmai lapok, a metal és az elektronikus alter sajtó nagyobb és underground képviselői egyaránt.

MIRE UTAL A ZENEKAR NEVE, MIT KELL RÓLA TUDNUNK?

A Star Of Ash (Hamucsillag) a jelenlegi tevékenységem jellemzése. A dalok összességét önálló egységnek tartom, amit bizonyos távolság választ el az alkotótól. Magát a kifejezést a francia szürrealistáktól kölcsönöztem, és az értelmes és a nonszensz találkozására utal.

AZ INTERJÚ VÉGÉN TIED AZ UTOLSÓ SZÓ!

Köszönöm az interjút és a támogatást!

Éljetek sokáig és boldogan :)!

(S.J. & S.G. interjúja)

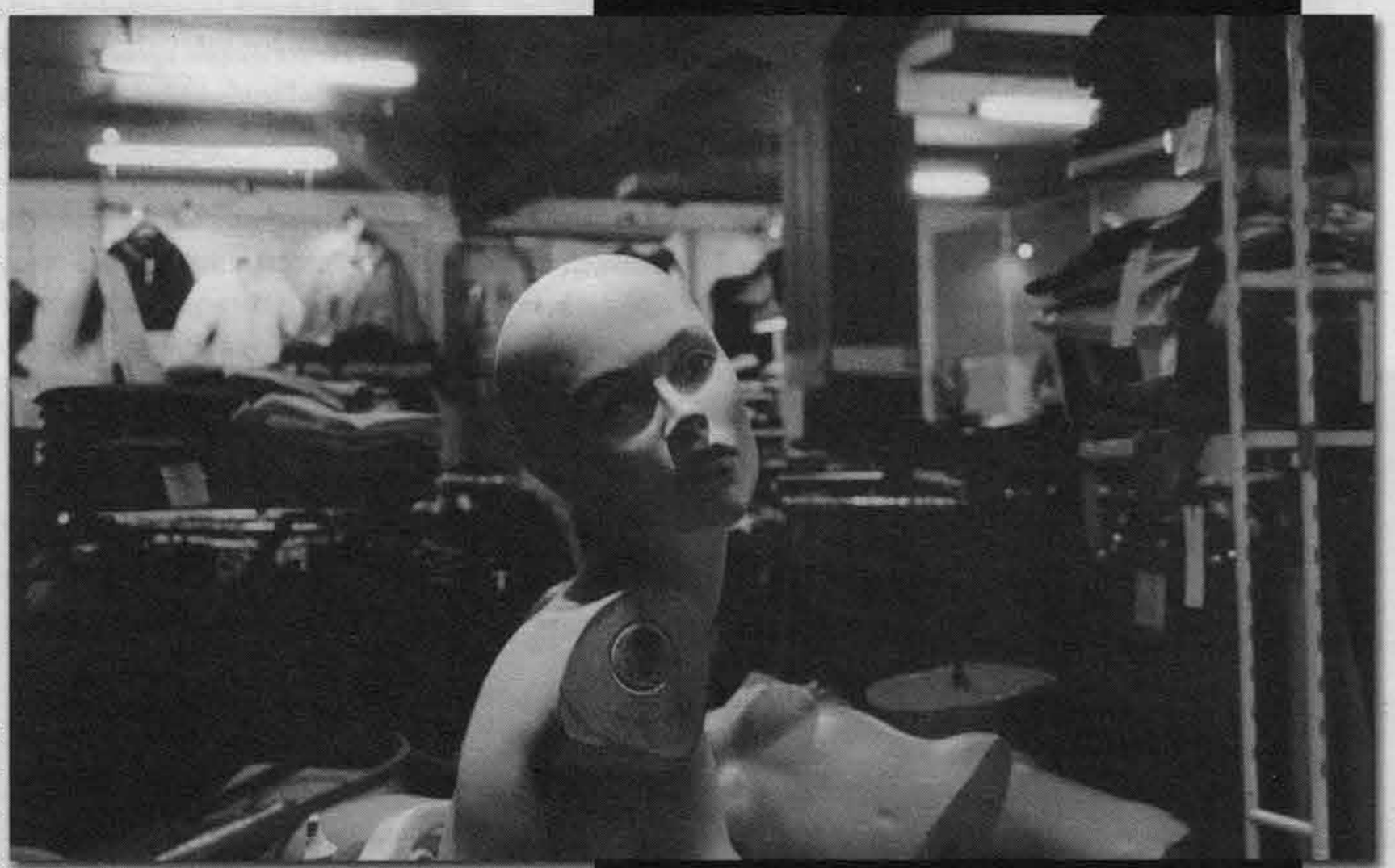

Gothica

„A Gothica név nagyon jól körülírja a zenénket, arra utal, hogy mennyire szeretjük a művészetek különböző formáit. A századok alatt sokféle alakban és változatban mutatkozott meg a gótika a festészet, az építészet, a szobrászat és az irodalom terén. A gótika újrafelfedezése sajátos eszközeivel – elhagyatott, vidéki templomkert-hangulat, gótikus katedrális-monumentalizmus, vihar-élmény, áthatolhatatlanul elburjánzott növény-uralom, horrormesés-esték – megnyitotta az utat a romanticizmusnak..."

Alessandra Santovito & Roberto del Vecchio

Az olasz Gothica duó, Alessandra (kérdéseink megválaszolója) és Roberto a 2003-as év tavaszi időszakát őszi melankóliával töltötte meg „The Cliff Of Suicide" című albuma segítségével. A klasszikus elemekkel áthatott éteri muzsika bármilyen kort vagy helyszínt érint, az Öngyilkosság Sziklájának mindig van helye – ami az emberi szívben örök, az a külvilágból sem hiányozhat.

A CLIFF OF SUICIDE NÉHÁNY HÓNAPJA MÁR KAPHATÓ. MILYENEK AZ EDDIGI VISSZAJELZÉSEK?

Az emberek nagyon lelkesek, naponta hallunk dicsérő véleményeket vagy olvasunk támogató, jó lemezkritikákat.

A DEBÜTÁLÓ NIGHT THOUGHTS-HOZ KÉPEST MENNYIBEN MÁS EZ AZ ALBUM?

Fontos volt, hogy a hangzásunk fejlődjön, mert az érzéseink és a művészeti céljaink tökéletesebb kifejezése így lehetséges. Ami a Cliff of Suicide-t illeti, örömmel mondhatjuk, hogy ez így is történt. A hangszerelésben a nagyzenekari megoldások sokat változtak, és az énekstílusom is.

VISZONYLAG FIATAL ZENEKAR VAGYTOK - HABÁR SOK ÉVE LÉTEZTEK – ÍGY MÉG ELŐFORDUL, HOGY MÁSOKHOZ HASONLÍTANAK TITEKET. AZ ARCANA VAGY A DEAD CAN DANCE NEVE SZOKOTT FELMERÜLNI VELETEK KAPCSOLATBAN. MI ERRŐL A VÉLEMÉNYED – VALÓBAN HATOTTAK RÁTOK? AKÁR ZENEILEG, AKÁR OLYAN TEKINTETBEN, HOGY MINDKÉT EGYÜTTES EGY FÉRFI ÉS EGY NŐ DUETTJE... ILLETVE HOGYAN ÍRNÁD LE A ZENÉTEKET?

Az Arcana-hoz és a Dead Can Dance-hez hasonlóan mi is szeretjük a klasszikus zenét, a különböző korok és kultúrák, népek zenéit – azt hiszem, ezért hasonlítanak minket hozzájuk. De hiába használunk mindannyian klasszikus hangszereket, illetve férfi és női hangot is, mégis meglesznek a különbségek, ugyanúgy, mint ahogy Vivaldi és Mozart között is megvan. Minden történés, minden tapasztalat, minden olvasmány, a természet, a világ és a művészeti alkotások, amik körülvesznek minket, arra ösztönöz, hogy a szenvedésünket zenévé alakítsuk. Egy tökéletes gótikus kastélynál (például a Strawberry Hill-nél) nem a kor számít, hanem az, hogy egybegyűjti a világ szinte minden tájának furcsa és megdöbbentő dolgait. Horace Walpole, a gótikus irodalom atyja és az első elismert gótikus regény, az 1764-os Az otranto-i kastély írója építtette saját maga számára. A zenénk is olyan, mint egy gótikus kastély, különböző művészeti ágak és hanghatások találkoznak benne. Olyan, mint egy felvidító, elbűvölő táj; a fiatalkori halál kínzó gondolata; a szépség, ami a jóindulatú és szigorú természet megzavarhatatlan, rejtélyes működésének horrorába csap át; a létezés hangja.

FENTEBB A HONLAPOTOKAT IDÉZTÜK A NEVETEK KAPCSÁN. RENGETEG KÜLÖNBÖZŐ MŰVÉSZETI ALKOTÁS KAPTA A GÓTIKUS STÍLUSNEVET. SZÁMOTOKRA A KÜLÖNBÖZŐ „GÓTIKUMOK" EGYARÁNT FONTOSAK, VAGY VANNAK KIEMELKEDŐ IRÁNYZATOK?

A gótikus építészet, és az angol gótikus irodalom áll hozzánk a legközelebb.

MANAPSÁG ZENÉRE, ZENEKAROKRA IS ALKALMAZZÁK A GOTHIC MEGJELÖLÉST. NEM FÉLTEK ATTÓL, HOGY EZ A NÉV A KLISÉS CSAPATOK KÖZÉ TASZÍT TITEKET?

Ennyi kockázatot vállalunk. A nevet majd tíz éve választottuk kulturális vonzódás okán, és nem akarnánk változtatni rajta.

AZ ÚJ ALBUM BORÍTÓJÁBAN GYÖNYÖRŰ FESTMÉNYEKET LÁTHATUNK. MENNYIRE FONTOS SZÁMOTOKRA, HOGY HARMÓNIÁBA HOZZÁTOK A ZENEI ÉS A KÉPI MONDANIVALÓT? MIÉRT EZEK A KÉPEK KERÜLTEK A BOOKLET-BE?

Ahogy az első albumnál, itt is a zenéhez választottuk a képeket. Waterhouse: Miranda, a vihar című festményét azért a La vida es sueno (Az élet egy álom) mellé tettük, mert itt van egy Shakespeare idézet is a Viharból – a borítóban van néhány sor Edgar Allan Poetól, egyéb utalásokkal egyetemben, amik mind arról szólnak, hogy az élet egy álom. A The Monk (A szerzetes) sötét atmoszféráját egy flamand festő, Dieric Bouts festményével tudtuk még inkább hangsúlyozni. Az Under the Dock Leaves (A lapulevelek alatt) szövege úgy született, hogy az egyik nyári napfordulókor elkalandoztak a gondolataim, szinte látomásosak voltak. Egy nap Roberto mutatott egy Richard Doyle festményt, amin tündérek játszanak és táncolnak az erőben a lapulevelek alatt. Ez a kép annyira hasonlít a látomásomhoz, hogy a borítóba is betettük, és az egyik dalunknak is ezt a címet adtuk: A lapulevelek alatt – egy őszesti álom. A művészetek minden területét szeretjük. Vannak tanok, melyek a művészeteket egyívásúnak tekintik, és ezzel valamennyire egyetértünk.

A LEMEZEN MÉLY – LEGINKÁBB MELANKOLIKUS – ÉRZELMEK JELENNEK MEG. MINDIG SZOMORÚ HANGULATBAN SZÜLETNEK A DALAITOK?

Nem. Ezek az érzések csak egyfelől jellemeznek minket. Arra nagyon jók, hogy az ember komponáljon, vagy verset írjon, mert a legbensőbb lélekből erednek. Ebben az állapotban a gondolat elárasztja a kiszáradt racionalitást, és a tiszta művészet elérhetővé válik. Arra is érdemes odafigyelni, hogy a szomorú érzések között is van különbség. Előfordul, hogy az ilyesmi minden erőnket elszívja és a legmélyebb apátiába taszít minket, máskor meg kijózanít a meankólia és kreativitásra ösztönöz.

A LEMEZ EGYIK VISSZATÉRŐ TÉMÁJA A FIATALKORI HALÁL. ÚGY TŰNIK, HOGY EZ NAGYON MÉLYEN ÉRINT TITEKET. BESZÉLNÉTEK ERRŐL? HOGYAN ÉRZITEK – IDŐSEBB KORBAN KÖNNYEBB ELFOGADNI A HALÁLT?

Az emberi létezés idejét a halálra való várakozás sugallja, de meg is adja egyben a mét. Nagyon erős a vonzódásom a halálhoz; ez a legmélyebb és legbensőbb misztérium, amely mindannyiunkat megérint előbb-utóbb. A halál vonzereje a kettősségében rejlik: gyógyító, harmóniát adó, kimondhatatlan űrt vagy körülírhatatlan szomorúságot jelentő? Ha valaki a halálról gondolkodik, az azt feltételezi, hogy az élet mibenlétét jobban felfogja, az értékeit, apró örömeit jobban értékeli: a természetet, a művészeteket, a szerelmet. Magasabb tudatosságot mondhatsz magadénak. Minden életkorban nehéz elfogadni azt, hogy a tested elrothad, a lelked pedig az ismeretlenbe jut át.

AZ ÁLOM, A KOZMOSZ, A TÚLVILÁG, A SZERZETESI ÉLET – EZEK A TÉMÁK IS GYAKRAN SZEREPELNEK A SZÖVEGEKBEN. A MAI ROHANÓ VILÁGBAN MENNYIRE LEHET EZEKKEL FOGLALKOZNI? JOBB LETT VOLNA NÉHÁNY SZÁZ ÉVVEL EZELŐTT SZÜLETNI, ILLETVE LEHET-E MANAPSÁG IS NYUGODT, MEDITATÍV ÉLETET ÉLNI?

Minden korszaknak megvan a különleges vonzereje és a problémái is. A jelenkor lánya vagyok és ebben a közegben próbálok az életemből a legtöbbet kihozni. A képmutatást nagyon nem szeretem, és azt sem, hogy az emberek egymás és a természet iránt semmi tiszteletet nem mutatnak.

OLASZSÁGOTOK HALLHATÓ A DALAITOKON. EZ TUDATOS VAGY ÖSZTÖNÖS?

Az olasz kultúra és a hatalmas olasz zenei hagyomány mélyen és mélyről inspirál bennünket, részben a legtermészetesebb, tudatalatti módon.

OLASZORSZÁGBAN SZÁMOS ZENEKAR FORDUL A TRADÍCIÓ FELÉ, AMI SZÁMUNKRA RENDKÍVÜL SZIMPATIKUS. VAN ENNEK EGYFAJTA MOZGALOM-JELLEGE?

Nem vagyunk kapcsolatban ilyen zenekarokkal, ezért nem tudom.

SOKAN ÚGY GONDOLNAK OLASZORSZÁGRA, MINT AZ EURÓPAI KULTÚRA EGYIK VÉDŐBÁSTYÁJÁRA. HOGYAN VÉLEKEDTEK HAZÁTOK KULTURÁLIS ÉS MŰVÉSZETI VÍVMÁNYAIRÓL?

Lenyűgözőnek tartom a sokféleségét. Egyéb kultúráktól abban különbözik, hogy szinte a tökéletességig kifinomult, antik és erős gondolatiságot hordoz; egy igazán grandiózus kultúra, mely nagy hatással volt a nyugati világra. A mediterrán területeken azonban többféle hatás érvényesült. Az elmúlt századok alatt északról érkezettek is nagyszámban lakták ezt a földet – Vandálok vagy Gótok, akár hódítóként, akár a Római Birodalom által le-

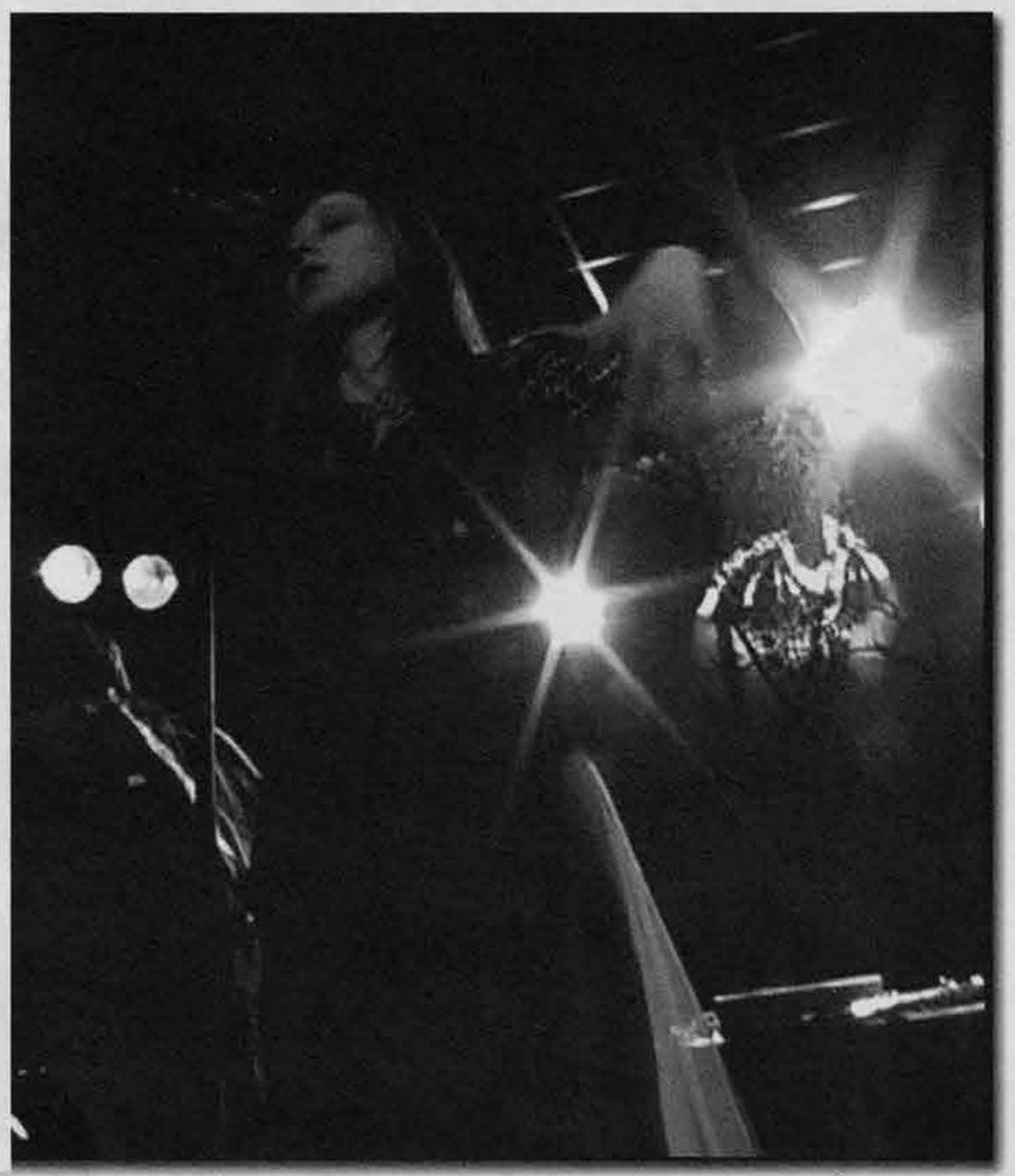

igázott populációként, ezért az ereinkben folyó északi vér miatt részben azt a kultúrát is hordozzuk. Az Olaszországra oly jellemző magasztos esztétika nagyszerű példája ennek.

AZ OLASZ FILOZÓFUSOK MUNKÁIRÓL MI A VÉLEMÉNYETEK – PÉLDÁUL JULIUS EVOLA TANAIRÓL?

Az egyetemen tanultam filozófiát, így elég jól ismerem az olasz filozófusok írásait. Julius Evola megítélése korántsem egységes – már csak emiatt is érdeklődve olvastam a könyveit. Nem minden tézisével értek egyet, de a demokrácia tökéletlenségéről és a fogyasztói társadalom ellenében vallott nézeteit nagyra tartom.

MENNYIRE FONTOS RÉSZE A GOTHICA AZ ÉLETETEKNEK? (ADOTT[illegible] ÖNISMERETET, ÉLETTAPASZTALA[illegible] SZERELMET, ÉLETCÉLOKAT

A Gothica az igaz valónk, életünk alapvető meghatározója, az a terület, ahol a kultúrához fűződő szenvedélyünk megnyilatkozhat. Az élet nagy és nagyszerű kihívása, mely másik oldalról férj és feleség szerelmében mutatkozik meg: Roberto és én az életben is egy pár vagyunk, nemcsak zenei pályafutásunkat tekintve.

A FOTÓITOK ROMANTIKUSAK, ÁLMODOZÓ HANGULATÚAK. MENNYIRE FONTOS SZÁMOTOKRA A ZENEKAR KÜLSŐ MEGJELENÉSE?

Túl sokat törődnek manapság azzal, hogy hogy néz ki egy zenekar.

A DALAITOK HOGYAN SZÜLETNEK – FŐLEG SZINTETIZÁTORON, SZÁMÍTOGÉPEN, VAGY KOMPONÁLTOK EGYÉB HANGSZEREKEN IS?

Szoprán vagyok – konzervatóriumban végeztem, úgyhogy a szintetizátor mellet nálam előfordul az is, hogy fuvolán. Roberto a billentyűs hangszerek mellett basszusgitáron játszik, illetve mindketten szeretjük az ütősöket. A számokban hallható egyébként hegedű, oboa, fuvola, és különböző ütősök is, ezeket olyan barátaink kezelik, akiket felkértünk, hogy szerepeljenek a lemezen.

A CLIFF OF SUICIDE STÚDIÓMUNKÁIT PETER ANDERSSON (RAISON D'ETRE) FELÜGYELTE. HOGYAN TALÁLKOZTATOK VELE, ÉS MI A VÉLEMENYETEK A MUNKÁIRÓL?

Kiadónk, a Cold Meat Industry részéről ajánlotta őt Roger Karmanik. Andersson munkái katartikusak és briliánsak.

ROBERTO RENDEZTE A CLIFF OF SUICIDE VIDEÓT, AMELY A CD-N IS HELYET KAPOTT. A ZENÉN KÍVÜL MILYEN EGYÉB MŰVÉSZETI ÁGAKBAN MŰKÖDTÖK MÉG?

Amiben csak működni tudunk!

AZ ELKÖVETKEZENDŐ HÓNAPOKRA MILYEN TERVEITEK VANNAK?

Van néhány külföldi fellépésünk, illetve új dalokat írunk.

HA SZERETNÉTEK HOZZÁTENNI VALAMIT AZ INTERJÚHOZ, KÉRLEK, TEGYÉTEK MEG!

Szeretnénk megköszönni mindazok segítségét, akik támogattak minket az elmúlt években, akik levelekkel, vagy a honlapunk vendégkönyvén keresztül biztattak minket, és persze a Magna olvasóinak is. Minden további információ megtalálható az alábbi címen: http://GothicaHomepage.cjb.net. Köszönjük! (S.J. & M.P. interjúja)

Once A Barge

A Once a Barge a német Antonius Franke egyszemélyes neofolk/industrial zenekara. A közelmúltban jelentette második lemezét Conditio Humana címen különleges csomagolásban, 300 példányban saját, Holzruna nevű kiadója gondozásában. Erről és (ahogy mondani szokták) még sok egyébről kérdezte őt MM. (Az interjút fordította: KB)

ANTONIUS, MENNYIRE VAGY ELÉGEDETT A NEMRÉGIBEN MEGJELENT MÁSODIK ANYAGODDAL, A „CONDITIO HUMANA"-VAL ÉS MILYEN NÉPSZERŰSÉGNEK ÖRVEND A LEMEZ?

Nagyon elégedett vagyok a C.H.-val. Mindig látod az apró hibákat, miket vétettél, de mint második lépés jónak mondható. Jelenleg még mindig azon vagyok, hogy megismertessem a lemezt. A reakciók mostanáig nagyon pozitívak voltak. Ne felejtsük, a Once a Barge egy nagyon kis zenekar jelen pillanatban, így hát keményen kell dolgoznom, hogy előrébb mozdítsam a dolgokat.

HÁNY KONCERTED VOLT EDDIG OAB NÉVEN? AZ ÉLŐ FELLÉPÉSEK ALKALMÁVAL VANNAK SEGÍTŐTÁRSAID?

A Once a Barge eddig még nem játszott élőben. Az első években nem úgy tekintettem a OAB-ra, mint egy élő zenekarra, de az utóbbi egy-két évben már gondolkoztam a koncertezésen. Ha megtenném, törekednék egy különleges élő hangzás létrehozására (új verziók, stb.) Egy háromtagú felállásban gondolkodom. Azt hiszem, ez esetben meg kell kérnem egy barátomat, akivel már korábban is együtt játszottam egy zenekarban néhány évvel ezelőtt. Ő egy kiváló gitáros és basszusgitáros. Szükségem lenne még egy dobosra, és én meg énekelnék, dobolnék, valamint billentyűs hangszeren játszanék. Ez így nagyon jó lenne, de jelenleg még nincsenek konkrét tervek.

A NEOFOLK/INDUSTRIAL ELŐADÓK ESETÉBEN GYAKRAN TAPASZTALHATÓ, HOGY VALAMILYEN SZILÁRD MEGGYŐZŐDÉSEN ALAPULÓ GONDOLATISÁGOT IS KÖZVETÍTENI KÍVÁNNAK. TE MIT SZERETNÉL ÜZENNI A ZENÉD ÁLTAL?

A Once a Barge munkáiban a fókusz az emberi nemen van: a kudarcokon, a gyengeségen, de éppúgy az emberiség erősségein is. Az első lemez a búcsúról szólt. Az egy személyes munka volt a szövegeket tekintve. Az élet egyfajta alkonyáról szólt. A C.H. tovább vezet minket lefelé a lejtőn. Vannak utolsó búcsúzások, gondolatok a dühről és a bosszúról, és ez a közelgő apokalipszishez vezet minket. A következő lemez, amit jelenleg készítek, a totális apokalipszisről fog szólni. A hangzás sokkal durvább lesz, mint a C.H.-n volt, több bombasztikus dobolás, ipari betétek, de lesznek gitárok és kellemes dallamok is.

A másik jelentős tétel a személyes kutatásom a gyökereim után. Gyakran foglalkozom az ősi mitológiákkal és létezésem gyökereivel itt, ahol élek. Különös tekintettel a kultúrára, a nyelvre, stb.

MI A VÉLEMÉNYED: A NEOFOLK/INDUSTRIAL ALKALMASABB, MINT MÁS MŰFAJ EGY MAGASABB GONDOLATISÁG KÖZVETÍTÉSÉRE?

Szerintem a neofolk a tökéletes zene arra, hogy magasabb eszmék közvetítője legyen. Nagyon himnikus és erőteljes, annak ellenére, hogy akusztikus vagy „alap" hangszerekkel játsszák. Az ütősök gyakran fontos alkotóelemek, mint a rituális zenében. Úgy hiszem, a zene felébreszt valamit a lelkedben, ami mindig is ott volt, de nem minden ember képes rá, hogy meghallja ezt a belső hangot. Nagyon érdekes dolog, hogy elő tudod adni a zenédet nagyon egyszerű módon. A OAB is tudna csinálni egy akusztikus műsort, egy szál gitárral, és a zene lelke még mindig hallható lenne. Ez nem a tudat zenéje, ez a szív zenéje.

HOGYAN LÁTOD: MIÉRT NÉPSZERŰ NÉMETORSZÁGBAN A NEOFOLK/INDUSTRIAL? MENNYIRE EGYSÉGES A SZÍNTÉR?

Nem tudom, miért nagyobb ez a színtér Németországban, mint máshol. Nézetem szerint a színtér gyökereinél kell keresni az okokat, mert Németországban a neofolk-színtér a dark-wave, az industrial és az electro-dark környezetéből nőtte ki magát, amelyik (ezt a fajta zenét tekintve) a legnagyobb színtér a világon. A 80-as évek közepén nem volt olyan kifejezés, hogy neofolk. Az olyan zenekarok dalait, mint a DIJ, Sol Invictus, stb., a dark-wave klubokban játszották, és a hangzásuknak gyakran semmi köze nem volt ahhoz, amit ma neofolknak hívunk. Emlékezzünk csak a korai Current 93 anyagokra, vagy az olyan dalokra, mint a „The Calling" a Death in June-tól, ami egy óriási sláger volt, a kemény és agresszív elektronikus hangzásnak köszönhetően. Később az emberek felépítettek egy más neofolk/industrial színteret.

A NÉMET SZÍNTÉR A LEGNAGYOBB. MILYEN A HIVATALOS MEGÍTÉLÉSE? A SCENE GYAKRAN ÖSSZEMOSÁSRA KERÜL A NÁCIZMUSSAL. MAGYARORSZÁGRÓL EZ A VITATOTT HELYZET PERSZE NEM TELJESEN ÁTLÁTHATÓ. NÁLUNK SOKAN ALUL- , VAGY ÉPPEN TÚLÉRTÉKELIK A NÉHÁNY ELŐADÓ (DIJ, BLUTHARSCH, VON THRONSTAHL) ESETÉBEN ELŐTÉRBEHELYEZETT KÜLSŐSÉGEKET, A HANGSÚLYOSAN MEGJELENÍTETT IDEOLÓGIAI HÁTTERET. HOGY LÁTOD EZT A PROBLÉMÁT? KIT TERHEL A FELELŐSSÉG A BIZONYTALANSÁGOKKAL TELI HELYZETÉRT?

Ez egy örök kérdés. Hadd mondjam el, hogy az utóbbi 5-10 évben a színtérnek egyre több problémája van a nácizmus és fasizmus vádjával. Álláspontom szerint a legtöbb ember ezen a színtéren nem náci. Sokan nagyon konzervatívak és hagyományorientáltak. A rúnák és az ősi mitológiák után érdeklődnek, és néhányan egyenruhát hordanak. Ne érts félre, szerintem is vannak szélsőjobbos tendenciával rendelkezők ezen a színtéren, de a legtöbb embernek nincs köze a nácizmushoz vagy a fasizmushoz. Tudom, hogy néhány zenekarnak az ideológiája nagyon provokatív és néhányuknak nyíltan kellene állást foglalni bizonyos kérdésekben (amit még nem tettek meg eddig). Így hát az elmúlt években néhány koncertet betiltottak. És a szélsőbalos-antifasiszta egyedek egy kisebbfajta háborút folytatnak a színtér ellen (nem csak szavakban...). A ti nézőpontotokból talán ez nem nagyon érthető. De a történelmünk miatt az emberek Németországban nagyon érzékenyek az ilyesmire (szerintem túl érzékenyek, mert ez elvezetett egy nagyon furcsa nézőponthoz, ahogy magunkra és Németországra tekintünk). Mindenki nagyon jól ismeri a szimbólumokat, a rúnákat, vagy a Death in June SS-álca-egyenruháját, de azt nem könnyű elmagyarázni, mit éreznek az emberek. És ha nem deklarálod az ideológiát, ami mögötted van, akkor nagy bajba kerülsz. Van egy pár zenekar, akiknek szintén vannak problémáik a neofolk színtéren, mert egy nagyon nem pártatlan képet mutatnak (Von Thronstahl, Dagda Mor, Turbund Sturmwerk, hogy csak egy párat említsek, akiket nem igazán kedvelek). Az olyan zenekarok, mint a Der Blutharsch, a DIJ, a Fire and Ice vagy a Blood Axis a határ. Személy szerint nagyon szeretem őket. Az a baj, hogy az emberek csak az első képet látják, mintha egy könyvet a borítója alapján ítélnénk meg. Szó, mi szó, nem könnyű ezt kezelni. Oldalakat tudnék erről írni...

VÉGÜL EGY KICSIT SZEMÉLYESEBB KÉRDÉS: MELY ELŐADÓKAT SZERETED A PÁLYATÁRSAID KÖZÜL ÉS MELY ALBUMOKAT EMELNÉD KI AZ ELMÚLT ÉVEK TERMÉSÉBŐL?

Az előbb már említettem egy pár személyes kedvencemet (de szintén szeretem az egész Sol Invictus családot, és ne feledkezzünk meg a Backworld-ről sem) Hm, lemezek az elmúlt néhány évből; azt hiszem egy pár nem túl ismertet említek, mert a nagy nevek nem lennének meglepetések nektek.

Sonne Hagal – Helfahrt
While Angels Watch – Dark Age
Camerata Mediolanense – Campo di Marte
(kicsit régebbi, de mestermű)
Derniere Volonte – La feu sacre
Sophia – Spite; Seduction of madness
És bakelíten:
Karnnos – Bearer of order, bringer of chaos 7"
Unio Mystic – Dance Demons 7"

Antonius Franck/Once A Barge: Onceabarge@gmx.de

Unicornis 2004

neofolk-industrial fesztivál

2004. április 16-18. Budapest
Ferencvárosi Művelődési Központ
(Budapest, IX. ker. Haller u. 27.)

Interzone Inc. ✢ Kinovia ✢ Cawatana ✢ Penitent
Ordo Rosarius Equilibrio ✢ In Slaughter Natives
Scivias ✢ Novo Homo ✢ Deutsch Nepal ✢ Der Blutharsch
party helyszín: Marco Polo Club - DJs: d4m4g3, wrack, gelka

Last Exit
web.arctero.hu/lastexit

LD-50
www.ld50.hu

SIDE-LINE
music magazine

ironflame.de

INFO és JEGYRENDELÉS:
HTTP://NEGATIVEART.HU/UNICORNIS ✢ INFO@NEGATIVEART.HU
JEGYEK: LAST EXIT, INDIE-GO, CD-PINCE és ONLINE

a fesztivál fellépőiről...

Penitent

Cawatana

Kinovia

Interzone Inc.

Novo Homo

Scivias

In Slaughter Natives

Ordo Rosarius Equilibrio

Deutsch Nepal

Der Blutharsch

a koncerthelyszín a Ferencvárosi Művelődési Központ színházterme

Kiállítások

a fesztivál keretein belül:

Kecskés Péter

Kecskés Péter képsorozatának címe: Kettős önarckép Biomne-nal

Kecskés Péter

MULLAH KÖNYVE

/részletek/

ahogy isten nevei
összefolynak az
imákba horgolt
kézfejek eltörölt
érintésében visszahajtott
hagyomány kifent
korona-átjáróiban
felfakadó áramlás
nem-helyén ütött
nyom-elfedés
átírásakor

mintha egy törékeny vallatás
malmát hordozná
férfivé testesül a fém
fénnyé menekül a kén
kevélyen sebesedik a kehely

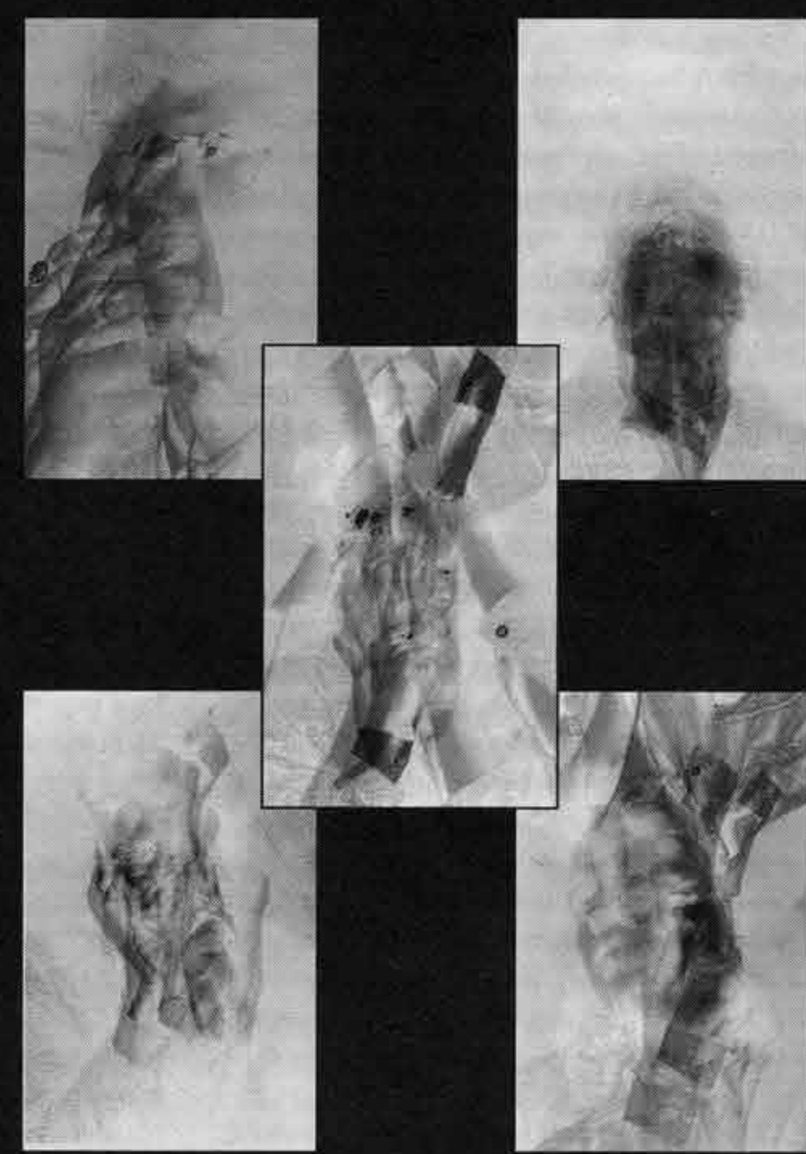

ATALLAL

ellentükröt hoz a jós
fesztitett széneket
igekeszkenővé váló
felhasitott leplet
átdöfi tekintetével
felállitja a fekvő
hiányát
megkeresi a
méregtelenités
hasábjait
elvágja a szemforgató
árnyakat bevégzi
a felszabadités
küllőpilléreit
feltekint szintelen
nyomatokon
fivérként enged
emeltet a történet
mögött egyedül
várva
visszafonja anyaságát

Kulcsár Attila

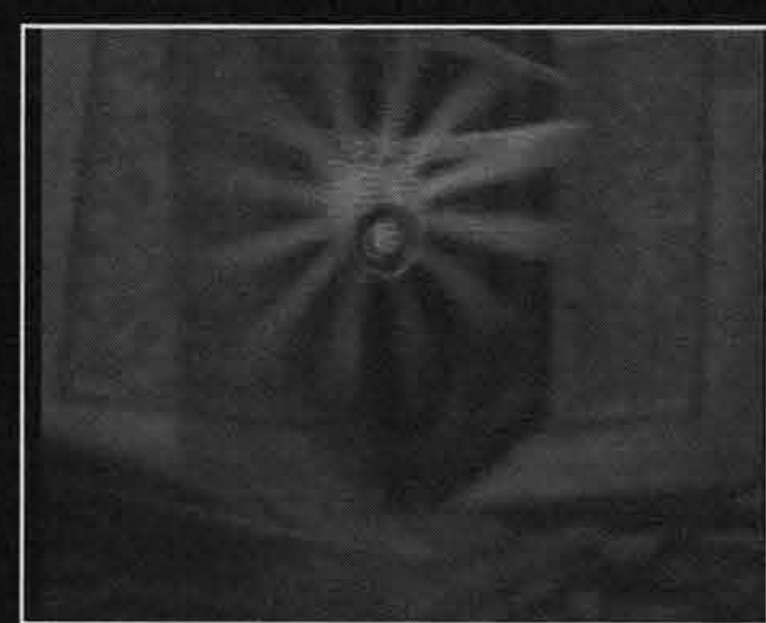

LEMEZKRITIKÁK

DER BLUTHARSCH: *Time is thee enemy!* CD/LP (WKN) 2004/2003

Jó, ha mindig tudod, hogy ki az ellenséged és azt is, hogyha tiszteled őt, s nem becsülöd le. Albin Julius régóta hadakozik múlttal a jövő és a jelen ellen, érdekes eredménnyel - akárcsak az új album esetében. Milyen az új DB album? Hallgatható. Persze már akinek. Aki az előző albumot nem szerette, javasolom, hogy meg se vegye ezt, sőt kerülje el és hajtson a régi DB-ereklyék után, mert minden jel szerint olyan DB már soha nem lesz többé. Baj ez? Tulajdonképpen igen, bár érthető, hogy nem lehet másként ez, most, amikor minden második albumon van egy II. világháborús kép és nagyon kemény a hangzás, akkor van-e értelme még ott folytatni, ahol 1998-ban? Nem, de azért valahol mégis. Olyan éllel, de nem olyan tartalommal, lehetne. Mert leginkább a DB éle veszett el, magam azt gondolom. Mi végre ez az egész most már? Miért kell Albinnak szabályosan vett értelemben nézve igazi dalokat írni? Kell ez a DB-nak? Kellett ez valaha is a DB-nak?... nem hiszem. Albin Julis mást akar. Nem akar ugyanazt. Saját dugájába dőlve a tucatból egy lenni. Jogos. Érthető. De annyira "más" az a fajta torz és sokszor hányaveti, telespeechelt elektronika, amelyben a legtöbbször utazik a DB? És ha más is, akkor ezzel a puszta mássággal be kell érnünk?...Milyen az új DB album? Én a felét kidobnám (különösen a nyávogós lassút és az akusztikus gitáros rettenetet) és csinálnék belőle egy normális 12"-est. Az még összejönne azért. Megtartanám a borítót, a színes bakelitet, de még a szép óriás plakátot is, de nem engedném, hogy mások kiabálják össze a dalok felét, ha ez egy DB lemez. Eléggé hiteltelenné válik így a dolog néhány esetben, s nem is értem, hogy When... után erre miért volt most is szükség. Nagyon félő, hogy a DB-ot és Albin Juliust is elérni látszik valamifajta "Sol Invictus-szindróma", jóllehet hamarább, mint indokolt lett volna.

Javasolom, hogy Albin üljön be egy szobába, csukja be az ajtót és hallgassa meg legalább az első két lemezét. Ott megvolt az erő, a szuggesztivitás, a koncepció. Nem kellenek személyes dalok. Nem kellenek dalok sem. Az érzés kell és az erő. Mert Albin Julius egy tehetséges ember és jó albumok egész sorát hozta létre, kooperálva is, s létrehozott hovatovább egy egész stílusirányzatot. Ez hol van most? Ennyire lazák lettünk?...

Milyen az új DB album? Túl laza. Megbomlottak a sorok. Nyomokban fedezhető fel bármi is a régi erőből. A zászló majdnem a földön hever Albin! Vagy erősebben kell megmarkolni, vagy odaadni másnak. Ideje eldönteni. Lépni kell. Az idő ellened dolgozik.

PHJ

DAWN AND DUSK ENTWINED: *A Leftover Of Gaia* CD, *Forever War* CD (WSD)
Remergence CD (Athanor) 2003

A DADE egy francia csoport, amely tulajdonképpen David Sabre egyszemélyes zenekara. A DADE lassan tíz éve készít felvételeket, amelyek közül az elsőt a WSD adta ki A Leftover of Gaia címmel. Ez az album kicsit befolyásolta is a DADE további pályafutását, magam úgy gondolom, hogy szinte minden ízében kijelölte azokat a zenei részeket, amelyekkel a DADE a továbbiakban élni akar, vagy éppen élni tud. Leginkább egyfajta heroikusabb hangvételű, erősen historikus és epikus (néha bizony túlzottan patetikus is) az a neo-classical vonal, amelyet a csoport választott. Leginkább a korai ITN és talán a Sixth Comm dolgaihoz tudnám hasonlítani.

David vonzódik mindenhez, ami manapság olyannyira divatos; neopaganizmus, Európa története, modern kultúrpesszimizmus, II. világháború, a modern kor bomlása, rúnák, totalitarizmus. Zenei formája nem túl eredeti, de nem mondanám, azt sem, hogy minden tartalom nélküli. Van valami kis dac néhány szerzeményében, amely hitelessé teszi előttem ezt a fajta megnyilatkozást. Ahogyan azt mondja magáról, hogy ő egy fáklya (A Torch in the Dark Field), amely a századokon keresztül ível és megmutatja, hogy hová jutottunk, önmagában üres bombaszt is lehetne, de mégis David szerzeményeiben van valami komolyság, amiért az ember azt gondolja, hogy ez így van. Így gondolkodik, még akkor is, hogyha ez közhelyes néha, David több ilyen egyszerű gondolata hitelesebben hangzik, ha másért nem az elmúlt tíz évért, amelyben három lemezt és néhány válogatás számot hozott össze, több-kevesebb sikerrel.

A forma ugyanis egy kissé egysíkú, sokszor unalmas, s nem is mindig megfelelően átgondolt. Ebben is hasonlít a Sixth Commra egy picit. Magam részéről az első és a legutóbbi lemezét tartom jobbaknak, meglehet a másodikon van az egyik leghatásosabb szerzeménye, az Enter Ashland. A Remergence tartogatja azonban azt a szerzeményt (Lines Of Shides), amelyben minden összegződik, ami a DADE-ban pozitív lehet: dacos ellenállás a reménytelenség ellenére is. Julianus császártól elvette amit talán még lehet. A legutolsó album egyébként szinte majdnem teljesen ua.-t nyújtja, mint a legelső, itt egy kicsit szerencsésebben lettek összetéve a dolgok és profibb a keverés is, néha nyomokban egy kis dark ambient hatás is feltűnik. A lényeg azonban nem ebben van, hanem ott, ahol David két ütés között elmondja, hogy milyenek azok a pajzsok alkotta vonalak, amelyek nem engedik át a támadást. Ebben van valami.

PHJ

FRONT LINE ASSEMBLY: *Civilization* CD, *Maniacal* MCD (Metropolis) 2003

Masszívan semmitmondó lemezzel jött ki a FLA 2003 legvégén, hogy minden egyes rajongójának betegyen az ünnepekre. Szerencsére én csak most januárban ismerkedtem meg az anyaggal, ezért ez a veszély duplán nem fenyegetett, hiszen olyan nagyon rajongónak sem tekintem magam. Csendesen érdeklodöm csupán Bill Leeb kicsiny dolgai iránt, s őszintén meglepodtem a 2001-es Epitaph magas színvonalán. Sokan voltunk így, akik még valami nagyobbat is vártak a zenekartól, de úgy látszik a sírfeliraton túl már nincsen sok minden érvényes dolog a tarsolyban. Pedig miután Chris Peterson elhagyta a zenekart (Arra az emberre azért még tessék figyelni, mert nem sok ilyen, nagy kreativitással megáldott arc nyüzsög manapság már industrial szintéren, mint Chris. Készül is az új anyaga félbemaradt Decree zenekarának. Ha a mérce az első perfekt album lesz itt - Wake of Devastation - akkor joggal reménykedhetünk.)a nagy öreg Rhys Fulber tért vissza. Rhysnek nem ment olyan jól a bolt. A FF dugába dolt, a Conjure One nem lett annyira sikeres, mint remélte. Ne firtassuk, miért, de visszajött és úgy tunt, hogy sokan joggal reménykedtek azért, hogy itt valami nagy-nagy revival lesz a nagyon korrekt és komplex Epitaph után.

No, ebbol semmi sem lett. Nyugodtan ki merem jelenteni, hogy a Civilization a FLA legrosszabb albuma. Nem érdekel a profi hangzás, nem érdekel, hogy a "két nagy" állt össze megint, ez nem FLA, ennyi szimplán az ellenvéleményem lényege. Nyávogós noi ének, sejtelmes dizsi loopok (ez lenne a future pop?), Madonna sampling(!), rosszul elhelyezett basszusok, egy perces ökörködés, lazázó vagy éppen erolködo Leeb, üres közhely szövegek... kattog az egész, húzzák, mint a rétest, de mégis minek ez az egész már, gyerekek?! Jó nagyot rúgott a FLA ezzel az albummal a saját legendájába. Innen nagyon nehéz lesz kikászálódni, az biztos. Voltak mélyebb völgyek eddig is, de mindig be tudta bizonyítani a FLA, hogy még van tovább. Mindez csak azért dühíto, mert ezek az emberek szinte tényleg mindent tudnak az elektronikus zenéről, s meg is tudják csinálni azt, amit akarnak. Tudnák azt is, hogy egy jó (tartalmas, helyénvaló) FLA lemezt csináljanak, hiszen itt van a Maniacal kislemez, amelynek utolsó "Anti" címu száma úgy FLA, ahogyan azt ma kellene, 2004-ben, több mint húsz év stílusteremtő munka után. De mégse. Nem érdekli oket, nekik így is jó. Nem akarják. Tehetnek egy szívességet mindenkinek...

PHJ

ORPLID: *Nachtliche Jünger* CD/2x10 BOX (Prophecy/Eis Und Licht) 2002

Régóta kísérem figyelemmel és nem titkolt szimpátiával a német Orplid zenekar munkásságát, s különösen benne Uwe Nolte erőfeszítéseit, amelyben megpróbál valamifajta teljesen eredeti, s ugyanakkor művészi és tartalmas mondanivalót alkotni gondolatainak és érzéseinek. Uwéval volt egyszer szerencsém beszélgetni, s akkor is meggyőző volt, ahogyan hatalmas lelkesedéssel beszélt az európai és a német kultúra szeretetéről, illetve annak jelenlegi zuhanásáról. Fanatikus tisztelője Hölderlinnek, aki számára kellőképpen ötvözte mindazt, ami európai és német is egyszerre. Azonnal feltűnt igényessége, s az, hogy mindent igyekszik megtenni, hogy először az önmagának feltett elvárásoknak feleljen meg, s belül hozza azt létre, amelyért küzd életében.

Mindezeket a motivációkat és tartalmakat éreztem már korábban is az Orplid zenéjében, s azt gondolom, hogy ezeket az érzéseimet, amelyek alapján gyakorlatilag a mostani neofolknak hívott szintér egyik legjobbjának tartom a zenekart. Művészet, mondanivaló és személyes tenniakarás együtt van az Orplidban. A fenséges, az emberfeletti, a lenyűgöző és a folyamatos harc, amelyben az egyén végül megismeri saját tényleges korlátait... nos ez valahol mind ott van az Orplidben. Amikor az Orplid lágy, tulajdonképpen akkor a legércesebb - ezt jól mutatja a Nachtlinge Jünger. Egy lágy férfihang mondhatja el a legtöbbet a belső harcokról és a félelmekről, amelyekkel edzi folyamatosan saját lelkét. Az Orplid nem folytat könnyű kis játékocskákat, jól ismert sémák mentén. Igyekszik a saját útját járni, s eljutni abba a pontba, amikor művészete teljes lehet. Lényegében ez a legtöbb, amelyet elvárhatunk most.

PHJ

SOPHIA: *Deconstruction of the World* LP (Cyclic Law) 2003

Peter Petersson – az Arcana frontembere - megnősült és felvette feleségének nevét, ezért ezentúl Bjargo-nak hívják. E mellett felhagyott a Sophia magányos munkáival és maga mellé vette személyes barátját Ericsont, aki egyenrangú tagként szállt be a Sophia munkálataiba. Ezek komoly lépések egy ember életében, mégis azt lehet mondani, hogy nem érezni egyértelműen valamifajta elmozdulást a Sophia munkáiban. Az új album leginkább az eddigi legkelendőbb albumok - Spite és a Herbstwerk - összegzésének tűnik, többszöri meghallgatás után is. Minden megtalálható itt szinte, amiért az emberek nagyobb része hallgatja a Sophiát: masszív ütősök, komolyzenei loop-ok industrial köntösben, mogorva szövegek és még mogorvább hangulat. Az ég ismét beborult Peter felett, vagy legalábbis ha a Sophiáról van szó, minden esetben beborul valamennyire az ég.

A társadalomtudományok kedvenc eszköze a "dekonstrukció", amely tulajdonképpen valamifajta analízist is jelent, amelyben a szerkezetét boncolgatják a társadalom rétegződésének. Peter és társa valami hasonlót tesz itt, a maga eszközeivel, senki előtt nem kétséges eredményre jutva ezzel a módszerrel. Mindez nem éppen újszerű; a világot felületén szemlélve, mások is hasonló következtetésekre jutottak - ha jól értem Peter koncepcióját. Az album zeneileg erős, a barát Ericson talán több helyen - saját szerzeményeiben leginkább - túlságosan is egyértelművé tette a Sophia útját, nekem az elkárhozott földijét (In Slaughter Natives) juttatva eszembe.

Nem vártam a briliáns Seduction of Madness meghaladását az új albumtól, de az első album magasságait sem Petertől, de azért jobban örültem volna egy kevésbé szokványosabb albumnak jelen esetben, tekintettel a nagy késésre. Egyszerűen azt érzem csak, hogy minden történik a maga megszokott módján, kijött egy újabb Sophia album és kellőképpen "sophiás" is. Ahogyan szokták mondani, "ismerkedésre ideális lemez" - a Sophia esetében mindenképpen és a világ esetében is valamennyire biztosan igaz ez.

PHJ

VON THRONSTAHL: *Sturmzeit 10"* (Eis Und Licht), *Imperium Internum* CD (Cold Spring), *E Pluribus Unum* CD (Cold Spring), *Leipzig Lichttaufe 2000 7"* (Fasci-Nation), *Re-turn Your Revolt Into Style* CD (Fasci-Nation), *Bellum Sacrum Bellum?!* CD (Fasci-Nation)

Josef Maria Wilhelm Klumb és Raymond P. sokat próbált emberek. Mind a ketten kész kis kronologikus underground életművel állnak a hátuk mögött (punk, goth, metal, industrial, etc.), de ami ennél is fontosabb, meglehetősen erős kritikai érzékük is van, s a maguk módján bizony bátor emberek. Kettőjük, s még legalább három-négy ember (közöttük két hosszú hajú és hosszú combú leányzó) projectje a Von Thronstahl nevű formáció, amelynek első, 1998-ban megjelent 10"-esére (Sturmzeit) nem lehetett nem odafigyelni. Erős anyag a Sturmzeit, és már ez is megmutatta a VT legfőbb erősségét: neo-classical elemek ötvöződnek post-industriallal és neo-classicallal (Raymondnak köszönhetően), valamint rockkal (Josefnek köszönhetően) és kellőképpen érces hangvételű szövegekkel, jelképekkel együtt (mindkettőjüknek köszönhetően). A VT igazán azonban debütáló lemezén, az Imperium Internumon, s a rá következő meglehetősen egységesre sikerült kompilációs albumon (E Pluribus Unum) tudta kifejezni azt, amit szeretett volna. Ezeken a lemezeken erős masszává áll össze a heroikus és szimpatikusabb historikus hangvétel, amelyben keveredik antikapitalizmus, antidemokratizmus és kulturpesszimizmus is. Ennek érdekében a zenekar felhasznál elemeket a középkori keresztény lovagi kultúrából ugyanúgy, mint az okkult és neopaganista pángermanista áramlatokból, vagy éppen underground rockzenészek szólamaiból. Minden benne van tehát a VT koncepciójában, ami csak a tagokat érdekli, s minden amivel a modern világgal szembehelyezkedő álláspontjukat meg tudják erősíteni. A VT ezért nagyon is része annak az áramlatnak, amelyet - jobb híján - (neo)konzervatív avantgárdnak hívhatunk, s amely egyszerre "underground jellegű", azzal a nagy kitétellel, hogy nem csatlakozik ahhoz az undergroundhoz, amely kiszolgálja a jelenlegi korszellemet. (Hisszük, hogy ezzel a némiképp slendriánra sikeredett definicióval megadtuk még jó néhány jelentősebb zenekar alaphelyzetét.) Ha nem is túl eredeti, de jó lemez, mind a két első VT album, s annál nagyobb a szégyen, hogy Cold Spring az Imperium Internumot kétszer is hibásan nyomta ki.

Az első lemezek után, amelyeknek sikere egészen megdöbbentő volt, a VT azonban megtorpant és nem igazán lehet bármi jót is elmondani róluk, ami az artisztikus formát illeti. A Re-turn... hulladékok gyűjteménye tulajdonképpen, amelyeket nem is nagyon lett volna szabad kiadni, ráadásul nem ilyen áron. A 7"-es érdekes kordokumentum, amely tükrözi a VT harcias underground jellegét, amelyben a zene-

kar egyre inkább a színpadot tekinti harctérnek. A Bellum Sacrum Bellum pedig jóformán alkotásnak sem nagyon tudom már nevezni, annyira kusza, nem átgondolt és sok helyen egyszerűen ügyetlen. Josef K. számára sajnos az egymás után durván bevágott zenei részletek egyenlők az alkotással. Underground múltjához jobban is megtér már valószínűleg útja végén a zenekar (mily megmosolyogtató itt egy The Exploited feldolgozás, s mennyire semmilyen a Joy Divisoné). Josef K. annál bátrabban kiáll(t?) bizonyos dolgokért, amelyekben nem is sokat tévedett, a baj azonban inkább az, hogy valahogyan mindig ad hoc módon ragadta meg dolgokat, s ezért ugyanannyira magára vette, hogy egy gothic-metal (!) zenekarral nem léphetett fel, mint azt, hogy az Európai Birodalom szent eszméjét magáénak vallja, s hogy lelkes hazafi. Pedig ezek ugye nem ugyanolyan fontos dolgok. Josef K.-val kapcsolatban meg kell említeni, mint lényeges kezdeményezést a Fasci-Nation ötletét, amelyben kísérletet tett/tesz egy jelentősebb ellenállásra, újraértelmezve némiképpen Benito Mussolini ezirányú korábbi tevékenységét, nagyobbrészt azonban sajnos csak formai alapon. A kérdések ezzel kapcsolatban is állnak bennem, de azzal szemben is, amit a média és a törvényes rend folyamatosan mozgósít Josef ellenében. Stílusosnak talán stílusos ez az ellenállás, de nem vagyok benne biztos, hogy tartalmas is. Mindenesetre létezhetnek olyan helyzetek, amikor maga a stílus felvetése kezdetben szükségesebb, mint a konzekvens érvelés.
PHJ

HERMON – Enyészet és Látomások 2x3"CD BOX
(MozgaloM Records) 2003

Sokáig vár arra az ember, hogy Magyarországon valóban történjék valami. Néha nagyon is sokáig, úgy, hogy elfásul és azt gondolja, hogy az egész alapvetően reménytelen. Aztán valakik azt gondolják, hogy ezzel dacolva megjelentetnek valamit, amelyet nem is az itthoni viszonyokhoz mérnek, hanem még azon is túl. És az ember őszintén megdöbben, aztán rendkívül hálás lesz azért, hogy valakik fénysugarat gyűjtanak a káoszban.
Fénysugár a káoszban? Nem is olyan nagy szavak ezek, hogyha a MozgaloM legújabb kiadványát a kezébe veszi, és utána el is mélyed benne. Meghallgatja a felvételeket, lapozgatja a könyvecskét és gyönyörködik a pompázatos kiállításban. Szemet és lelket gyönyörködtető tartalom ez, amely rávilágít arra, hogy itthon is léteznek tehetséges zenészek és képesek felemelő gondolatokat közvetíteni.
A kiadvány, amely 480 számozott példányban jelent meg, díszdobozban, plakáttal, matricával, booklettel és gatefold mini CD-kel, négy honi zenekar, a Cawatana, Dark Water Memories, Our God Weeps és a Lautrec 2 felvételét rögzíti (összesen 8-at) egy kiadványon. A kiadó kéri, hogy ne tekintsük ezt a kiadványt egy válogatásnak, sokkal inkább közös anyagnak, amelyen mindenki hozzájárul egy közös egész létrehozásához. Jogos kérés ez; igazságtalan lenne egy egyszerű válogatásnak hívni a HERMONt, minden szempontból.
A sornyitó Cawatana egy nagyon szép zongora szerzeménnyel indít, számomra a Current Soft Black Stars korszakát, idézve, sokáig ez volt a kedvencem innen. Aztán egy neofolk daluk következik, lendületesen, szépen kidolgozva. A DWM a legfurcsább produkció, egyben jelenlegi kedvencem is. Álmodozva kezdi, hogy aztán kijózanítóan belemásszon valamifajta süppedős mocsárba. Mint ahogyan a napsugár pásztázza az eget, de később elnyeli a sötét. Meg kell hallgatnotok!
Az Our God Weeps szerzeményeit dicsérik a legtöbben. Jogosan, hiszen Madura János világ szinten is jelentős neo-classicalt produkál, szövegei pedig személyességükben megkapóak és mély spiritualitásuk továbbgondolásra késztet. Az "Adam Kadmon's Arms" énekdallama lenyűgöző. A Lautrec két itteni dala is perfekt. Az első dal ("Luna Ornata") effektezett neofolkja, valahol a korai nagyok (Sol Invictus, Ordo Equitum Solis) legjobb pillanatait idézi, az ezt követő post-industrial szerzemény pedig rémisztően sejtelmes.
Hermon egy ma is létező hegy, amelyen a bukott angyalok alászálltak, hogy fellázadjanak Isten hatalma ellen. Később azonban itt kérték meg Énochot, könyörögjön érettük az Úr előtt, hogy kegyelmezzen meg nekik. Ezt a szimbólumot akarja megragadni a kiadvány, amikor az enyészetről és a látomásról akar szólni, mely kiragadhatja a modern kor posványából a kereső egyént. Fénysugarat mutat a káoszban. Miért ne adnánk magunknak még egy esélyt?!
- gloria -

WAPPENBUND: Preussen LP+CDR BOX
(Greyland Records)

Sven Bussler tevékenységével kapcsolatban csak fokozatosan alakult ki bennem egyfajta "pozitív előítélet". Mára, miután sikerült jobbára átrágnom magamat a nem kis számú, s nem éppen "könnyed" munkáin, azt gondolom, hogy anyagai jobbára megkerülhetetlenek, vagy éppen azok lesznek a post-industrial tágabban vett színterén. Sven elterjesztett bizonyos hírszteléseket arról, hogy a Preußen lesz az utolsó Wappenbund munkája, amit igazolni látszik az is, hogy a boxhoz csatolta a legelső album némileg revideált formáját (Schlacht - The Final Chapter). Ez a Schlacht is - akár az első fejezet - egy nagyon erős, ösztönös anyag, akkor a Preußen egy minden ízében komplex és kifejlett alkotás, amelyben összegzi, s egyszerre mintegy meg is haladja eddigi munkáit Bussler, amennyiben ideszámítjuk az egyéb projectjeit is. A meghaladást elsősorban pedig azon értem, hogy néhány kompozícióban sikeresen ötvözi a neo-classical elemek lágyságát, ismert Wappenbund motívumok szilaj keménységével, mindezt úgy, hogy a rá jellemző kísérleti, klasszikus industrialt átértelmezve vegyíti össze. A végeredmény lehengerlően izgalmas, pulzáló és felemelő is egyszerre. A koncepció most a porosz hagyományok és talán valamennyire a porosz géniusz előtti tisztelet, amelyben egyszerre keveredik hazaszeretet, emlékeztetés és szembesítés is. A nemesen patrióta tartalom, amelyhez ez a forma járul, most is a lehető legsikeresebb megvalósítást kapta, a rendkívül tömény háromnegyed óra nem sok kétséget hagy az emberben arról, hogy mi is az, amit a leginkább elveszettnek hisz Sven a porosz mentalitásból. Hajlandó vagyok megkockáztatni, hogy Sven Bussler eddigi munkásságának eddigi csúcsa ez a lemez, amely egészen hasonló helyet foglal el a "martial"-nak nevezett zenék között is, jóllehet nincsen egyedül ezen a magaslaton, mint ahogyan sokan sem. Nehéz lesz innen továbblépni, nehéz lesz ezután még bármit is elmondani a témában másoknak. P.S.: A nemesen komor hangulatú dobozhoz képek, illetve Frigyes Vilmos porosz király összefogásra és a porosz értékeket hangoztató levele a napóleoni időkből, valamint Poroszország régi térképe mellett mellékelve van egy búzakalász is. Kiesett belőle egy szem, megkóstoltam; kifejezetten acélos volt.
PHJ

Gothica: The Cliff Of Suicide
(Cold Meat Industry) 2003

A Gothica zenéje arra hivatott, hogy korszakokat kössön össze a nevükben foglalt eszmei tartalom segítségével, és tavaly megjelent "The Cliff Of Suicide" lemezükkel valóban sikerült úgy megidézni a múltat, hogy az nemcsak a neoclassical stílus monumentalitását tükrözi, hanem egy olyan komoly elvágyódást is, amiért talán néhány éve a világzene született.
A Gothica név egy olasz duót takar, és a déli hangulat, a lágyság, a forróság kitörölhetetlenül ott van a lemezükön, annak ellenére, hogy második lemezük témaköre – az elsőhöz hasonlóan - a melankólia és a halál. A Cliff Of Suicide (Az öngyilkosság sziklája) albumon az álmok, a víziók, a fiatalság (és a szépség) múlandóságának végtelen fájdalma jelenik meg 10 szerzeményben. Van köztük hagyományosabb, versszakokkal, refrénnel rendelkező és van, amely nem ölt konkrét alakot. A hangszerelésük is viszonylag változatos – az elektronika adta kereteken belül. Mint az ennyire dominánsan hangulatzenéknél általában, itt is meghatározó az ének, és Alessandra Santovito olyannyira jól teszi ezt, hogy az "általános" jelzőkön kívül mást aligha lehetne használni: gyönyörű, elragadó, fenséges – és nemcsak hangjának karaktere, hanem képzettsége is. Párja, Roberto Del Vecchio szintén feltűnik vokalistaszerepben egy számban, a Cosmic Harmony-ben, ám ő inkább a kántálás/suttogás/hipnotizálás tudattalan területeit idézi meg orgánumával.
A dalok közül a címadó mindenképpen külön említést érdemel markáns refrénje végett. Szintén a csúcspontok közé tartozik Alessandra acapella előadása az operák törékeny tökéletességével bíró La Vida Es Sueno-ban, valamint az utolsó szám, a Where The Lilies Fade, ami társainál könnyedebb, és szinte feloldozást ad a lemez végén. Tulajdonképpen csak itt érzi meg az ember, hogy milyen lelki mélységekig vitték el ezek a dalok szinte észrevétlenül. És az élmény még fokozható: a borítóban látható, az album koncepciójával szoros rokonságban álló festményeken is el lehet ábrándozni.
J.

Star Of Ash: Iter.Viator
(Voices Music) 2003

A Star Of Ash egy norvég avantgarde kezdeményezés, Heidi S. Tveitan egyszemélyes (ám sok, és meghatározó vendéggel kiegészülő) zenekara, mely nemrég indult stíluskereső, és meglehetősen kísérletező útjára kortárs zenei berkeken belül. Az elektronika, a rock és a nu jazz keveredése valahol az Iter.Viator című bemutatkozó album, és leginkább az nyújthat támpontot vele kapcsolatban, hogy Heidi Ihriel néven a Peccatum énekesnőjeként már letette a névjegyét a (poszt)modern felfogású, komolyzenei struktúrákat alkalmazó metal stílusában. A zenei képzettségét és kreativitását illetően semmi kétség nem adódik, hangja csiszolt, és olyan kellem rejtőzik benne, ami képes elsimítani a zenei váltások kiszámíthatatlan kaotikusságát, úgy, hogy azokat mégsem nyomja el. A lemezt éppen ezért nemigen lehet háttérzeneként hallgatni. Annyi érdekesség bukkan fel a dalokban, hogy muszáj odafigyelni. A szövegekre szintén ez az érdekesség jellemző, néha tényleg úgy kapja fel a fejét az ember, hogy "mit akar ez a nőszemély, behatolni a gerincembe?" – merthogy ezt olyan édesen dúdolva énekli. Összességében az album a teljes szabadság jegyében áll, egyszerűen érezni a hangokon, a hangulatokon, hogy minden rendelkezésre állt (tehetség, technika, idő, stb.) és az ebből fakadó lazaság és önbizalom végig dominál. Egyedül a művészi mentalitást döntően befolyásolni képes "nincs-érzés" – annak minden mélységével és fájdalmával – hiányzik az albumról, de ezt ugye ki kell érdemelni, mondjuk egy középeurópai születéssel. Végül a vendégek sorából Garmra hívom fel a figyelmet, aki az Ulver formáció révén, valamit stúdió-mágusként tett szert "amihez a keze hozzáér, abból arany lesz" hírnevére. És az Iter.Viator természetesen nem kivétel.
J.

Ordo Rosarius Equilibrio: Cockatils, Carnage, Crucifixion & Pornography
(Cold Meat Industry) 2003

Az Ordo Rosarius Equilibrio alapvetően egy duó, ám közelebbi rátekintéskor megállapítható, hogy Tomas Petterson privát világában barangolunk, ahol albumról albumra ugyanazok a kellékek vonulnak fel a szükséges és egészséges minimális fejlődés szem előtt tartásával. CCCP című, legújabb – ezen zenekarával hatodik – munkája esetében az elmúlt század egyik máig el nem siratott kimúltja, a Szovjetunió angyalitól távol álló moralitása szolgáltatja a hátteret. Apokaliptikus dark zenéről van szó, akusztikus gitárokkal és elektronikával, monoton szavalással, eksztatikus női "vokálokkal", erősen szexuális töltetű, és finoman esztétikus csomagolásban. Ez a fajta instant dekadencia feltételez egy kiegyensúlyozott hátteret, és tudva, hogy emberünk Svédhonban tengeti napjait, biztosak lehetünk benne, hogy ez adott. Kicsit emiatt a szovjetség megidézése is rózsaszínre sikeredett, de mivel a koncepció – részben – azért született, hogy a zenekar által nem megélt, és így felvállalhatatlan ellenoldali image-től meg lehessen válni, teljesen elfogadható lett a végeredmény. A földi örömök és bűnök halmozása amúgy sem sajátítható ki, ezért helyénvaló, hogy a lemez csupán szimbolikus értelemben vesz magára egy helybéli korlátozást, konkrétan azonban nem. Maguk a dalok elandalítnak Rómától a pokolig, a keresztre feszítéstől a hálószobáig, úgy, hogy lágy harmóniákon, néhol megfoghatatlan, néhol nyugtató, néhol feszültséget hozó, de azért kifinomult effektek során vezet keresztül az út.
Az ORE esetében nem a zene mozdítja ki a hallgatót. Itt sokkal inkább a szövegek, Tomas egyéni megélésének részletekbe menő ismertetése adhat olyan pluszt, ami megindíthat valamit a hallgatóban, ami ideális esetben a saját igények feltérképezése, felvállalása és felhasználása lehetne. Ha még inkább el akarnék vonatkoztatni, akkor azt is hozzátenném, hogy az Ordo Rosarius Equilibrio lemezein egyszerre van jelen a kiterjedés és a befogadás. Különlegességük ebben rejlik, és ez a vonás számomra mindenképpen ellensúlyozza a fentebbi (és amúgy sem zenei) kifogásokat.
J.

Karjalan Síssit: Karjalasta Kajahtaa CD/LP
(Eternal Soul) 2003

A finn Markus Pessonen "post-industrial/martial" zenekara tovább menetel, amelyben úgy látszik lassacskán állandó vendég lesz Peter Bjargo (alias, Petersson - Sophia, Arcana) is. Szerencsére teszem hozzá azonnal, mert egyre masszívabb anyagok kerülnek ki a kezük alól. Az új lemez, minden túlzás nélkül tovább erősíti a KS pozícióit a fronton és ezt vitatni egy percig is kár. Pessonen nemcsak tartja pozícióit, hanem képes azt erősíteni is, elsősorban formailag. A mondanivaló maga nem sokat változott: hazaszeretet, az élet, mint harc és gyűlölet, érzékenység és valamifajta messze néző merengés a múlt felett. A kifejezésmód nem alapjaiban, de mindenképpen masszívabb lett, amelyben Pessonen egyszerűbb – a Sophiához mérten egyszerűbb – de roppant hatásos kis kompozíciókkal támad, vagy ábrándozik. Itt vannak az elmaradhatatlan finn műdalok is, de amiben a zenei pluszt látom, az egy érdekesen kikevert narrátor hang, amely nagyszerű átmenet egy drámai férfikarakter hangja és az harsh industrial legjobbjai (Annenzephalia, Legion Condor) által alkalmazott effekt között. A KS-et eddigi munkáit, de a sorstársak (Sophia, Der Blutharsch, Derniere Volonte, Wappenbund) anyagait tekintve is kiemelkedőnek bizonyult itt az utolsó két darab, amelyben minden összegezésre került szinte, amelyekről az előbb szóltam Pessonen törekvései kapcsán. Azonban a tálalásának köszönhetően ezen is túl megy az anyag, a masszív dobok (az ütések kifejezés jobban illene ide), a szimfonikus betétek, a narrátor kérlelhetetlensége és a szinte tapintható feszültség annyira egybe helyezi ezt a két darabot, hogy a végén felcsendülő finn dalocska, alig tudja oldani a keménységet, amelyet reánk helyezett.
PHJ

Clan Of Xymox: Farewell
(Pandaimonium) 2003

A Clan Of Xymox folyamatos fejlődésének következő állomása a Farewell. A jellegzetes COX-sound itt is megtalálható, sőt, hollandjaink még az előző albumokhoz viszonyítva is képesek voltak tovább csiszolni rajta. Tehát a hangzás rendben, a keverés is arányos. Egyik hangszer sem nyomja el a másikat. Néhol Ronny Moorings hangját is megtorzították, de ez nem ártott meg, éppen ellenkezőleg: sikerült vele a hangulatot még darkosabbá tenni. A There's No Tomorrow-ban az elmúlás sötét szépségét kifejezetten kihangsúlyozza. Egyébként a vokáltémák, az ilyen téren meglehetősen gyengélkedő Elektro-Dark színteret tekintve kiválóak. Mintha Eldrich bújt volna Ronnyba! A néhol kissé klisés dalcímek ne zavarjanak meg senkit, Xymoxék klánja érti a szakmát. Kopírozásról szó nincs. Minden dal új élménnyel gazdagítja a hallgatót. A One More Time akár szerelmi vallomásnak is elmehetne, amúgy darkosan. Csodálatos! Azon zenekarok közé tartoznak, akik képesek atmoszférát teremteni, és a hallgatót ez csak pozitívan érintheti. Ez a remek "ne sírjunk, ha eljön a vég, mert utána csak érdekesebb következik" feeling. Remek hallgatnivaló a könnyedebb ízlésű darkoknak.
"Forever is a long time, baby!"
Raziel

Unheilig: Zelluloid
(Sony) 2004

Újra itt van Grófunk, egy újabb lemezzel. Aki szereti az Unheilig-et, már kezdhet is kutatni a hangzóanyag után, mert nem fog csalódni, ez az album is hamisítatlan Unheilig. Aki ismeri a zenét, annak kár tovább ragozzam, viszont aki nem, és szereti a fogós refrénekkel, torzított gitárokkal megtámogatott dark-wave muzsikát, az is biztosan szeretni fogja. A szövegek németül vannak, és aki jót akar, az ne merüljön bele nagyon a tanulmányozásukba, mert klisések.
Kijött egy limitált digipackos formátum is, de erre Magyarországon rálelni szinte lehetetlen.
Raziel

KMFDM: WW III:
(Mayan Records) 2003

A KMFDM az ipari zene egyik veteránjának számít. Nevük állítólag a KillMotherFuckin'DepecheMode rövidítése. Aztán ki tudja? A zenekar magva, és egyben állandó tagja Sascha Konietzko, aki szinte mindig változtat valamit a zenekar összetételén. Az elmúlt két album egész jó lett, úgyhogy sikerült eltalálni az összetevőket. Legutóbb Tim Skold ment Mansonhoz, a fél Ministry meg átjött. Az elmúlt tíz évben ennek a két zenekarnak a zenészállománya csereszabatos lett. Ezért lenne talán praktikus egy közös turné. A két fellépő között minimális lenne az átszerelés. Barker-Jourgensen lemegy, Konietzko-Cifarelli páros bejön. Pénzt, időt lehetne spórolni. De félre az ironizálással! Felmerül egy kérdés: miért nem lett sztár a KMFDM-ből a kilencvenes évek második felében, amikor azért a kortárs zenekaroknak (Ministry, Die Krupps, NIN) sikerült bizonyos szintű ismertségre szert tenniük? A válasz egyszerű: a régi gárda akkorra fáradt ki, de nagyon, a Tim Skold nevű mentőangyal még nem jelent meg a színen, tehát hullámvölgyben voltak. Ráadásul Volksgenosse Konietzko szövegeiben mindig volt némi meglehetősen radikális politikai tartalom is, ami sokakat riasztott. A Skold-dal készült Adios, MDFMK, és Attak című alkotások már némi bizakodásra adtak okot. Valóban jó albumok, üresjárat nélkül. És örömmel jelenthetem, Skold távozása, hála a Teremtőnek, nem hallatszik a WW III.-n. Ugyanaz a lendület, a végtelenségig torzított gitárok, az elektro-hardbeat ütemek remekül itt vannak, úgyhogy semmi ok a pánikra! Ez a XXI. század KMFDM-je, lazítás nélkül. A címadó dal elején egy kissé megijeszt a spaghetti-westernbe illő, asztali gitáron és bendzsón előadott egy perces nyitány, de aztán a nyakunkba szakad egy tankhadosztály, és a dal vége felé még G.W. Bush-t is megidézik pár szó erejéig. A továbbiakban is megmarad a lendület, csak visszább vesznek belőle, mert még kifulladna a hallgató. A Jihadban Hitlertől hallhatunk néhány biztató szót, aki párhuzamot tud vonni, tegye meg! Aztán van itt együtténekelhető induló is, a Blackball és Stars & Stripes személyében. A Pity For The Pious végén Meg Ryant hallhatjuk orgazmus közben. Na, ezt vajon honnan szedték? A végére hagyott Introban pedig Captain K. mutatja be új társulatát, dalban.
Summázatképpen, a WW III. egy jól összerakott lemez, ajánlom a stílus kedvelőinek figyelmébe!
Raziel

Laibach: WAT
(Mute) 2003

A Neue Slowenische Kunst eleddig egyetlen képviselőjének számító Laibach, egy meglehetősen patinás név az EBM stílus palettáján. Én, személy szerint először az Opus Dei című albumukkal kerültem kapcsolatba. Az azon található feldolgozás hallatán betegre röhögtem magam. Ez a feldolgozás a Life Is Life című, akkori házibulikedvenc slágernek volt a németnyelvű, belassított, lánctalpasított verziója. Zseniális. Azóta kialakult egyfajta Laibach feeling, amit sokan csak lefasisztáznak. Szerintem ez nem igaz, és ez csak túlzott általánosítás. Inkább keresztényszociális haladó konzervatívizmusnak hívnám. És hogy miért merülök bele ennyire az ideológiai magyarázgatásba? Mert a Laibach sokkal inkább hozzáállás, mint muzsika. Ők ezt a teatrisztikus, régivágású EBM zenét sokkal inkább a szövegi üzenetek aláfestésére használják. A közép-európai ember érzésvilágának kifejezésére. Mint ahogy a Tanz Mit Laibach szövegében is hallhatjuk: táncoltunk már a kapitalizmussal, a kommunizmussal, és a fasizmussal. Ez az a feeling, amit egy amerikai képtelen felfogni. Miránk mindig ránkkényszerítettek valamit. Hol keménygallért, hol vörös nyakkendőt, hol fekete inget. És valahogy egyikben sem éreztük valami túl otthonosan magunkat. Ehhez szolgáltat aláfestést cirka húsz esztendeje a Laibach. Én pontosan ezért is kedvelem őket. Itt legalább van üzenete a zenének!
Raziel

The Kovenant: SETI
(Nuclear Blast) 2003

Mint ahogy azt Lex-Icon is nyilatkozta a SETI programról: "ha már a Földön nincs intelligens élet, akkor azt a világűrben kell keresni". Valóban, a Kovenant gárdája ezzel az albummal kilépett a világűrbe. A kezdő Cybertrash című tételben mindjárt újdonságok köszönnek ránk, amelyek végigkísérik az egész albumot. Az énekesnő változott, egy kevésbé képzett hangot állítottak csatasorba hőseink, aki a szokásos huhuhú-vokalizálásra korlátozza magát. De ami rögtön szembeötlik: Lex-Icon énekel! Na, nem kell egy csiszolatlan gyémántra számítani, de aki megszokta az előző három lemezen rendezett bugyborékoló rikácsolást, és még tetszett is neki, az itt most csalódni fog. A Cybertrash, és a Star By Star című darabokban dallamokra is ragadtatja magát, ami kivételesen sikerül is neki. A zene maga szellősebb, és dallamosabb lett, ami nem vált a produkció hátrányára. Csak az a probléma, sokaknak ettől beugrik a Rammstein, ami nem igazán szerencsés. A gitárt Psy-Coma, és Angel kínozza, aki a szintén norvég Apoptygma Berzerkből került ide. Csak azt tudnám, hogy ott mit csinálhatott. Mert az előbbiekben említett zenekar lemezein nem nagyon hallom működését. Itt viszont becsülettel helytáll. Tessék meghallgatni a Via Negativát! Ami után lazítás címén következik a Stillborn Universe. Kellemes darab annak, aki szeret lazítani, és eltűnődni a Genezis rejtelmein. Az Acid Theater a Rammsteines kezdéssel egy kissé megijesztett, de a további részeit már be lehet illeszteni az album koncepciójába. Ugyanígy riogat a The Perfect End is, ami némi villanyszerelés után felveszi szintén a fordulatot. De jellemző ez a további dalokra is. Először egy kissé megijesztik a hallgatót, aztán belecsapnak a lecsóba, és minden rendbe jön. Az albumon van még két bónusz is. Az egyik Subtopia névre hallgat, a másik pedig a Metallica Memory Remains-e. Ha rosszindulatú akarnék lenni, akkor azt mondanám, hogy biztos azért választották ezt, mert az eredetinél csak jobb lehet a végeredmény. A lényeg: ez a lemez elsőre nem fog hatni, sokat kell hallgatni.Ami nem baj, mert nem un rá hamar az ember.Akiknek az Antichristos Manson tetszett, azoknak pl. lehet, hogy a Keepers Of The Garden fog bejönni.Tehát, aki szereti a gitárral megspékelt elektro zenéket, az tegyen egy próbát a SETI-vel. Lehet, hogy a hallgatása közben még Fox Mulder is megjelenik a környéken.
Raziel

Tiamat: Prey
(Century Media) 2003

A svéd zenészi mentalitást valahogy Európa többi része eléggé nehézkesen érti meg. Pedig nem nagy varázslat. Ők mindig abban a zenei közegben alkotnak, ami éppen fekszik nekik, és amiben a legjobbat tudják nyújtani. Annakidején az Entombed is azért kezdett noise-rockot nyomatni, mert a deathrock-kal csak saját magukat ismételték volna. A Tiamat is ilyen zenekar. Ahelyett, hogy tucat death-metal bandává szürkültek volna, Johan Edlund a revolucióit választotta, és az ezután következő evolúciót. Habár az ilyen vállalkozások könnyen revelációba is torkollhatnak. Lásd a szintén svéd Shotgun Messiah példáját. De úgylátszik az evolúció a Tiamat esetében megállíthatatlan. Ezzel az albummal átugrották a Judas Christ által művészileg amúgy is magasra tett mércét. Ez a lemez olyan kortárs rockzenét rejt, amiben nyoma sincs a nyolcvanas évek hajbandáinak. Ahogy Edlund mester is nyilatkozta: "úgy csinálunk rockzenét, hogy a hetvenes éveket összegyúrjuk a kilencvenesekkel." Milyen igaz!
A dalszövegeket ezúttal Aleister Crowley írói munkássága ihlette. A Prey zeneileg szerves folytatása a Skeletron/Christ vonalnak, csak még tökéletesebbre csiszolva. Azoknak kiváló zene ez, akik nem stílusbeli skatulyák alapján válogatják ki kedvenceiket, hanem a Zenét helyezik a középpontba.
Raziel

Our God Weeps: Unity
(HauRuck) 2003

Legkésőbb a második – szerzői kiadásban megjelent - album (Strength of Will) óta oda kellett arra figyelni, amit Madura János Nyírbátorban alkot Our God Weeps név alatt. Nem tudom, hogy mi lehet Nyírbátorban, de nem hiszem, hogy több minden, mint az ország más részén abban a tekintetben, amit "zenei életnek" gúnyolnak. Nos, János ezzel, szemmel láthatólag semmit sem töródik és csinálja azt, amit szerinte kell, ami mozgatja az életét, ami foglalkoztatja legbelül. Mindennek, hogy zenei formát választott, de ez szinte – a célt tekintve – szinte másodlagos.
Az OGW-nél legelőször ugyanis azt az óriási egyéni erőfeszítést kell értékelni, amellyel János készíti a műveit. Gyakorlatilag a semmiből nő ki ez a munka, nagy büdös itthoni pangás kellős közepén. Az OGW egyetlen nagy erőfeszítés arra, hogy jelet adjon létezéséről egy ember és talán arra is, hogy megmutassa igényét, hogy nem csak e világban szeretne létezni, hanem e világ mellett, e világon túl is. Az OGW tükör és útmutató is lehet azoknak, akiknek nem volt igényük eddig arra, hogy a szellemiek felé nyissanak, illetve, hogy a szellemi minőséget keressék egy zenei hanghordozóban, zenei produkcióban. Minden jel arra mutat, hogy az OGW egy személyes megvalósítási út része, nem egy zenekar vagy egy stílusbravúr.
A második – nagyobb közönség számára a debütáló - album (Unity) dalai sokkal inkább "befeléfordulóak", de nem egy negatív, melankolikus értelemben, hanem egy belső "ön-térkép" megalkotása végett. Önkeresés és egy lehetséges ön-meghaladás részei lehetnek az itt hallható kompozíciók, legalábbis egy erre vonatkozó határozott igényt mutatnak, amelyben e lépések a természetfeletti felé mutatnak. Az anyagok legnagyobb erénye, hogy ott (a fizikai világ felett) keresik az igazi lehetőséget az önbeteljesedésre, ott látják az egyetlen lehetőséget erre. (Kiváló vezetőt választva erre a feladatra olyan gondolkodó személyében, mint Anthony de Mello atya.) A dalok ennek megfelelően emelkedett hangvételűek, mégsem távolságtartóak, és szerencsére nyoma sincsen bennük a hübrisznek. Érezhetően olyan dolgok kerültek itt beolvasztásra, amelyeket az alkotó a magára nézve is kötelezőnek érez, a szellemi hatásokat és utakat / lehetőségeket próbálja magáévá tenni és bemutatni. Erről az alázatos szorgoskodásról tanúskodik, hogy az album szándéka szerint, egyetlen ima az elkárhozott lelkekért, hogy minél előbb a Purgatóriumba kerülhessenek. Az album anyagának szellemi és vallásos (értsd: Isten felé törekvő, az isteni törvényeket szem előtt tartó) álláspontja felől nem lehetnek túl nagy kétségeink.
Más dolog a megvalósításhoz tapasztalható zenei, artisztikus lenyomat. Alapvetően elektronikus a zenei megvalósítás, általában az ún. neo-classical vonulatba lehetne ezt beilleszteni, kevés effekttel megtoldva. A kompozíciók barokkosak leginkább, magukban hordozva a túldíszítettség nem is mindig elkerült veszélyét. Nem hiszem azonban, hogy az album nyilvánvaló hiányosságai a szándékból vagy az alapvetően rossz hozzáállásból eredeztethetőek, sokkal inkább az áldatlan helyzetből, amely a megvalósítást kísérte és attól tartok, hogy még kísérni is fogja egy ideig. Azt gondolom (és halkan javasolom is), hogy a munka elbírna több akusztikus betétet és helyenként, ha nincs is akusztikus megszólalásra mód, akkor el lehetne hagyni az, azt utánzó elektronikus pótlékokat (pl. a trombita esetében), mert rontják az összképet. Jánost ösztönözném arra is, hogy eressze ki egyszer-kétszer még a hangját, mert nagyon passzol a kísérethez és mélyen átélt szövegeihez egyaránt (mégiscsak saját gondolatok, nem?), főleg, hogy végre magyarul szólalnak meg ezen az albumon. Ha lehetőség van, akkor mindenképpen keressen még egy jó stúdiót is, mielőtt kompletten lemezre kerül az anyag, mert csak javítana rajta a dolog. A borítót készítő alkotót viszont kösse magához ezer szállal, mert kimagasló minőségű munkát végzett és nagyon nagy beleérző képességgel jelenítette meg a munka lényegét, vizuális eszközökkel.
Mindezek mellett kiemelkedően jó és sokat ígérő darabok az albumon: Obsession, The Kingdome of Heavens, When You were a Tree, Sacred State. A keverés is jól sikerült, s minden esély megvan arra, hogy itthon is jól fogadják akár. Az OGW munkáit itthon ki lehet emelni, ha arról van szó. Idehaza nincs miért szégyenkezni esetleges hiányosságokért. Én is csak biztatnék és reménykednék, hogy ez az anyag ösztönözzön mindenkit.
PHJ

Cawatana: Struggle For Wisdom
(Eis und Licht) 2003

Kevés olyan zenekar van, amely akkorát fejlődött volna bemutatkozó demója óta, mint a Békéscsabán székelő Cawatana. S míly örömteli is hallgatni ekkora minőségi változást, mind a tartalomban, mind a zenei formában, mint amit a demóhoz képest itt hallható!
A német Eis und Licht kiadónak ez talán a leggyorsabban kiadott anyaga. Pár hónap telt csak el a nyers anyag kézhez kapása és megjelentetése között. Nem véletlenül, hiszen a zenekar valóban több mérföldet is ráver a "neofolk-gettó" (Sonne Hagal, Leger des Heils, Dies Natalis, While Angels Watch, Pílori, Belborn. de mindenki folytassa tetszése szerint a sort) igazán neves csoportjaira.
A lemez szépen kevert, s tulajdonképpen két dal kivételével ("Real, open"; "Something") mindegyiket csak dicsérni tudom. Dicsérni őket elsősorban azért, hogy volt kellő bátorságuk ahhoz, hogy kiálljanak innen Magyarországról egy erős anyaggal, holott nagyon is jól tudjuk, hogy nálunk szinte semmilyen komolyabb értő tábora nincsen ennek a zenének. A zenei anyag azonban azt véli feltételezni - talán - egy külföldi szemében, hogy itthon minden sarkon olyan ember áll, aki nagyon is tisztában van dolgokkal.
A Cawatana jó ráérzéssel ragadja meg azt a vonalat, amelyet igazából Douglas P. (Death In June) munkássága után "fekete Napba mártott heroizmusnak" szoktunk hívni. Nincs itt szó másról, mint hogy egy mély érzelmi motiváció kiélezetten nyeri el értelmét egy sötétebb árnyalatú szimbolizmusban, amely a világ történései felett is eltekint. "A szomorúság a mi nagy betegségünk/ Vidám lelkünk rég halott/.../Mártírok véréből fakad / Ők azok a hősök/ Kik gyávák és mohók/.../Kettesben sétáltunk/Azon az estén/Mikor meghalt a tél/Bár szelleme ma is kísért...". A zenekar "hozott anyaga" őszinte és kellőképpen szép művészi lenyomatot is formálnak belőle az olyan számokban, mint a 7 perces kiváló "Substantia"; "Oh, cheerful days come"; a három tételes "Hold"; vagy kiemelkedően jó "...és végül minden vörös". Ezek számomra a legmaradandóbban kiemelkedő dalok, személy szerint a legtöbb elismerést ezek váltották ki belőlem. Jó darabok persze az olyan dalok is, mint az "Irrahme" vagy a "White" ezeknek dicséretét azonban másokra hagyom.
Két megjegyzéssel élnék még csak:
Gergő sokkal jobban énekel és mondja a szöveget magyarul, mint angolul. Hangja nagyon passzol a zenéhez, mert benne van egy kis "megbicsaklás" és egyfajta belső kontroll érzete is, de ez csak saját terepen, az anyanyelven jön elő. A másik pedig, hogy nem túl jelentőségteljes lett a külső borító az anyaghoz képest, s szinte külön úton mozog a zenei anyaghoz képest. (Vagy csak nekem nem kattant le...) Ezen lehetne mit csiszolni még.
Mindenesetre egy erősebb fegyverzetű hadsereg gyűlt itt össze a csatához, amely a bölcsességért folyik. Céljaitok nemesek, eszközeitek jók, egy percre se adjátok fel, barátaim! Bennetek él ...
PHJ

CurrentNinetyThree: Thunder Perfect Mind
(Durtro) 2003

Az 1983-ban David Michael Bounting (aka David Tibet) által eredetileg Current93 néven megalapított művészi formáció egyik legfigyelemreméltóbb alkotása került tavaly év végén bővített, kétlemezes formátumban újrakiadásra. A tibeti buddhista entitást és a keresztény misztikát szintetizáló Thunder Perfect Mind először 1992-ben jelent meg, az angol dark folk szcéna legszámottevőbb képviselőinek (Douglas P., Rose McDowall, Edward Ka Spell, John Balance) részvételével. A lemez spiritualitása, sajátos ideológiai koncepcionalizmusa mellett fontos kihangsúlyozni, hogy az egyik legösszetettebb, legmegkapóbb hangszerelésű CurrentNinetyThree alkotásról van szó, amely nem nélkülözi a csellót, a hárfát, a klarinétot, de még a bádogsípot, vagy a Coil mögött álló John Balance "mágikus kántálását" sem. Utóbbi jól kivehető az All the Stars Are Dead Now című szerzeményen, ahol annyi hallatszik: Jesus Killed Hitler. A bővített változat első lemeze természetesen az eredetileg kiadott teljes Thunder Perfect Mind anyagot tartalmazza, míg a második lemezen helyet kapott a lemez munkálataihoz kapcsolódó '90-es évek elején tartott ún. Thunder Perfect Mind Session is, olyan már korábbi lemezekről (Emblems, Calling for Vanished Faces) is ismert dalokkal, mint a They Returned to Their Earth, az In Sadness Sang, vagy a Nurse With Wound Steven Stapleton-ját dícsérő, atmoszférájában egyik legsűrűbb, késői CurrentNinetyThree alkotás: az Anyway People Die. Továbbá találunk még öt, az As the World Disappears című lemezen megjelentetett, 1990-ben Amiensben, a La Luna des Pirates klubban rögzített felvételt, valamint egy eddig ismeretlen, kiadatlan szerzeményt, a Red House-t. Az újrakiadott változat számos más szempont mellett formailag is rendhagyónak mondható: ugyanis amíg a kifogástalan minőségű, dombornyomott digipack borítón David Tibet látható, addig a korábban már limitált példányokról ismert Louis Wain által festett macskafej díszíti a bookletet. Mindent összevetve a Thunder Perfect Mind tökéletes lenyomata a David Tibet művészi attitűdjében 1992-93 környékén bekövetkező változásnak.
- paróczi -

THE CRÜXSHADOWS - Ethernaut
Dancing Ferret Records

A THE CRÜXSHADOWS nem váratott sokat az új sorlemezre - a tavalyelőtt szeptemberi Wishfire után Rogue és csapata összehozta a sorban hatodik full-length anyagot, az Ethernautot - érdekesen kikevert, általában középtempós, nagyon jellegzetesen crüxshadowsos hangzású számok alkotják ezt a lemezt.
A hegedűvel beoltott, négynegyedes lüktetésű számok, amelyet a frontember Rogue jellegzetes hangja fémjelez - amelyből a magyar közönség feltételezhetően a Deceptiont meg a Tearst ismeri a legjobban a Marilyn, My Bitternessen kívül - dominálnak az új lemezen is. Leszögezem előre, a legnagyobb gond a lemez kikeverése. A vékonyan, magasan hangzó gitárok olyan furcsa hangzást adnak a számoknak, amire én csípőből azt tüzelem vissza, hogy ez gyenge, a gitár legyen telt, erős hangzású - úgy viszont a számok nem ülnének rendesen.
A négynegyedes partyszámokból kiemelkedik a Winter Born és a Cassandra, ezutóbbi tízpontos telitalálat lemezkezdő számként. A többi partyszám élőben tudna ütni, ott viszont nagyon (főleg a Waiting to Leave menetelős szekciója). Elnézve a CXS kétperces, websiteról letölthető promófilmjét, kemény közönségvonzó erővel bírnak, úgyhogy kénytelen vagyok a "vékonygitár nemjóbanda" elvet annak felrónom, hogy kövérhangú TB303 mellett nőttem fel, bocs Rogue és mindenki..
A lemez különösen erős pontjai azonban a "hallgatós" számok, a keleties hangzású East, a jungle-alappal finoman megfűszerezett The Sentiment Inside és az első rejtett bónusztrack, ami valahol egy demoscene kísérőzene és a korai techno rave-bandák B-sideja között van - egyszerűen tízpontos.
Összességében jó és erős, inkább hallgatható lemezt tett le az asztalra a CXS, ami miatt szégyenkezniük nem kell - bár hozzá kell, hogy tegyem - az anyag igazi erősségét a döngölős club mixek és remixek sokkal erősebbé tehetnék - mire is lennének a singlek meg a remixEP-k, ha nem erre? Nyolc és fél pont a tízből.
http://www.cruxshadows.com

FRANK THE BAPTIST - Different Degrees of Empty
Strobelight Records

Huszonsok vagy, zenében nőttél fel, átlagtól eltérve, bevonzottad a fénymásolt újságokat, kimerült és fájó szemmel bámultad a hőskor elején az alternatív websiteokat. Megérkezik egy új lemez, fekete-lila borítóval, megrezzen az első akkord. Kinyílik a szemed, pontosan ráérzel, ilyen volt régen, mint a 120 Minutes első elkapott klipjében, csapzott hajú fiúk alsó kameraállásban olyan gitárhangzással, amit később pszichedelikusnak hívott a rockszakma, csak mert szeretik a ragadós, mázas szavakat. Pont olyan a Frank the Baptist lemeze, mint a 120 Minutes hőskorának hangulata: sarokból kinyúló keserédes lázadó.
Erős, érett album a Frank the Baptist Different Degrees of Empty lemeze - a stílus a lassabb darkwave/gothic környékén mozog, egyes számok (mint például a zseniális albumnyitó Falling Stars) lazább, helyenként egészen alter-rock hangulatot kapnak - és még milyen jól javít ez az összképen! Összességében az anyag lassú, megfontolt - Frank személyében kapunk végre egy énekest, aki úgy árnyalja a hangját, hogy csak sejteti, hogy mennyi és milyen érzelem van benne és a szövegeiben - pontosan úgy, hogy amikor a Letters to Earth végén azt énekli, hogy

„Then when you came to me
It was not love you had in mind
that was not destiny
that was not fate, we both were blind"

minden érzőbb hallgató elkeseredett szájízzel bámulja meg a CD-lejátszóját, pontosan, ilyen már történt, mennyire bánja. A felütések szomorkásak, rádöbbentenek arra, hogy minden ugyanolyan hangulatban megy tovább, csak mi hullunk ki belőle. "Hogy mentesz meg valaki egy fuldoklót, ha te magad sem vagy jó úszó?", érkezik a kérdés, a válasz szomorkás vállvonás. Az év egyik legkomorabb és legegyedibb lemeze, erre öregszünk és halunk meg. Nem ezt akartuk mondani. Kilenc pont.
http://www.frankthebaptist.com

GRANDCHAOS - La Forge
Galaxy

Eltorzult arcú rivethead lányok táncolnak az esőtől csatakos áramszedők között, nagytotálban száll a salak a platformbakancsok alól. A belgák, na azok abszolút értenek az EBM mikéntjéhez, ahogyan Ivan Cseleszkov is, akinek ötszámos kislemeze nemcsak emlékeztet olyan bandákra, mint a Die Form, a Klinik vagy a korai Front 242, hanem minőségben is ezen csapatok közé lőtte be magát a profik csendességével.
Minimál-EBM alap, torzított vokál, gonoszul bugyborékoló basszus adja az alapot a Grandchaos kislemezhez. A hangulat hideg, elnyújtott, gépies, kékes, ilyen a cyberpunk a szegények szemszögéből, ilyen a cyberpunk az ablakok mögött megbúvó orgyilkosok szemszögéből, az EBM utolsó futárjai mi vagyunk, mondta a Suicide Commando, ez az öt szám meg teljesen lemossa, akár tetszik, akár nem. Szívesen látnánk Cseleszkov kollégát a Die Form, a Noisex vagy a Dive előzenekaraként, akármelyikükhöz odaállene, nem is akárhogyan. Saját kategóriájában abszolút csúcsdöntő tízpontos, nincs mentség.

V/A - New Dark Age Vol. 1.
Strobelight Records

Ritkán hallok jó gothic válogatást, úgyhogy üdítő színfolt a Strobelight Records New Dark Age kiadványa - jó lineup, jó számok, jó booklet és ami a legfontosabb - ha valaki meg akarja érteni, hogy milyen a klasszikusabb hangzású, elektronikától mentes gothic, az garantáltan meg fogja érteni ebből a két CDből. Rohanni megvenni, MOST.
A 2 CD 34 száma az oldschool gothicon belül is sok stílusból merít, többféle hangulatban más és más számok ragadják meg az embert, egyes számok azonban így is kimagaslanak a többi közül - az IKON Ghost in My Headje vagy a BELISHA Eyes That Blackenje vagy éppenséggel a THE LAST DANCE remixekben amúgy eléggé bővelkedő száma, a Whsiper. A számok a klasszikus gothic és a deathrock-punk vonal körül forog, helyenként erősen felismerhetőek az ősök (pl. a FOTN a DESCENDANTS OF CAIN esetében, vagy a több forrásból nyugodtan merítkező CASUAL, akik a 2003 deceberi Zillo válogatáson is megfordultak ugyanezen számukkal (Tard), ez amúgy nem szégyen, darabokraeffektezett gitárokra vesszített többszólamos szenvelgő vokál mindig jó.
A második CDről toronymagasan világlik ki a MURDER AT THE REGISTRY keserédes kultúrgoth díszdoboza, a HATESEX hideg női vokálokkal kísért, őrült refrénnel megfejelt Spiritual Palsyja és a NEW DAYS DELAY goth-a-billyje, ami tökéletes kísérőzenéje lehetne a Gloomcookie képregényeknek. A CD második felén kicsit gyengébb eresztések engedik a hangulatot, még a FRANK THE BAPTIST sem a szokásos erős minőségét hozza az All the Faceszel... Összességében azonban azt kell, hogy mondjam - a maga műfajában hiánypótló válogatás a New Dark Age, amely ígéretes betekintést nyújt az elektronikát a dobgépekig kihasználó hangzásokba. Hiába kevés rajta a slágergyanús partyszám, jópár dallam megmarad az ember fülében és nem is nagyon tudja kikarcolni onnan. Nincs is miért. Kilenc pont a tízből. (A főleg német területről származó bandák anyagát - kitekintéssel Spanyolországba, Angliába, Franciaországba apró ízelítőkkel - Bruno Kramm masterelte. Külön pluszpont.)
http://www.strobelight-records.com

SUICIDE COMMANDO - Axis of Evil
Metropolis Records.

A belga electro-splatter-industrial legenda új lemeze steril és gonosz, mint egy stratégiailag védhetetlen végbélkúp. Klasszikus EBM-hangzások és hangulatok keveregnek, mai elnyújtott ütemezéssel, szekundos-terces szintifutamok, kásává pofozott vokál, utánérzés a :Wumpscut:ra (nagyon!) és még jó három bandára, akiknek a neve csak a nyelvem hegyén van, de nem esik le, van benne Second Disease is. A stílusos keretbe foglalt (speechekkel és gyorsabb tempókkal operál a Cause of Death meg a Neuro Suspension) számok mellett jócskán van zajosabb és lassabb tétel (Consume Your Vengeance, Mordfabrik, Evildoer), a többi középtempó és a megszokott odacsapás. Számomra ez a Suicide Commando leghallgathatóbb albuma, viszont a számok még mindig nehezen különíthetőek el egymástól, 6.5-7 pont között ingadozok.
http://www.suicidecommando.be

UTOPIA BANISHED - Nano EP
Szerzői kiadás

Az a fajta zene, amire ülsz egy jó darabig a hangládák mellett, majd megkérdezed, "És most mi is van?". A Christopher Rich fémjelezte Utopia Banished saját bevallása szerint rockot játszik, felhasználva a digitális technika adta lehetőségeket. Az ilyen önjellemzéseket elég sok banda ellőtte már, a Utopia Banished viszont teljesen más vonalon mozog, amit electro-industrialnak fogunk hívni, csak hogy hasonlítani tudjuk valamihez..
Első hallásra régi Front Line Assembly, korai New Mind és a Yeht Mae keverékének tűnik a banda négyszámos kislemeze, a sejtelmes basszus- és szintifutamok, letorzított gitárok és a könyörtelen tempók néhol nagyon tánctérbaráttá, néhol nagyon nem azzá teszik a zenét, igényelnék én több klub- vagy extended dance-verziót ezekből a számokból, ha Christopher nagyobb kommerciális sikert akar, ebben amúgy nem vagyok teljesen biztos. A hangzás végre - végre, mert ilyet ritkán hallottam manapság - egyszerre nagyon tiszta és nagyon piszkos, rengeteg rétegnyi hang kevereg, amire ez az ipari thrash-rock felépül, igazából én soundtracknek szeretném ezeket hallani meg látni. Berlin fölött szürke az ég, kint az eső csorog, mintha angyalok sírnának mellékutcai erőszakolások felett, egy jól frekventált klubban meg Christopher üvölt és billentyűket tekerget a session-zenészeivel - tömör és hideg, pont ilyen hangulatot áraszt, mint a szakítás előtti utolsó kúrás, pont olyan. Hideg, feszült, túl sok minden lüktet a felszín alatt. Minden számot másért tudnék kiemelni, külön respekt az Eurovision zongorával és junglebeatekkel megpakolt betéteért, fantasztikus.
Nagyon akarjátok ezt a cuccot hallani.
http://www.utopia-banished.de

Y FRONT - Mellow Cosmos
Intoxygene, Franciaország

Letagadhatatlanul utaztató a francia duó, az Y FRONT zenéje, hallhatóan ésszel és szívvel fúrták-faragták össze azt az 56 percnyi anyagot, amit intelligent industrial zsánerjelzővel is illethetünk nyugodt szívvel. A Zeromancer életművét megszégyenítő pillanatok keverednek teksteppel, érvágó shoegazerrel és szentimentális ipari tinédzserromantikával, én pedig a zenétől beállva játszom újra lelki szemeim előtt azt a filmet, amire a Mellow Cosmos teljes zenei anyaga fekszik rá, ahogy mondtam, letagadhatatlanul utaztat.
A sajtóanyagból elolvasva megtudhatjuk, az Y Frontot D (gitár, programming) és Syd Ogy (vokál, keyboards, programming) alkotja, 1997-ben indultak útjukra, akkor, amikor még a világ a NIN és a Ministry lábai előtt hevert és ötleteikkel nem voltak képesek egy telített piacon megnyilvánulni, kellett nekik idő, amíg kiforrott ötleteik a Young Godsos Patrick Jammes segítségével lemezre kerülhettek. A Young Gods neve, mint ajánlólevél éppenséggel nem egy gyenge dolog, még a sajtóanyagból is átsüt, hogy ezek az arcok fanatikus állatok, akik guaranával és tündekenyérrel zárkóznak be egy hétre a stúdióba, hogy mikrométerenként nyálazzák át a sampler áramköreit, csak hogy a legtöbbet hozhassák ki belőle. Hölgyeim és uraim, a lemez csak beigazolja a sejtelmeinket: ezek tényleg ilyen alakok. És, mi több, értenek a zenéhez is.
Pofátlanul használnak hangokat és zenei megoldásokat akármelyik stílusból, keverik a popot, az elektronikát, a könnyed, acidbe nyúló technot, az industrial metalt, a tekstepet és a tört ütemeket, már a stíluskeverés elég ehhez, hogy vájtabbfülű industrial-érdekelt rajongó magához nyúljon, ők viszont gátlástalanul váltanak hangulatokat is, náluk a feszes nagyon, kimerevített képkockás vídeó-feszes, ami lassú, az elmélyült, epikusan megkapó és lelkes tininek érzi magát az ember, ami megint a siker nagy titkainak egyike, ha rádobom a gátlástalanul széttorzított vokáleffektek garmadáját, kijön a 10/10 végeredményként. Nagynagy kedvenc a Home Pornographic Machine, az Eccentric Moondancer és a címadó Mellow Cosmos, ami olyan, mintha Laurent Garnier, Jarre és egy őrült breaktáncos töltött volna el egy közös sessiont egy vazopresszinnel telefüstölt stúdióban.
A film városi, másodpercekre ütemezett akció-break-kungfu-techno káosz, leszálló ágban a főhős szerelmes lesz, rájön, hogy a vágy tárgya a saját álruhás mestere, vízköpőként lógnak le a fiúk a katedrális tetéjéről alpinista felszereléssel biztosítva, görkorival, surikenekkel, laptopokkal és minden mással, amitől előjön bennünk a csorgó szájú tizenhatéves cyberpunk, ilyen filmet csinálna Luc Besson, ha még tudna akciófilmet rendezni és Jet Li nélkül, ráadásul. Minden elismerésünk.
http://www.intoxygene.com

UNITED GODS

United Gods – Egyesült Istenek. Az évekig hallgatásba burkolózott, kifogástalan nevű budapesti formáció újító zajszerzeményeinek 2 CD-nyi dalát jelentette meg a napokban. A „Joined To An Angel" dalainak bemutatása az elkövetkezendő hónapokban várható, az alábbi interjúból azonban addig is kiderül, mi kell ahhoz, hogy a közönséggel létrejöjjön a tökéletes kontaktus.

LÉTEZNEK-E SZÁMOTOKRA FONTOS KONCERTEK, EGYÁLTALÁN VANNAK-E FONTOS KONCERTEK EGY ZENEKAR ÉLETÉBEN?

Kecskés Péter: Szerintem amennyire egy pillanat fontos lehet, annyira fontos egy koncert is. Nincsenek kiemelt helyek és kiemelt idők. Végül is minden koncert csak látszólag egy kiemelés. Tehát nincsenek nem fontos pillanatok.

SZERINTED MÁSOK IS ÍGY GONDOLJÁK? TEHÁT AZ EGYIK OLDALON ÁLLNAK A SZERVEZŐK, A MÁSIK OLDALON MEG A FELLÉPŐK. VAN EGY HARMADIK OLDAL, S EZ A KÖZÖNSÉG.

K.P.: Attól függ, hogy a közönség mennyire tartja fontosnak önmagát, hogy hová akar „eljutni". Azt hiszem, erről van szó. Mi el akarunk jutni valahova...

EL AKARJÁTOK JUTTATNI A KÖZÖNSÉGET VALAHOVÁ?

Jászberényi József: Ez teljesen kölcsönös. Ami a színpadon történik, az egyfajta megszólítottság, és ezt a megszólítottságot akarjuk átadni a közönségnek.

ÁT LEHET ADNI EZEKET A DOLGOKAT? MI A TAPASZTALAT, HOGY VISELKEDIK A KÖZÖNSÉG?

Jakab Árpád: Változó, igen vegyes.

J.J.: Ez különben azon múlik, mennyire nyitott, mennyire hagyja magát „elvinni" a befogadó, de ezt ne értsd félre, ez nem terror, számunkra a legfontosabb szó a szeretet.

TEHÁT ÚGY VISELKEDTEK, MINT EGY PAP A SZÓSZÉKRŐL?

K.P.: Na most, van ebben valami áldozásszerű, vagy áldozatszerű is. Ha kommunikációs folyamatként vesszük az egészet, akkor valahol el kell kezdeni, s nem a semmiben. Meg kell szentelődnie bizonyos dolgoknak. Ez az, ami az avantgarde kultúrában nagyon ellentmondásos formában jelenik meg. Akár az, hogy – a VHK-ra gondolva – felállítjuk a semmi törvényit, nagyon elvezet. Azt akarom mondani, hogy rengeteg zenekarnál köröket látok, nem pedig utakat.

MAGÁBA ZÁRJA A FELLÉPŐ ÖNMAGÁT?

K.P.: Igen, tehát nem azt teszik, amit mi is próbálunk, vagy amit esetleg a Throbbing Gristle is próbált, hogy megszentelni az adott időt, az adott helyet, és ezáltal megszentelni a közönséget is. Tehát valamiféle út a lényeg, megnyitni a „kapukat" és nem pedig tükröket tartani. A tükör mindig veszélyes. Vannak a zenének bizonyos adott formái: punk, hardcore, szonáta, stb. Az a legnagyobb gond, hogy vannak bizonyos zenei struktúrák, amik egy adott időben mondjuk a maga stílusában a Velvet Underground-nál működtek, de most igazából jelentés nélkülivé váltak, és ezt nehezen lehet és nem is nagyon érdemes újratölteni.

Itt jön az, hogy amit mi csinálunk, az mindig a meghatározhatatlanba vezet, és mindig oda tart. Minél mélyebbre ássa magát az ember – például egy performance, vagy egy koncert alatt – annál inkább érzi azt, hogy ebben szenvedés és szenvedély és egyfajta szomorúság is jelen van, bár ezt ezen a szinten a közönség általában nem „fogja". Tehát az, ami a színpadon történik, legtöbbször színjátéknak hat, nem pedig cselekedetnek, ami valahova vezet.

J.J.: Azt érzem, hogy teljesen elváltak ezek ebben az alternatív kultúrában...

AZ ALTERNATÍV KULTÚRÁBAN?

J.J.: Ott is, de egyáltalán a kultúrában...

LÉTEZIK-E EGYÁLTALÁN OLYAN, HOGY ALTERNATÍV KULTÚRA?

K.P.: ...Igen, igen, igen!!!

J.J.: az első kérdésre válaszolok, a „kultúráról" szólva: az együttesek általában a közönség kielégítésére törekszenek, és nem a közönség felemelésére. S ez a legrosszabb a dologban.

A KÖZÖNSÉGET EGYÉNENKÉNT VESZITEK CÉLBA, VAGY MINT TÖMEGET?

K.P.: Egy pillanat, még az előző kérésre: egy ismerősömnek volt egy jó kifejezése: szellemi maszturbáció. Ezt érzem, valahogy ez zajlik, nemcsak az alternatív zenében, hanem... na, zajlik. Mit is kérdeztél?

A KÖZÖNSÉGET EGYÉNENKÉNT...

K.P.: Végül is nincs olyan szó, hogy tömeg. Ez is egy olyan forma, fogalom, ami jelentésnélküli. Áttérek a kultúra és az információ manipulációjára. Az információ igazából teljesen alárendelődött a manipulációnak. Az avantgarde kultúrára ez ugyanúgy igaz, mint bármi másra. Azok a nagyobb együttesek, akik „számítanak", nem tartalmaznak lényegi információt, hanem egy személyiségellenes elvet képviselnek, amely a tömegfogalom kialakulását elősegíti. A manipuláció nemcsak a koncertek fő területe, de ez az a fal, amibe igazából beleütközik az ember, ha ezen a területen akar valamit csinálni. Nem lehet továbblépni, ha nem bontunk le dolgokat, s ez az egyik fontos pont ahhoz, hogy érthetővé váljon, amit csinálunk.

TEHÁT ÚGY ÉRZITEK, HOGY A KÖZÖNSÉG AZT VÁRJA, HOGY EGYSZERŰEN FELOLDÓDJON, S MIVEL NEM EZT KAPJÁK, SŐT, TELJESEN MÁST, EZ ELLENÁLLÁST VÁLT KI BELŐLÜK...

K.P.: Pontosan ez az. Nagyon érzékelhető a színpadról egy ilyen felhő. Egy olyan lélekmassza, ami szinte megfogható, és az egész embert próbálja lehúzni. Ezek létező erők. Nálunk a manipuláció kiszűrése csupán az első lépcső, mert utána kezdődnek a fontos dolgok. A koncertek során mindig csak egy pár embernek sikerült velünk jönnie addig a pontig, ahol már fontos dolgok megnyílhatnak. Ez után kell a formákat feloldani, hogy az ember eljusson a forma nélküli világba (Kandinszkij). A személy olyasfajta kiteljesítése a cél, ami által az Egységben látás realizálódhat.

United Gods/Kecskés Péter: godstar@freemail.hu,
http://web.axelero.hu/lastexit
Bihari Balázs interjúja

ironflame.de
zentrale deutsche informations adresse für
industrial ritual atonal difficult electronic music

Koncertdátumok Európában

1.FOLKSOMMER — SCHÖNFELS [D]

11. September — Forseti, Sonne Hagal, Neuer Raum
21. August — Sieben (Matt Howden), Belborn. Seraphim, Lux Interna
03. Juli — Pilori, Arcana Obscura, Parzival

SUMMER DARKNESS — UTRECHT [NL]

Fr, 13. - Sa, 15.August
Raison D'Etre, Coph Nia, Sanctum, Institut, Feindflug, PAL, Rosa Crux, Pzychobitch, Visions Of Atlantis, Psyclon Nine
Aslan Faction, Killing Ophelia, Hioctan, Lamia, Kutna Hora, Novalis, Predella Avant

26. JUNI — ZÜRICH [SWI]
Ostara, Lux Interna

05. JUNI THÜRINGEN [D]
Death In June

23. MAI PARIS [F]
Coil

HAURUCK! II FESTIVAL — WIEN [A]

21. Mai - 22. Mai
Ain Soph, Foresta di Ferro, Spiritual Front, Inner Glory, His Divine Grace, Elli Riehl, Volksweerbaarheid, Dernière Volonté

FR, 30. APRIL — ZAPFENDORF [D]

In My Rosary, D'arcadia

AIN SOPH
Aurora

Minden véghezvitt munka – ez alól a miénk sem kivétel – először is önmagát kellene, hogy magyarázza, mellette és ellene szóló (pro és kontra) érvekkel, hogy mindenki által érthető legyen, s ítéletet tudjunk mondani róla. Ez a jegyzet ezért azoknak szól, akik egy ideje már nyomon követik munkásságunkat, s így bizonyára feltűnik nekik a változás, melyet a zajtól a zeneiségig, s a mágiától az erkölcsig járunk be. Mindkét átmenet szigorúan összekapcsolódik, és rá szeretnénk mutatni, hogy ez nem a visszavonulás egyik módja. Ez csak szembefordulás a rossz irányba haladás kockázatával: haladás az igazság felé. A zene – vagy egy adott formája – önmagában nekünk sohasem a végcélt jelentette, csak eszméink kifejezési formáit: mi nem gitárokkal és dalokkal, hanem ideákkal kívánunk foglalkozni.

Az eszme, amit az AIN SOPH képvisel, egyszerű, de nehezen kivitelezhető: azaz, a zene felhasználása mágikus végek szemléltetéséhez és átéléséhez. Különösen ez munkánk legfőbb célja az „I and V Enochian Keys"-ben és a „Kshatriya" LP-n. Amennyire csak lehetséges, nincsenek hanghatási feloldások, nincs egyetlen önkényes hang sem, vagy olyan, ami azért választatott, hogy „szép" legyen: mindennek célja a mágikus vég megvalósítása – vagy legalábbis magyarázása.

A mágia veszélye ezen a szinten az, hogy az erő vagy megvilágítás eszközének tűnik és nem egy etikai alapelvnek – mely alapelv mindenki életét teljessé tesz vagy megtöri. Ez pedig azokra is igaz, akiket nem érdekel a mágia.

Sokan elbuktak már, megosztva mágiát és etikát: mi azonban felismertük ezt a veszélyt. Valójában az egyetlen mágia, amely kifejezésre juthat a zenében, mind közül a legabsztraktabb, vagyis a „rituális" mágia. Egy írásban, a felvételekhez csatolva a „Kshatriya" időszakában, rámutattunk néhány etikai alapelvre: de ez nem volt elég. Így a zene ideáját egy eszközként tartva fenn, most elhatároztuk, hogy közvetlenül zenében és énekben mutatunk rá az etikai értékek egy csoportjára.

Becsület, őszinteség, önfegyelem, elkülönülés: ezek az élet és – még inkább – a mágia alapjai. Mikor úgy tűnik, hogy politikai pozíciót foglalunk el, akkor csak evilági, ellentmondásos és talán elhibázott kísérleteket mutatunk be, melyek azonban mégis jeleznek belső perspektívákat. Most lehet csak megérteni, hogy mit is értünk az „igazság felé haladás"-on: több időszerűséget, több félreérthetőséget. Nem vagyunk érzelgősek, irracionálisan odakötve egy politikai hitvalláshoz: ez önmagában hiba volna. Mágikus nézőpontból nézve az ellenség mibenléte teljesen tiszta.

Ha a mágia a Szellem fensőbbsége, az Anyag pokoli doktrínája az ellenség.

Ha a mágia harc és győzelem, a gyávaság és megfutamodás elve az ellenség.

Ha a mágia a belső és isteni Igazság abszolút állandósága, a kiegyezés és a képmutatás elve az ellenség.

Ha a mágia az „Én" átváltoztatás alatti abszolút felemelkedése, az egyenlősítés tömegszuggesztiója az ellenség.

Ha a mágia Tradíció a történelem ereiben, akkor ezen értékek tagadásának elve az ellenség.

Ez az az idő, amikor az impotens félelemből készült falak végül leomlanak: de kőből és szögesdrótból készültek és egy csócseléknek sikerült lerombolnia. Szívekben és lelkekben léteznek azonban más falak is, melyeket csak a vasakarat tud lerombolni. Ennek a Csendben kell megtörténnie, bennünk.

Ez a zene néhol zaj és megtörés: e szavak nyilvánvalóan inadekvátak, de egyben hozzájárulnak a Csendhez. S ha eddig az, amit mondtunk, távol állt volna önöktől, akkor most mi, szívünkből az önök szívéhez kívánunk szólni.

Akkor hát, hadd térjen vissza a csend.

Róma, 1992. április

ANTONY AND THE JOHNSONS: *Amerika kedvencei*

Amennyiben hihetünk a kulturális evolúcionizmus képviselőinek, miszerint a korábban élt művészek és produktumaik a későbbiekben megtermékenyítőleg hatnak, valamint ennek köszönhetően egyre összetettebb, kreatívabb és szükségszerűen jobb művészi kinyilatkoztatások születnek, akkor szigorúan csak művészi-artisztikus szempontból az Antony and the Johnsons kifogástalan és képzett zenei backgroundjával egy ilyen, természetesen hipotetikus, evolúciós láncolat legutolsó elemeként fogható fel. Az 1999-ben New York-ban, a Knitting Factory és a Public Theater (Joe's Pub) tengelyén alakuló zenekar mind a megjelenés, esztétika, mind pedig a zenei konstrukció vonatkozásában újat hozott. Ahhoz azonban, hogy az Antony and the Johnsons művészi minőségét érdemben el tudjuk bírálni, elengedhetetlen az esetleges kulturális-szubkultúrális előzmények megtárgyalása: a zenekarnak otthont adó New York ugyanis mára egy művészi-művészeti centrummá nőtte ki magát, köszönhetően a végletekig következetes ún. „melting pot"-"anything goes" szemléletnek. Nem igaz ugyanis az a tétel, miszerint Európa egyfajta kulturális felsőbbrendűséggel bírna, sőt éppen ellenkezőleg, fragmentáltságából, atomizáltságából kifolyólag egyre kevésbé képes hiperintelligens, magasabbrendű megnyilvánulások befogadására (ugyanakkor kiméljük meg magunkat egy apokaliptikus, kollapszáló-összeomló világképtől). A szóban forgó folyamatot csak felgyorsították az 1960-as évek végén New York-ban megjelenő szubkultúrális realitások, olyanok mint az Andy Warhol által képviselt pop art, Roy Lichtenstein, David Bowie, vagy a Roxy Music. A meleg-transzvesztita művészet ekkor éli fénykorát Amerikában, számos irányzatával együtt. Lou Reed ezt a világot örökíti meg 1972-es örökzöldjében, a Take a Walk on the Wild Side című dalban, ami arról szól, hogy tegyél egy sétát New York-ban a „vad oldalon", azaz a drogosok, a prostituáltak, a drag queenek és a melegek világában. David Bowie a Heathen (Pogány!) című albumán többször utalást tesz, a Slip Away című számában Coney Island-re, amely New York ismert, hírhedt meleg negyede. A lényeg, hogy az androgünitás, a homoszexuális orientáció mára művészi, kulturális, és ami a legfontosabb, társadalmi realitássá vált. Az Antony and the Johnsons tehát ezekről a gyökerekről indít, tetézve ezt olyan kortárs művészi kapcsoaltokkal, kollaborációkkal, mint a csoport lemezeit megjelentető Durtro label mögött álló David Tibet, a Nature and Organisation, a Backworld, Boy George, Lou Reed, vagy a Nick Cave and the Bad Seeds-féle attitűdöt hűen képviselő Rufus Wainwright. A zenekar megalakulása óta (1999) hihetetlen karriet futott be, csak a frontember Antony olyan előadók lemezein működött közre, mint Lou Reed (the Raven és a legújabb Animal Serenade), vagy a CurrentNinetyThree (Soft Black Stars Seen Over London). Az énekes ezen felül számos filmben is feltűnik, többek között Steve Buscemi: Animal Factory, vagy Sebastian Lifschitz: Wilde Side című alkotásában. Antony mellett a zenekar többi tagja is, a the Johnsons (ez egyébként az amerikai angolban használatos szleng a férfi nemiszervre), abszolút aktív: a moszkvai születésű, konzervatóriumot végzett, a könnyűzene területére talán csak átránduló Maxim Mostow jelenleg Rufus Wainwrightnak dolgozik. A dobos Todd Cohen neve pedig Little Annie, a Backworld, vagy a Jazz Is Dead formációk kapcsán lehet ismerős. Továbbá ott van Jeff Langston, vagy a Rasputina alapítótag, Joana Kent, akik hitelesen képviselik az Antony-féle zenei professzionalizmust: előbbi ugyanis a Berklee College Of Music, utóbbi pedig a Indiana University hallgatója volt. A zenekar eddig összesen két önálló albumot jelentetett meg, az Antony and the Johnsons című nagylemezt, és az erről kimásolt I Fell in Love with a Dead Boy című kislemezt. Ez utóbbi egy Lynch/Badalamenti és egy CurrentNinetyThree szerzeményt is tartalmaz. Antony jelenleg Boy George-dzsal és Lou Reed-del új nagylemezén dolgozik, amely előreláthatólag az I'm a Bird Now címet fogja viselni.

Paróczi Péter

Diszkográfia:

Antony and the Johnsons (LP)

I fell in Love with a Dead Boy (EP)

Live at St. Olave's Church
(split EP with CurrentNinetyThree)

Cripple and the Starfish/Immortal Birdsong
(split single with CurrentNinetyThree)

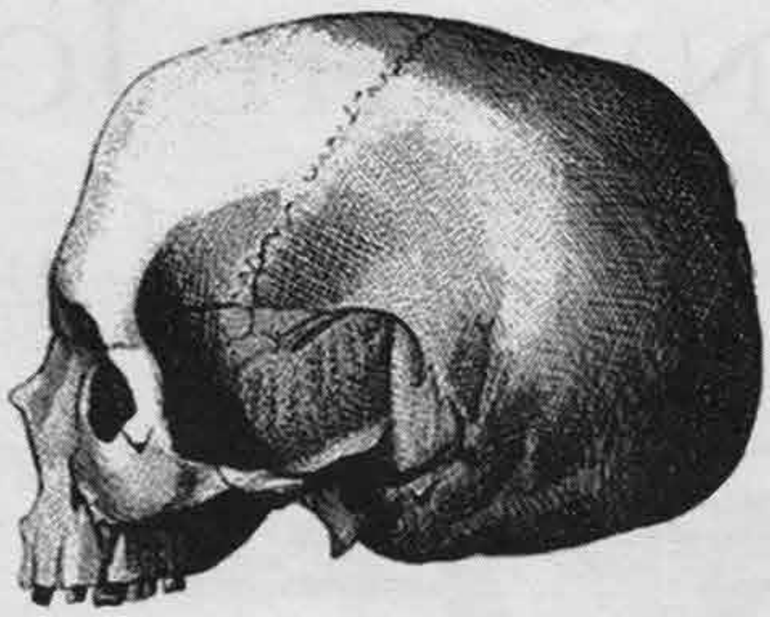

NEGATIVE ART
Prod.

KONCERTAJÁNLÓ:

Ensiferum • The Wake • Vale of Tears

2004.04.27. kedd 18:30

Budapest, Mega Pub

ANATHEMA

De Facto • The Dethroners

2004.06.08. kedd 19:00

Budapest, E-klub

http://negativeart.hu • info@negativeart.hu • (30) 359 7766

TIAMAT

Egy varázslatos ima

Kevés zenekar van, amelyik a fennállása óta annyi változáson esett át, mint a Tiamat. Johan Endlund kivételével senki sincsen már a bandában az alapító tagok közül. A sumér káosz istenről elnevezett banda pedig eljutott a pőre death metaltól a gót rockig, de úgy hogy az átalakulási folyamat közben érintették a space rockot, az elektrót és a progresszív zenét is. Ugyanakkor lemezeik színvonala a változó stílusok ellenére mindig egyenletesen kiváló maradt. Akár a korai zsengéket, mint az Astral Sleep vagy a Sumerian Cry vagy a 90-es éve második felének elszállós anyagait vesszük, esetleg a XXI. századi letisztult alkotásokat mindegyikben fellelhető a csak a Tiamatra jellemző íz. Johan Endlund (Cipő svéd rokona) mindig figyelmet fordított arra, hogy a dalaiban legyenek fogós részek, felépítésük átgondolt és csak rá jellemzően kissé éteri legyen.

A tavalyi Prey, a 2002-es Judas Christ irányvonalát viszi tovább, kissé eklektikusabban, rock 'n roll feeling nélkül. Johan megidézi benne a Pink Floydot éppúgy, mint az elektronikus lemezeket vagy a death-es világot. Aki ma hallgat Tiamatot tudja, hogy a szövegek mennyire fontosak ennél a csapatnál. Johan mindig visz némi malíciát beléjük a szomorúságon kívül és sokszor együtt nevet a hallgatóval magán s a világon.

Aki valaha látta a Tiamatot tudja, hogy koncertjei mindig extatikusak. 1997-ben láttam először őket, amikor éppen az A Deeper Kind Of Slumbert mutatták be. Egy csodálatos völgyben játszottak. A nap kihunyó fényei kisérték az intrójukat és mire lejöttek a színpadról, viszont már delejes éjszaka lengte körül az embereket. Zenéjük tökéletesen illett az élményhez, kifestve, gyönyörű fényekkel megtámogatva teljesen elvarázsolták a jelenlevőket. Mindenki a zenéjük hatása alá került. Nem véletlen, hogy akkoriban a híres Dynamo Festivalon is, mint főbanda kaptak helyet.

Azóta zenéjük sokkal direktebbé vált, azonban koncertjeik továbbra is magával ragadóak. Igaz azt a szabadtéri ausztriai koncertet azóta sem tudták felülmúlni. Bízhatunk benne, hogy Wanted Fesztiválon is csodás élményben lehet részünk a szabad ég alatt, ahol bátran együtt ábrándozhatunk a Gaia vagy ugrálhatunk a Cain vagy a Cold Seed hangjaira.

vortex

www.churchoftiamat.com

Wanted Fesztivál: 2004. július 1-3. - www.wantedfestival.hu

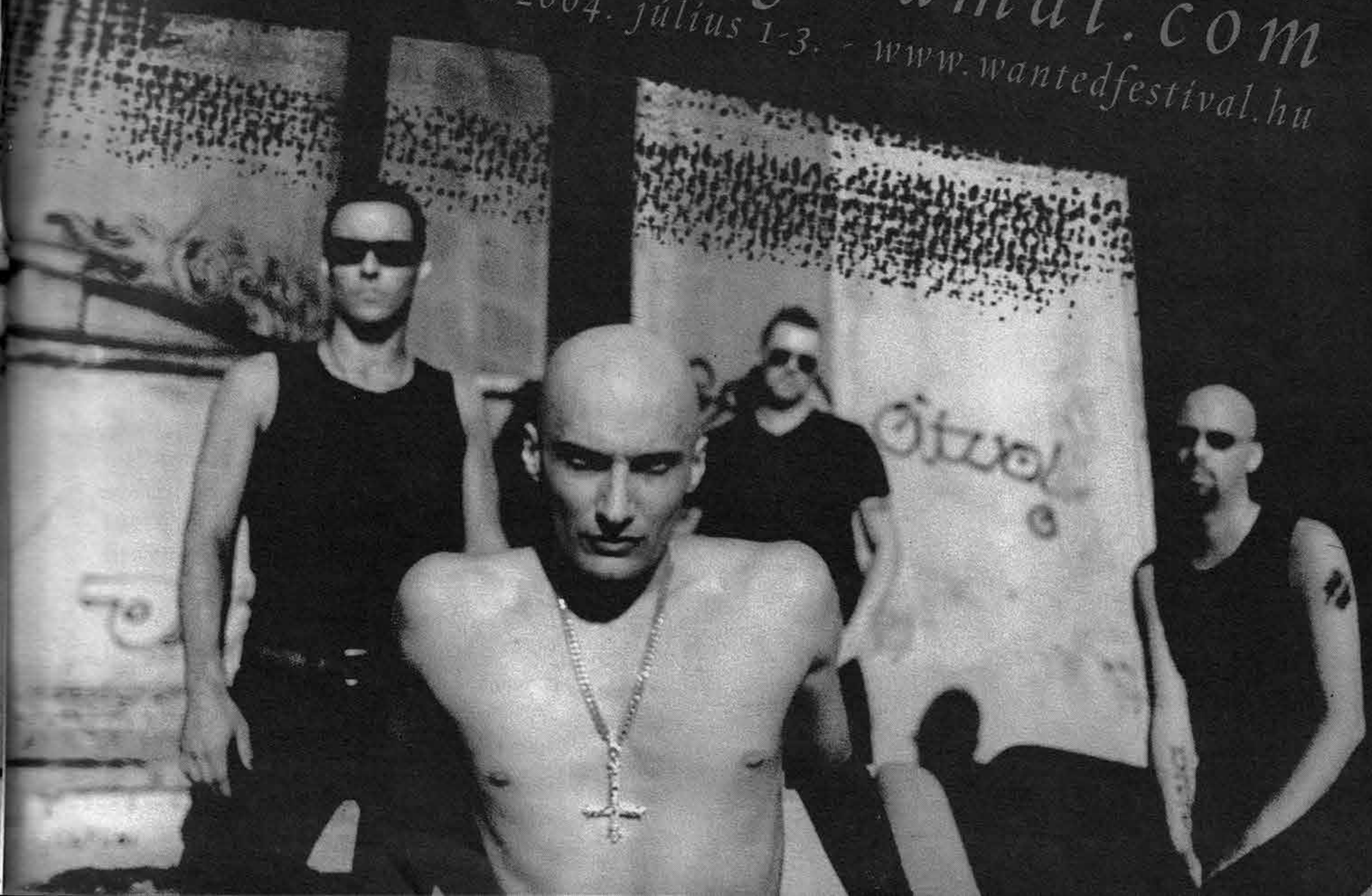

HTTP://WWW.LD50.HU

A csipke, a fém és a kevéssé fásult mosolyok - ilyen irányvonalon halad az LD50 amatőr modellszekciója. „Ezek vagyunk mi"-érzet,keverve egy hamis világ hamis modellérzetének hamisítványával. A fotókat d4m4g3 készíti, a modelljelentkezés állandó az ld50.hu websiteon (alaposan olvassátok el a mellékelt információkat).

A modellek leggyakrabban saját maguk stylistjei, a hangulat pedig akkor szökik a magasba, amikor felröppen a feladat, „akkor most nézz úgy, mintha szomorú lennél". Megjegyzem, érdemes többet fotózni magatokat és kipostolni hozzánk a képeket, akár fórumba, akár máshogy, megmutatkozni, wowmeglepodés, nemszégyen.

LD 50 MODELLEK

PARADISE

Hét évvel ezelőtt, amikor első zenekarommal a műsorunk egyik fő feldolgozásaként az As I Die-t játszottuk, álmomban nem gondoltam volna, hogy valaha lehetőségem nyílik egy Paradise Lost interjú elkészítésére! ...és mégis létre jött!

Kicsit csodálkoztam azon, hogy milyen kevesen jelentkeztünk interjúra, sőt, ha jól emlékszem rajtam kívül csak nagyobb újságok képviselői vártak a Paradise Lost három tagjára, név szerint Aaron Aedyre, Lee Morrisra és Nick Holmes-ra. Persze a backstage-ben kiderült, hogy Holmes Úr nem vállalja a megmérettetést, de semmi okom nem volt a búslakodásra, hiszen „megkaptam" a zenekar legbarátságosabb tagját interjúalanynak. Nincs túl sok interjú a hátam mögött, de nagyjából képben vagyok, hogy mit jelent a protokoll előírásainak megfelelve válaszolni az újságíró kérdéseire és igazán lelkesen hozzáállni az interjúhoz. Nos, Aaron az utóbbi kategóriába sorolható. A közel húsz perces beszélgetés alatt sikerült elég mélyen elmerülnünk a különböző zenei témákba, és interjú helyett inkább beszélgetésnek hívnám azt, ami akkor, ott az E-Klubban történt. Az időnk felét magáról a zenéről, a zenélésről folyó beszélgetés töltötte ki, de sok mindent megtudhattam Aaron személyes véleményéről a zenéléssel kapcsolatban, és ezeket most meg is osztanám veletek.

Először is afelől érdeklődtem, hogy is telt a csapat nyara:

Aaron: Először is sokat koncerteztünk. Lee megnősült, na és nyaraltunk. Két hete jött vissza mindenki, és nagyon örülök, hogy újra úton vagyunk. Persze már készülnek az új dalok az új albumra. Otthon is jó volt. Nekiálltunk az új anyag írásának, most pedig élvezzük a turnét. Holnap például Romániában játszunk.

Pár évvel ezelőtt a Szigeten játszottatok. Most egy kis klubban vagyunk. Közönség szempontjából van különbség a kettő között. Mi jön be jobban: a személyes hangulatú klubkoncert vagy a fesztiválozás?

Aaron: Hát igen, teljesen más hangulata van a kettőnek. A klubokban jobban oda tudunk figyelni az emberekre, viszont a fesztiválokon is hatalmas élmény játszani.

Most új, kisebb kiadóhoz kerültetek. Megfelelő a Symbol of Life promóciója?

Aaron. Az EMI nagyon sok pénzt költött ránk annak idején, de most valahogy jobban mennek a dolgok. Persze nem titok, hogy a Symbol of Life jó album lett.

Metalosabbak is lettetek...

Aaron: Mármint hogy keményebbek? Igen, most úgy érezzük, hogy megtaláltuk az egyensúlyt az elektronikus és a keményebb gitárhangzás között. A kezdeteknél nagyon kemény zenét játszottunk, aztán elkezdett minket érdekelni a technika, és ebbe én is beletartozom, mint gitáros. Most úgy tűnik, hogy a kísérletek megtették a hatásukat, és rájöttünk, hogy mi a helyes arány.

Én bírom, hogy nem foglalkoztok azzal, amit elvárnak tőletek...

Aaron: Amikor albumot készítünk, arra összepontosítunk, ami belőlünk jön.

Úgy érzem, hogy eléggé közel áll egymáshoz a One Second és a Symbol of Life. Jól gondolom?

Aaron: Igen. Mind a kettő más, mint mondjuk az Icon. Bizarr, hogy ez már a kilencedik albumunk! Elég nehéz megoldani, hogy teljesen más legyen, mondjuk a hangzás. Tudjuk, hogy milyenen akarunk lenni. A Paradise Lost vagyunk, és vagyunk, akik vagyunk.

A szövegek hangulata például mindegyik albumon hasonló...

Aaron: Igen, teljesen igazad van. A szövegek elég fájdalmasak. Ez mindig így volt, Nick elég sötét szövegeket ír. Mi megértjük, és persze vannak olyanok, akik nem. A dalok így olyanok, mint a borongós hímuszok. Úgy gondolom, hogy a Paradise Lost egy sötét felhő az ezüst égen. Tudod, mi optimista pesszimisták vagyunk, haha.

Még így is van egy saját íze a zenéteknek, hogy majdnem minden albumon más és más stílus jelenik meg... Mi lehet ennek a titka?

Aaron: Hú, ez nagyon nehéz kérés! Nem tudom. Arról van szó, hogy ez öt ember zenéje. Lehet, hogy mégis van valami: mondjuk Észak-Anglia hatása. Észak-Anglia nagyon sok szép zenének a gyűjtőhelye. Na, és a borongós idő! haha Persze olyan zenekarok hatását is lehet érezni, mint a Sisters Of Mercy vagy éppen a New Model Army. Az érzéseinket közvetítjük, csupán ennyi az egész. Ennek ellenére jót tudunk nevetni egy jó vígjátékon, vagy akár egymás között. Mi imádjuk ezt csinálni! Tizenhét voltam, amikor elkezdtem zenélni, és úgy érzem, hogy nem is fogom abbahagyni. Nézd meg a Saxont: közel ötven évesek, és még mindig nyomják!

Az már kiderült, hogy mennyire zeneőrült vagy. Érdekel komolyabban valami más is a zenén kívül? Gondolok itt egyéb művészeti ágakra...

Aaron: Hát, a művészet számomra az, amit látunk. Annyira nem fog meg például egy kép, vegyünk egy víharos tájat tengerrel. Haha Persze értékelem a művészeteket, vannak képek, amik tetszenek, de a zene az, ami igazán különleges helyet foglal el az életemben. A hangulatomtól függően hallgatok zenéket: egyik percen klasszikust hallgatok, aztán a következőben már teljesen mást, mondjuk popot. Persze nincs sok igazán jó popszám, de azért előfordul egy-kettő. Aztán ott vannak még a filmzenék: sok szép filmzene van, és sok olyan van, ami még a rocktól sem áll messze.

Gondolom egy időben inkább a metal zene ment. Mikor következett be az a pont az éltedben, amikor nyitottabb lettél?

Aaron: Tizenkét évesen kezdtem el heavy metal-t hallgatni, de már akkor szívesen hallgattam ska zenéket is. Talán tizenöt éves koromig foglalkoztatott csak a metal, aztán a főiskola alatt is megismertettek más zenei műfajokkal.

Mik a kedvenceid? Vegyük most azokat, amik a metalon kívül esnek!

Aaron: Szeretem a kubai zenét. Sajnos körülbelül négy hete halt meg az egyik legnagyobb muzsikus: őt Francesco Rapliadonak hívták. Tavaly láttam egy koncertjét Havannán. Kilencvenöt évesen ott játszott a színpadon másfél órán keresztül! Hihetetlen volt!

cikk és koncertbeszámoló: Héda

LOST

PARADISE LOST
NEVERGREEN
THE DETHRONERS
SPACE MONKEEZ

2003. augusztus 24.
Budapest, E-Klub

Amikor pár hónappal ezelőtt megtudtam, hogy augusztus végén ellátogat hozzánk a Paradise Lost, rendkívül örültem. Ha nem is a kezdetektől, de hét-nyolc éve nagy hatással van rám a zenekar. Persze a Host megjelenése idején én is elfordultam tőlük, amit most már bánok, de a legutolsó korong olyan jó lett, hogy felülmúlja minden eddigi művüket-kivéve talán a One Second-öt. Ahogy már annyiszor hangsúlyozták, végre megtalálták az egyensúlyt az elektronikus és a metal hangzás között, így a dalok amellett, hogy megint tele vannak gitárral, megtartották a modern, kicsit populárisabb jellegüket is. Nos, ezek után kíváncsian vártam, hogy milyen produkciót nyújtanak. Emlékszem, a pár évvel ez- előtti „szigetes" fellépés nagyon tetszett, de valami hiányzott...ezek után mondanom sz- kell, rengeteget vártam ettől a mostani koncerttől.

A britek előtt három magyar csapat lépett fel, és véleményem szerint nagyon jól válas- tották a szervezők. Az estét nyitó Space Monkeez, az intense-es Lalátka Lajos mostani z- nekara, a torzított gitárt keveri az elektronikus cuccokkal. Már a Nu Metal tehetségku- tón is láthattuk a csapatot, azóta pedig megjelent első nagykiadó által támogatott lemezü- Az tuti, hogy nem lesz könnyű dolguk ezzel a muzsikával, hiszen kemény elektronikus, m- hol már techno-ba átbillenő zene idegen lesz a metalosoknak, a torzított gitár meg tá- brutál az elektronikus zenét kedvelőknek. Hát meglátjuk....

következő bemelegítő banda a The Dethroners volt: a csapat érdekessége pedig a hegedűs srác. Jó pár éve jelen vannak a magyar underground életben, és elég nagy az érdeklődés irántuk a sötétebb zenék kedvelői között, hiszen a súlyosabb riffek mellett szép dallamok is fel-feltűnnek a dalaikban.

A Nevergreen az egyik olyan zenekar Magyarországon, akiket szinte minden metal rajongó ismer. Én annak idején az Éj szeme című albummal ismerkedtem sokáig, de mostanában nagyon ritkán látom a zenekart. Ahogy elnéztem a többség lelkesen fogata a csapatot, akik szokásukhoz híven, súlyos muzsikájukkal elég sajátos hangulatot teremtettek az E-Klubban. Tíz óra körül végre elsötétült a színpad. Természetesen ekkorra már tele volt a terem, és hallható volt a 'Paradise Lost' kórus. Pár perc elteltével a zenekar is megjelent a színpadon, és az Isolate-tel el is kezdődött a műsor. Nagyon féltem a hangzástól, de néhány hiányosság ellenére bőven élvezhető volt a koncert. Valószínűleg sok ember távozott kicsit csalódottan, mert éppen nem hallotta az összes kedvenc dalát, de azt hiszem ez természetesen. Én is örültem volna a Once Solemnnek, de képtelenség mindenki kedvére tenni. ...úgyhogy nem is arról mesélek, hogy mi nem volt, hanem arról, hogy milyen fantasztikus nótáknak lehettünk fültanúi. Természetesen a műsor nagy részében a legtöbb dal a legutolsó anyagró, a Symbol of Life-ról került a repertoárba. A csapat játszotta a már említett Isolationt, a klipes, női vokállal megspékelt Erased-et-ahogy az várható volt, énekesnő nem érkezett a bandával, úgyhogy a vokál nem élőben ment, csakúgy, mint a zongora témák sem. Eljátszották a címadó nótát is valamint a kedvenc dalomat, a Mystify-t, a zúzósabb Perfect Mask-et és a fenséges Two Worlds-öt. Egyébként az a hiányosság, miszerint túl halk volt Aaron gitárja, is egy Symbol of Life-os számban, a modern metal riffekre épülő Self Obsessed-ben jött ki leginkább. A Host albumot a Too Much is Lost képviselte-azért egy kicsit hiányzott a Behind the Grey- a Believe in Nothingról a Mouth, a One Second -ről pedig a populáris Say Just World illetve a Mercy hangzott el. A Draconian Times albumról is terítékre került két dal a Forever Failure és a Last Time, és hiába hanyagoltam el mostanában ezt a korongot, külön élmény volt hallgatni azokat a dalokat, amik gimnáziumi éveim alatt nagy kedvenceim voltak. Kimondottan nyugis színpadi produkcióra számítottam, így eléggé meglepődtem azon az intenzitáson, ami Lee Morris dobosra és Aaron Aedy gitárosra volt jellemző. Lee kíméletlenül ütötte dobszerkóját, Aaron pedig eszeveszetten headbangelt! A másik három tag nem tudom mennyire volt lelkes, mindenesetre Nick Homes hozta megszokott formáját, és elég kimérten viselkedett. Ennek ellenére szerintem jól érezhették magukat, mert a közönség lelkesen énekelt, tapsolt, fütyült. Fantasztikus volt a hangulat! Az As I Die után levonultak a színpadról, de azért reménykedtünk, hogy még nincs vége az estének. Ez szerencsére be is igazolódott, így még hallhattuk a Symbol of Life-on található feldolgozást, a Small Town Boy-t és zárásként a One Second-öt. Sajnos nagyon hamar eltelt ez a közel másfél óra, de remélem, hogy nem utoljára jártak nálunk, mert élőben legalább akkora élmény hallani a dalokat, mint a stúdióanyagokon!

PORRIZS TEREMTÉS

[A cikk témája: Az industriális kultúra kezdetei]

- Fraktál-kertek és ESHU-szentek -

Genesis P.Orridge aka Neil Andrew Megson 1950-ben született Angliában, Manchesterben. Már 1965-ben megalakította első zenekarát Worm néven, első és egyben utolsó, egyetlen példányban elkészült lemezüket /Early Worm, 1968/ ugyanott nyomják, ahol a hírhedt Ian Brady Hitler-szónoklatokat sokszorosított. Ebben az időszakban változtatja meg nevét, mint oly sok művésztársa, de nála a névváltoztatás mágikus jelentőséggel bír /t/, mert Megson és P.Orridge egymást kizáró és elkülönülő én-darabokként élnek tovább. Lehetséges, - mint ezt egyik interjújában megjegyzi - hogy Neil még mindig ott ül kisgyerekként 1965-ben, és hozzátehetjük, hogy gyermeki énjét mindig megőrizte, és néha ide menekül vissza P.Orridge titokzatos alakváltásai közepette. Igen korán nagy hatást gyakorolt rá John Cage /főként Silence című kötete/, a beat-költők, a dadaizmus, valamint a szürrealizmus, de a fiatal „Z.Abkását" inkább a művészek élete és életstílusa érdekelte, mintsem a tényleges művek. „Thee Process is Thee Product." Ne feledjük, hogy ez a korai hippi-mozgalom, a pszichedelikus rockzene kibontakozásának idején történik, és a performance-művészet, multimédia is még csak az első szárnypróbálgatásainál tart. Szerencsére ebben az időszakban találkozott a londoni Transmedia Explorations-zel /melynek tagja volt Derek Jarman is/, és ez adta meg az első lökést, hogy saját experimentális gerilla-színházát létrehozza COUM Transmission néven.

Az 1969-től működő csoport egy álom inspirációjára született, és a hetvenes évek elejétől fogva a legradikálisabb angol body-art-társulattá vált. A csoport performenszei némileg párhuzamba állíthatók egyes bécsi akcionisták előadásaival, elsősorban Rudolph Schwarzkogler és Otto Mühl tevékenységével. Az egyre szélsőségesebbé, zsigeribbé váló akcióikkal végigjárják az angol és európai művészeti fesztiválokat /járnak Belgiumban, Hollandiában, Olaszországban és a Párizsi Biennálén is szerepelnek/. Közben Genesis személyesen is megismerkedik William S. Burroughs-zal, aki a későbbiekben segíti a csoportot, hogy elnyerhessék a különböző művészeti támogatásokat, és tanácsokkal látja el P.Orridge-ot, mikor illegális mail-art tevékenysége miatt perbe fogják. Mikor már saját lemezkiadóval /Industrial Records/ rendelkeznek, kiadják az első Burroughs-Lp-t. Részt vesz/nek/ az akkoriban Angliában egyre ismertebbé váló Fluxus-mozgalomban is /Fluxshoe-kiállítások/. Annihilating Reality című állásfoglalásukkal vagy High Crime is like High Art című performansz-projektjükkel a kortárs művészet legszélsőségesebb elméleti és gyakorlati applikációit kutatják. Az egyik utolsó, megvalósítatlan karácsonyi COUM-mű egy halott csecsemő tetemével díszítette volna a karácsonyfát, miközben - többek között - Brady és Hindley által meggyilkolt gyerekek hangjai szóltak volna, emléket állítva az ártatlanul lemészárolt kisdedeknek.

A COUM Peter Christopherson és Chris Carter bekapcsolódásával fokozatosan eltávolodik a szűknek bizonyuló elit művész-társadalomtól, és új kifejezésformát nyer az első industriális zenekar megalapításával, Throbbing Gristle /Yorkshire-ben használatos szleng az erekcióra/ néven. Barátjuknak, az amerikai Monte Cazazzának is jelentős szerep jut az industriális kultúra alapjainak lefektetésében /maga az elnevezés is tőle származik/. Mindez a pre-Sex Pistols időkben zajlik, és első bemutatkozásuk a nagy port kavart Prostitution-kiállítás alkalmával történik, ami egyben a COUM hattyúdalának is tekinthető. A művészet és a művész prostituálódását, formalizálódását ironikusan megjelenítő bemutató a bulvárlapok címlapjára repíti a társulatot. A COUM utulsó performansza majdnem Genezis utolsó szereplése volt, mert olyan mérgezést kapott, melybe majdnem belehalt.

A TG az elviselhetetlen ipari zaj, a dehumanizáció intenzív reprezentációja volt, és avantgárd futurista-dadaista hagyományokra építkezve zenei vonalon a COUM továbbvitelének tekinthető. A részben Brion Gysin által fémjelzett textuális kollázsok rituális-zenei alkalmazásával a TG egyre inkább a zeneiség archaikus gyökereit kutatta. A tudat politikai-társadalmi-esztétikai manipulációjának tükrözésével és visszafordításával /zene a halálgyárból/, sokkoló képi és hangeffektusokkal a TG megteremtette az industriális /szub/kultúrát, kiadott és segített olyan később ismertté vált zenekarokat, mint a Cabaret Voltaire, Clock DVA, SPK /Sozialistische Patienten Kollektiv, Surgical Penis Klinik stb./. Kiadják a 24-órás, az összes TG-koncertet tartalmazó kazetta-sorozatot, valamint Chris Carter és Richard H. Kirk szólókazettáját, melyeket később a Mute ad ki CD-n. Porrizs az egyik koncertjükön túl sok nyugtatót szed be, és majdnem meghal, már a klinikai halálból hozzák vissza. Mielőtt igazán sikeressé váltak volna, amerikai mini-turnéjuk után, 1981-ben megszűnik a zenekar, de még létrehozzák egyik utolsó munkájukat, a Derek Jarman filmjéhez, az In the Shadow of the Sun-hoz készült filmzenét, mely csak a zenekar feloszlása után jelenik meg. A filmrendező halálakor újra megjelentetik, immár Psychic TV néven a Themes 2-t, A prayer for Derek Jarman alcímmel, mely a Jarmannel közösen készített filmek és videók zenéjét tartalmazza.

Teremtés Christophersonnal együtt alapította meg a PTV-t, ami eredetileg egy videón terjesztett virtuális-alternatív TV-adás lett volna. A korai PTV-hez csatlakozott Alex Fergusson, az Alternative TV gitárosa, a fiatal John Balance, aki később Christophersonnal Coil néven vált ismertté, valamint David Tibet, aki még a Current 93 megalakítása előtt rövid ideig volt tagja a csapatnak. Párhuzamosan az új zenekarral egy eddig ismeretlen „okkultúrális" anti-kultuszt is teremt Genezis Temple of Psychic Youth néven, mely erőteljesen építkezett Austin Osman Spare és Aleister Crowley mágikus tanításaira, a személyes-inkarnatív akarat, és a szigillumok szexuálmágikus használatának kihangsúlyozásával. Brion Gysin segítségével ismerkedik meg a Jajouka-zenészekkel /The Master Musicians of Jajouka/, az egyik legősibb /szakrális-rituális/ zene képviselőivel, akikkel közös felvételeket készít és koncertezik a PTV-érában. Sokat tesz azért, hogy Gysin írói-képzőművészi, és innovátori /Dreamachine/ munkássága ismertebbé váljon. Paul Cecillel /a későbbiekben Whitehead-szakértőnek számító filozófussal-íróval/ megalapítja a Temple Press-t, mely saját okkult-ezoterikus kiadójuk /The Grey Book, The Black Book, The Starlit Mire, Austin Osman Spare rajzaival/.

A PTV több, mint másfél évtizednyi tevékenysége alatt az ipari-rituális hangzástól az ambientig, a pszichedelikus rockzenétő a korai acid house-hangzásig, a film- és kortárs tánc zenétől a spoken wordig szinte minden stílust kipróbál. Még a Guiness rekordok könyvébe is bekerülnek, mint az egy év alatt legtöbb LP-t kiadó zenekar /legendásnak számít a 23 fellépést rögzítő lemez-sorozatuk/.

Gen a Skinny Puppy tagjaival, majd később a Downloaddal, a Hawkwinddel, az Etant Donnes-val, a Column One-nal, a Merzbow-val, a Column One-nal, Nick Turnerrel, Stan Bingoval, Carl Abrahamssonnal /White Stains, Cotton Ferox/ is készít közös lemezeket. Larry Thrasherrel is sokat dolgozik együtt /PTV, Splinter Test és Thee Majesty név alatt is/, Penal Colony-számokat remixelnek, és önállóan, valamint Lydia Lunch-csel is szerepel egy-egy Lab Report CD-n. Részt vesz Timothy Learyvel „transzmédiális" produkciókban, dolgozik a Hafler Trióval, és egy korai Dave Ball-szólóalbumon /Soft Cell/ is közreműködik, ahogy Marc Almond is megtalálható az egyik korai PTV- /majd Coil/ lemezen. Szerepel a Pigface nevű formációban többek között Gira /Swans/, Ogre /Skinny Puppy/ mellett.

Válogatott Bibliográfia

RE/SEARCH #4/5 A Special Book Issue William S. Burroughs, Brion Gysin and Throbbing Gristle, Re/Search, 1982

RE/SEARCH #6/7 The Industrial Culture Handbook, Re/Search, 1983, The Grey Book, Temple Press, 1983

The Black Book, Temple Press,1984, Psychic TV : Lyrics and History, Nuovi Equilibri, 1990

Wreckers of Civilization : The Story of COUM Transmissions and Throbbing Gristle /by Simon Ford/, Black Dog Press, 1999

Painful but Fabolous The Lives and Art of Genesis P.Orridge, Soft Skull Shortwave, 2002, England's Hidden Reverse /by David Keenan/, SAF Publishing, 2003

Száz év óta először neki jut az a megtiszteltetés, hogy kitiltják Angliából /ezt még Crowley sem tudta elérni saját korában/, egy olyan vidófelvétel miatt, amit éppen a média-manipuláció bemutatása okán forgattak, és még így is sikerült ezt úgy prezentálni a TV-nek mint „valódi" sátánista rítust. Lefoglalják fantasztikus archívumát, de szerencsére ekkor Nepálban tartózkodik /éppen rizst osztogat az éhezőknek, akkori feleségével Paula P.Orridge-al/, és csak az 1999-es PTV reunion-ra tér vissza a szigetre. Ezután költözik át Amerikába, a nyugati partvidékre, majd New Yorkba, ahol új tagokkal kibővítve tovább folytatja a PTV-t.

Az utolsó Lelki TV-album felvételei közben Porrizs majdnem meghal, amikor - szokásos módon- kigyullad az egyik ház, melyben ideiglenesen a Love and Rockets tagjaival tanyázik, és több emelet magasságából lezuhan. /Egyesek szerint Magyarországra azért nem lehetett szervezni PTV-koncertet, mert a rendezők féltek, hogy az együttes fel fogja gyújtani a hotelt./ A hosszú, majd egy éven át tartó felépülés idején Gen átgondolja egész életét és munkásságát, és elhatározza, hogy ismét új irányok felé irányítja kreatív energiáit a pandrogynitás, „next sex" jegyében. Visszatér képzőművészeti-írói munkásságához, és sorra rendezik meg kiállításait /Eric Heist-tal Candy Factory néven Warholnak is emléket állítanak/, 2000-ben verseiből, immáron új zenekarának, a Thee Majesty-nek dalszövegeiből Kathmanduban ad ki egy csokorra valót /S/HE IS HER/E/ címmel, és szerepel a Relocating the Sacred című konferencián. A Throbbing Gristle, Psychic TV újjáalakulásával, a TG+CD-sorozattal, és a Mutant TG című remix-albummal, a Thee Majesty koncertjeivel, a next-new-way-on.com website folyamatosan bővülő archív és aktuális anyagaival, valamint az egész eddigi tevékenységére visszatekintő Painful but Fabolous című könyv megjelenésével - úgy tűnik -a pandrogyn-ezoterrorista genezis visszatalált édenkertjébe, megtörve a DNS-kódot, feltörve az utolsó tabu földi mítoszát, rávilágítva a nemiség és hatalom sötét, plutonikus rítusaira, a hamis atmoszfetikus ének hangjaira.

- „Lenyomatvágatok" és „kiber-tantrikus kvantum-ugrások" -

P.Orridge úttörő szerepet vállalt a leginkább ellentmondásos szocio-kultúrális témák felvetésében, kezdve a COUM radikális testhasználatától, a halálközeli érzékelésig, és a szexuális tabuk tudatosításától a test mágikus átalakításáig. A hetvenes években olyan kísérletezőnek számító művészeket is megdöbbentett performanszaival, mint Chris Burden vagy John Baldessari. A mail-art porrizs számára nem csak egy divatos kommunikációs eszköz volt, hanem az esztétikai, hatalmi és szexuális struktúrákat átalakító transzformatív ágens. A hetvenes évek végére, nyolcvanas évek elejére kialakuló ipari-paramilitáns TG és PTV pogány-okkult felhangokkal rendezett előadásai már egy olyan erő-koncentrációt jelentettek, ahol az individuum mágikus lehetőségei álltak a fókuszpontban. A fizikai, lelki és metafizikai határhelyzeteket kereső Teremtés olyan revitalizált, és stílushatárokon túlmutató művészeti térben alkot, mely megengedi, sőt megkívánja, hogy kritikus módon viszonyuljon az adott elvárásokhoz, a művészi status quo-hoz. „Old myths die soft and paralyze our ambition." Emellett a személyiség és annak radikális, részben közvetlenül a közönség előtti átalakítása mindig nagy veszélyeket rejt magában. Éppen ezért Z.abkása a hetvenes évek végére ezoterikus gyakorlatait már inkább egyedül vagy szűk körben gyakorolta. Ezzel szinte párhuzamosan a TG leállt a már-már veszélyessé váló hangfegyverek használatával, mert ezek alkalmazása kontrollálhatatlanná vált.

A nyolcvanas években a tetoválás, testfestés és piercing elterjesztésében is nagy érdemei vannak, valamint nem szabad elfelejtenünk, hogy elképzelhetetlen lenne az Einstürzende Neubauten, Nine Inch Nails, Skinny Puppy vagy akár „félresikerült mágikus gyermeke" Marilyn Manson a TG vagy P.Orridge közvetlen hatása nélkül. Természetesen a kommersszé és populárissá hígított ipari zene már nagyon távol áll az eredeti kísérletező szellemiségtől, attól a valódi kreativitástól, mely a TG-t és Por-rizs-t jellemezte-jellemzi. A TG - és később a PTV - kifejezetten koncepciójába illesztette azt is, hogy egymás után ellentétes lemezeket készítsen, és koncerteket adjon. Ez a fajta stratégia, kiegészülve az örökös-nyughatatlan romantikus-avantgárd-idealista szellemiséggel, és P.Orridge sámánisztikus megjelenésével, attitűdjével és hangjával mindig hallatlanul intenzív színpadi légkört eredményezett. A TOPY rendhagyó módon végzett okkultúrális tevékenysége, - mely 1991 óta függetlenné vált P.Orridge-tól - olyan különleges gyűjtemény létrehozását eredményezte, mint például a minden hónap 23-án több száz vagy ezer ember által egyszerre orgazmussal felszentelt mágikus szigillum-képek sorozatát, ami teljesen egyedülálló a művészet és ezotéria történetében.

A mindig megújuló „kulturális mérnök" - ahogyan magát előszeretettel nevezi - már létrehozott, túlélt és elpusztított jónéhány kultuszt, a test és lélek folyamatos dekondicionálásával, mostani - immáron konkrét plasztikai - operációival /á la Orlan/ mindig visszanyúl egy eredendőbb vagy éppen ellenkezőleg, egyre távolibb Selbst felé, rácáfolva a formális művész-lét és művészettel szemben állított elvárásokra. Egyik legutolsó munkájában jelenlegi partnerével egyre inkább egymáshoz hasonulnak, részben sebészeti beavatkozásokat is segítségül véve, mígnem elmosódik a két nem és persona közötti határ /Breyer-P.Orridge/. Julie Wilson „As It Is" című esszéjében kiemeli a gyermek-archetípus művészi-kreatív szerepét P.Orridge egész munkásságában, és hangsúlyozza az eredetiséghez, az individuációhoz és a túléléshez szükséges egyszerre veszélyes és ártatlan jellegét . Erre rímel a whiteheadi kreativitás múltat-jövőt egyszerre megváltoztató jelenidejű koncentratív-alkotói mozzanat intenzív és egyben intuitív tételezése. Az életműben jelen lévő „fragmentált egzisztencializmus" /Carl Abrahamsson/ egy olyan alkémisztikus Gesamtkunstwek-kollázst alkot, melyben a széttört és újjáalkotott szavak, mondatok samplingelt zenei- és hangminták, kollázs-szigillumok mind egy kontinuumot alkotnak. Ez a hermetikus sampling-technika /lásd akár Max Ernst, Une Semaine de Bonté című kollázs-regényét/ teszi lehetővé, hogy imaginárius idő-terekbe lépve megváltoztassuk az ego és én identitás-képző simulacrumait és egy időn kívüli vagy idő feletti pillanatban feloldhatjuk-meghaladhatjuk a kondicionált létezés lehatárolt viszonylatait.

Kecs-Kés P.Éter

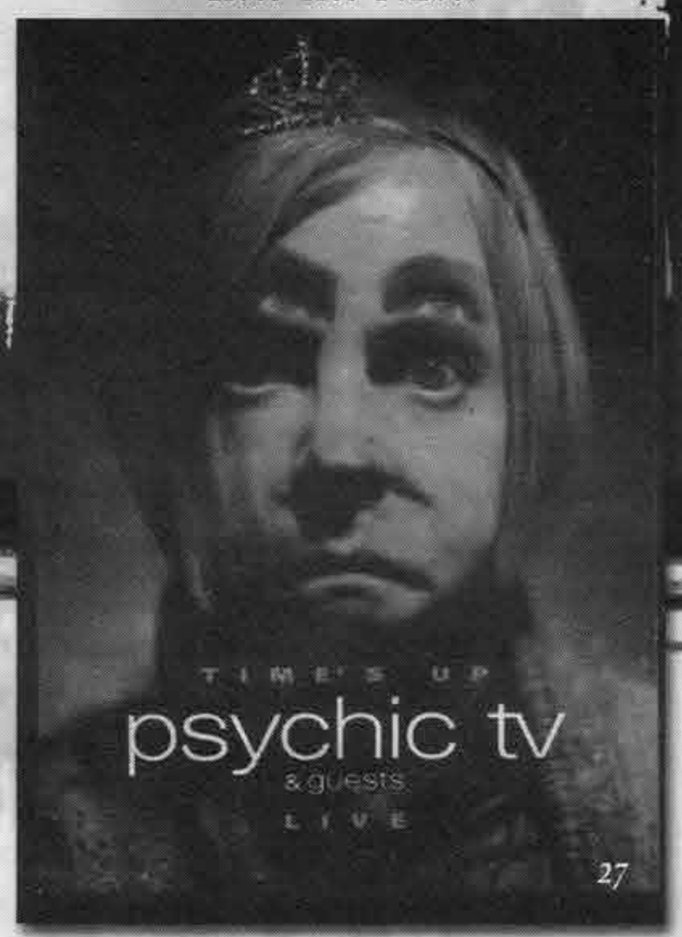

Válogatott internetes források

www.genesisp-orridge.com
www.brainwashed.com
www.throbbingristle.com
www.fopi.net
www.chrisandcosey.com
www.disinfo.com
www.paulcecil.com

DARK WATER MEMORIES

Álomittas átváltozások és köd

Dark Water Memories (DWM egyike a magyar „keleti magyar triásznak" (Cawatana, Dark Water Memories, Our God Weeps), jóllehet, hogy csak egy valamiben hasonlít Matolcsy Kálmán zenekara társaihoz; Magyarországon alig ismerik a tevékenységét. Nagy kár, mert zenéjének atmoszféráját mai magyar előadóhoz nem nagyon lehet manapság mérni, jóllehet többfajta külhoni viszonyítási alapot is felfedezhetünk benne (Nurse With Wound, a Current Ninety Three absztraktabb darabjai, Christoph Heeman, Reutoff, stb.), amelyeket azonban csak azért említek meg, hogy kedvet ébresszek a személyes megtapasztaláshoz. Ezért mindenképpen fontos, hogy bemutassuk kicsit jobban Kálmán munkáját, terveit és elképzeléseit

ÉN MÉG NEM OLVASTAM EGYETLEN INTERJÚT SEM A DWM-ZAL. EZÉRT SZINTE KÖTELEZŐ, HOGY BEMUTASD A ZENEKAR TÖRTÉNETÉT, EGÉSZEN A KEZDETEKTŐL. HONNAN A NÉV?

A DWM Dark Water Ritual Gathering-ként indult. A csapat teljes mértékben saját agyszüleményem, annak ellenére, hogy indulásakor (1999) négy tagot számlált. A DWRG (Sötét Víz Rituális Közösség) az akkor külszíni formájában oszlófélben lévő Téglagyári Megálló tagjaiból állt össze – a TM külsőleg bomlott csak fel, hiszen mindig is inkább baráti társaság volt, mint zenekar, és mélyebb közös gyökereinktől soha nem szakadtunk el. A koncepció az volt, hogy saját ötleteimet zenésítem meg, saját szöveggel, saját előadásban. Ebben segítettek a többiek (Papp László gitáron, Köles Ferenc szintén gitáron és narrációval, valamint barátnőm – azóta már menyasszonyom –, Kopócs Éva, énekkel). A TM hagyományait követve a koncepció és a név is csak félig volt komoly.

Ekkor még úgy gondoltam, a következő anyagot is másokkal együtt fogom csinálni. Nem így alakult. Azóta sokkal önállóbb – és egocentrikusabb – lettem: ötleteimet csak saját alkotómunkám torzíthatja/alakíthatja, és bár hiszem, hogy csoportosan is lehet dolgozni – sőt bizonyos esetekben csak úgy lehet – saját munkámat mindennél előbbre valónak tartom. Vonzódom a Romantikához. A Romantikus alkotók saját énjüket próbálták felfedezni és feltérképezni, (újra)felismerték az önálló alkotás, az eredetiség/önazonosság fontosságát, és annak ellenére, hogy sokuk alkotott csoportban/párban, mindannyiuk, mint egy-egy kiváló elme csatlakozott be a világegyetem intellektuális mozgásába. Szóval, a DWM (Sötét Víz Emlékek) nevet 1999-ben vettem fel, mikor világossá vált, hogy szükségem van egy tökéletesen privát zenei/önkifejezési csatornára. A DWRG-et továbbra sem dobtam el; csupán bóbiskol és arra vár, hogy ismerősökkel, barátokkal, zenészekkel kezdjek el együtt dolgozni egyszer.

A KÖVETKEZŐ SAJÁT KIADÁSÚ (AZAZ KIADATLAN) ANYAG A GIDDY MORNINGS VOLT.

Készítettem közben filmzenét (Lamm), valamint színházi zenét, mindhármat a pécsi JESZ számára, akiket időközben megismertem és nagyon megkedveltem. Ezek közül kettő közös anyagra került fel (Sötét tükrök a holdtól/Lamm története). Az igazi változás akkor következett be, mikor egyik jó barátomtól kaptam egy fülest, hogy a Membrum Debile Propaganda német kiadó közép-európai anyagokat keres. Megkerestem őket, és megjelent az első hivatalos anyag, a Night Fog Kommando mini-LP.

MIVEL FOGLALKOZOL A MAGÁNÉLETBEN?

Angoltanár vagyok. Ezen kívül posztgraduális képzésben folytattam az egyetemet.

AMIKOR EGYSZER MEGNÉZTEM A ZENEI GYŰJTEMÉNYEDET TARTALMAZÓ LISTÁDAT EGÉSZEN MEGDÖBBENTEM A HATALMAS MENNYISÉGEKEN. LÁTTAM, HOGY VANNAK NAGY KEDVENCEID, AMELYEKTŐL MINDEN MEGVAN. LPD, DB, DIJ, DE UGYANÍGY BJÖRK IS PL. GYŰJTŐ VAGY, VAGY EGYSZERŰEN EGY HATALMAS ÉTVÁGYÚ ZENEŐRÜLT, AKI SZERETI MINDENEN ÁTRÁGNI MAGÁT?

Hatalmas étvágyú zeneőrült vagyok. A baj ott kezdődik, hogy mindent elraktározok inséges időkre. Így válok gyűjtővé. De igazad van, mindenféle zenét meghallgatok, mert zenei kérdésekben nem vagyok elitista beállítottságú. A zene talán a legtisztább kifejezési forma, és nekem az erdők madárdalától a város-zajon keresztül az MTV-ig minden zenének számít. Az más kérdés, hogy az utóbbi időben egyes műfajok fárasztanak, így pl. az MTV. Az ember sajnos nem képes mindent befogadni.

Azért mégis úgy érzem, hogy a nyitottság a legfontosabb a zenében/zenélésben. Az ember kiereszti az antennáit és befogja a kozmikus jeleket. Mások persze más jeleket fognak be és másképpen dolgozzák fel őket. Ettől olyan izgalmas az egész. Soha nem akartam azok közé tartozni, akik úgymond „rákattannak" egy-egy témára, és rotálják/őrlik. Amikor dobos voltam, sokszor jöttek nekem azzal, hogy „hallottad már Billy Cobham hogyan nyomja a 32-edeket?" – azóta nem hallgattam Billy Cobham-et. Nem akartam másológéppé válni. (De ha beteszed nekem Billy Cobham-et, valószínűleg kapálni fogok a kezeimmel és a lábaimmal. Ilyen egyszerű az egész).

KAPCSOLÓDIK VALAMILYENFAJTA KONCEPCIÓ A LEMEZEIDHEZ? MI VAN KÉSZEN HAMARÁBB; A ZENE, A KONCEPCIÓ, A SZÖVEGEK? MILYEN ZENESZERZÉSI FOLYAMATRÓL BESZÉLHETÜNK A DWM ESETÉBEN?

Alkotáskor egyértelműen konceptuális szálakat követek. Alapvető, úgy hiszem, hogy mikor az embert valami foglalkoztatja, sokszor és sokféle formában ugyanaz tör elő belőle. A Cataclysm Emeraldum pl. apokaliptikus témájú volt, a Giddy Mornings pedig más koncepcióval készült. A „giddy" szó óangol formája (gidig) „istentől megszállottat" jelent. A „giddy reggelek" alkotással/élettel teli ébredések. Ebben az időszakban álomnaplót vezettem, így reggeli ébredésemkor mindig ötletektől duzzadtam. Ezt foglaltam lemezbe. Érdekes módon azonban valódi konceptlemez akkor született, mikor az MDP kiválogatott néhány számot a GM-ről. Sílvio meglátta a hasonlóságot néhány dalban, melyek egyértelműen egy témára jártak.

Konceptlemez lesz a nemsokára kiadásra kerülő Metamorphoses is. És egy válogatásra is felkerülök a következő hónapban, mely szintén erősen egy téma köré lesz rendezve. A szövegeket verseknek tekintem. Külön születnek, nem feltétlenül a zenével egy időben. Sokszor van úgy, hogy beleolvasok valamit egy régebbi versbe, és bedolgozom egy új dalba. Először leginkább a zenét csinálom. Szó szerint „csinálom", hiszen módszerem éppen annyira kísérletező, mint tudatos. A zeneszerzést kézműves munkának tekintem. Amikor az utcán jönnek a dallamok, csak lefütyülöm őket, és, furcsa módon, nem jegyzem meg azokat. Aztán leülök zenét írni, és a témák másképpen, megerősödve törnek fel. Nagy szerepe van mind a tudatos, mind tudattalan memóriának ilyenkor. De hiszek az intuícióban is. Minden, amit alkotok, friss, hiszen folyton újratermelődik, újraértelmeződik. Az alkotás számomra folytonos újonnan szülés/újjászületés, melyhez egész lényemet adom, és melytől egész lényegemet kapom. Belenyúlok az ellentétek dobozába, és összegyűrom őket. Hiszem, hogy a világban észlelhető ellentétek nem károsak, vagy akár feloldhatatlanok.

JÓL SEJTEM, HOGY KOMOLY VONZÓDÁSOD VAN AZ ALKÍMIÁHOZ? A SITE-ODON OLVASHATÓ „MERRY NIGREDO TO ALL!" FELSZÓLÍTÁS A TE JELENLEGI SZELLEMI ÁLLAPOTODAT IS JELZI VALAMIKÉPPEN.

A „Merry nigredo to all!" azért tetszik, mert szkatologikus, azaz – saját értelmezésem szerint – egyszerre (ön)ironikus/játékos és halállal való kapcsolatában véresen komoly. Azt gondolom, egész létünk/lényegünk ilyen. Ez az ajánlás/üzenet egyszerre egyéni és közösségi, lefelé és felfelé szálló, romlás és ígéret. Valamiféleképpen hasonlít a C93 által felhasznált „That's all folks!"-ra, mintha annak fordított változata lenne. És a fordítottság, mint már említettem, nem zárja ki számomra az önazonosságot. Ahogyan Tibet megfogalmazza: „As I descended with the Dogs Blood Rising, so then I ascended to the Thunder Perfect Mind". Henry David Thoreau, amerika egyik nagy Romantikusa (aki a Bhagavad-Ghitát is sűrűn forgatta, egyébiránt), a Waldenben ezt írja: „I found in myself, and still find, an instinct toward a higher ... life, ... and another toward a primitive rank and a savage one, and I reverence them both" ("Ösztönös törekvést éreztem – és még mindig érzek – egy magasabb élet irányába, ugyanakkor egy másikat annak primitív és vad formája felé, s mindkettőt nagyra tartom".)

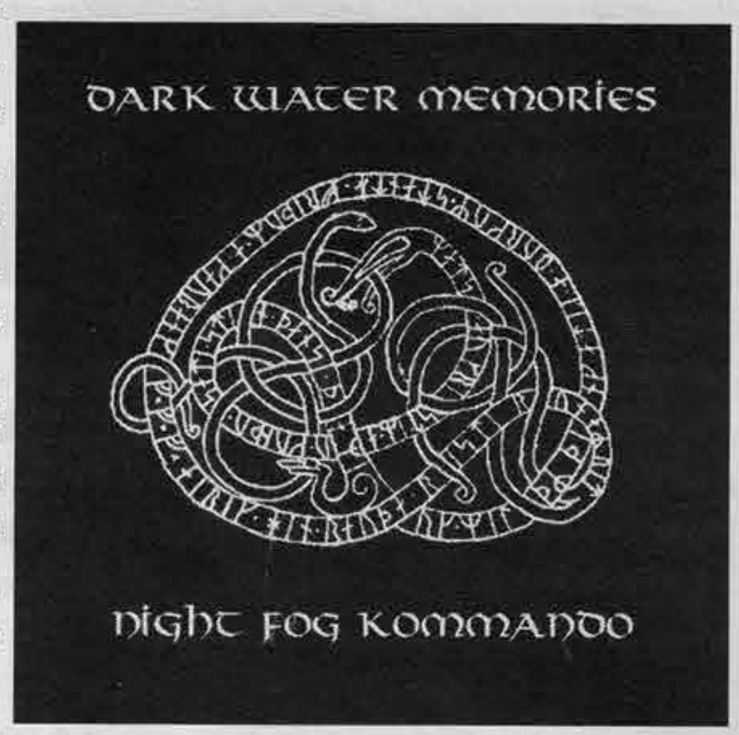

BESZÉLHETÜNK-E A DARK WATER MEMORIES ESETÉBEN – PL. A COILHOZ HASONLÓAN – EGYFAJTA „ZENEI ALKÍMIÁRÓL"? HA IGEN, HOGYAN NYILVÁNUL EZ MEG? CSAK A ZENEI MEGFOGALMAZÁSBAN VAGY ESETLEG SZÁMODRA AZ ALKOTÁSI FOLYAMAT IS EGYFAJTA ÁTLÉNYEGÍTÉS?

A DWM zenei alkímiája egyszerű. Ha jól akarod csinálni, gyúrd meg önmagad. A zene átalakít. Amikor napokig küszködik az ember egy dallal, a munka végén megtapasztalja a valódi semmit. Aztán egyszerre minden visszatér, sokkal egészségesebben, erősebben. A többit magam sem értem. A DWM alkímiája ösztönös. Annyi bizonyos, hogy többször és többféleképpen kell csinálni. Az újjáteremtés folytonos.

A LEGUTÓBBI MUNKÁD APULEIUS METAMORPHOSES-ÁRA ÉPÜL. MI ÉRINTETT MEG EBBEN A MŰBEN LEGINKÁBB TÉGED?

Az Aranyszamár nagyszerű regény. Mókás és véres. A móka vér nélkül semmit sem ér. Azonban a regényolvasás szellemi utazás és elhatárolom magamat a tisztán destruktív tendenciáktól. Apuleius nem felejti el visszaváltoztatni főhősét. Ettől olyan biztonságos az egész. A biztonság nagyon fontos számomra. A kérdésre válaszolva, azt hiszem, be kell vallanom, hogy sem a szamár, sem Lucius nem jelenik meg a lemezen. Nem fértek bele a koncepcióba.

A GIDDY MORNINGS ÉS AZ ABBÓL KÉSZÜLT NIGHT FOG KOMMANDO 12"-EST RÉGI RÚNIKUS FELIRATOKAT TARTALMAZÓ FEGYVEREKKEL DÍSZÍTETTED. A ZENE AZONBAN EGYÁLTALÁN NEM AZ. VONZÓDSZ A GERMÁN MITOLÓGIÁHOZ? MIT GONDOLSZ AZ ÚN. „NEOFOLK SZÍNTÉREN" URALKODÓ NEOPAGANISTA DIVATHULLÁMRÓL?

A rúnikus feliratok a saját ötletem volt, így a Midgardot ábrázoló rúnakő is. A fegyvereket az MDP tette rá a borítóra, mert úgy érezték, hogy militáns a címadó dal, és részben igazuk is volt. A Night Fog Kommando (Éjszakai Ködkommandó) mindenkiben ott menetel, de tudni kell őket jó irányba fordítani. Először kicsit megijedtem a borítóra került szvasztikáktól, de alapvetően szeretem ezt a szimbólumot, minden hozzátapadt és hozzátapadó mellékjelentése ellenére. (Ha az ilyesmiről másként gondolkodnánk, az emberek csak egyszer használnánk angolvécéiket és soha nem járnának orvoshoz.) A germán mitológia nagyon közel áll hozzám, de vajmi kevés közöm van a Harmadik Birodalom ideológiájához (mint ahogy Odinnak és Thornak is). Mindenféle mesét, történetet és általában vett szellemi terméket szeretek. Kedvenceim pl. a kelta, kínai mesék és Az Ezeregyéjszaka. Olyannyira vallom páneurópainak magam, amennyire „pánterránnak". A neopaganizmus az emberek természetes törekvése tradicionális—"primitív"—irányokba, sokszor ökocentrizmussal fűszerezve. Mivel divat lett ez is, mint annyi minden más, én nem hiszem, hogy csatlakoznom kellene a hullámhoz. Az istenségek számomra csupán az elmében léteznek. Ez nem azt jelenti, hogy nincsenek, éppen ellenkezőleg. A természetet viszont éppen annyira szeretem és tisztelem (és használom), mint az Internetet, a biciklit, a fényképeket, vagy a mozit. Ha egyszer gitárt ragadok, virágot tűzök a hajamba, hippidalokat, bluest, vagy népzenét játszok majd, de füstjelek helyett továbbra is inkább telefonálni fogok. Ha valaki neofolk, legjobb, ha úgy csinálja, hogy követi David Tibet és kis csapata útmutatását (pl. az Earth Covers Earth borítója szerint). Az szimpatikus. De még jobb, ha felfedezi a saját életmódját.

A MDP-NÉL MEGJELENT 10"-ES UTÁN ÉRKEZTEK-E VISSZAJELZÉSEK, REAKCIÓK A CÍMEDRE? HA IGEN MILYEN VOLT A FOGADTATÁS?

Általában jó fogadtatása volt a lemeznek. Egy kisebb mennyiséget még itthon is megvettek, pedig a DWM nem túl ismert. Néhány recenzión és a honlapon kívül nincsen fórumom. Külföldről is érkeztek üzenetek és visszajelzések. Főleg DJ-k érdeklődtek.

VAN OLYAN SZELLEMI ÉS/VAGY VALLÁSI IRÁNYZAT, AMELYET KÖZELINEK ÉRZEL MAGADHOZ VALAMIÉRT?

Gyakorlatilag az összes vallást közelinek érzem magamhoz. Egy viszont fontos: hogy az adott vallás a numen és az ember intim, mások vagy más dolgok által megszakítatlan kapcsolatán alapuljon. Mindezek ellenére nem vagyok gyakorlója semmilyen vallásnak sem. Van bennem egy adag racionalista szkepticizmus, valószínűleg családi hátterem miatt. Szüleim mindketten olyan reálterületek művelői, melyek szorosan kapcsolódnak korszerű és egyre korszerűbb technológiákhoz. Bár, ha úgy vesszük, a ma tudománya és technikája a holnap vallása. Az információs- és kiber-kultúra szoros szálakkal fűződik az emberhez, és igencsak erősen merít a vallásos érzületből. A TV a rossz egyház szinonimája számomra. Amikor az amerikai „televangelista" arra kéri tagsági pénzt fizető nézőit, hogy tenyerüket tapasszák a képernyőre, mert így jön az áldás, az már veszélyes. A szellemi irányzatok mind érdekelnek, mert úgy gondolom, mindenből érdemes tanulni, mindenben van egy kisebb-nagyobb adag – az egyénre vonatkoztatható – igazságtartalom vagy tanulság. A kifejezetten szellem-ellenes és anti-intellektuális irányzatok viszont egyértelműen taszítanak. Ilyeneknek tekintek sok ma ismert fogyasztói kultúrával kapcsolatos életmódot és viselkedésformát.

A HONLAPON AZT ÍROD A DWM EGY TISZTÁN ARTISZTIKUS MEGNYILVÁNULÁS. MEGMAGYARÁZNÁD PONTOSAN MIT ÉRTESZ EZ ALATT?

Az „artisztikus" számomra az ösztönök és elme összehangolását jelenti. A DWM a gondolkodás és az érzések – a hüllő-, emlős- és emberagy – terméke. Ezen kívül Isten tudja még, mi vegyül bele. Valójában zavar, ha valaki sokat magyaráz, vagy magyarázkodik. Az üzenetnek át kell jutnia és át is jut. Hogy mivé alakul, az már más kérdés. Ez már egy –az alkotó által – ellenőrizhetetlen folyamat.

EGYÜTT SZEREPELSZ MÁS MAGYAR ZENEKAROKKAL – CAWATANA, OUR GOD WEEPS, LAUTREC – A HERMON KÖZÖS KIADVÁNYON, AMELY A MOZGALOM GONDOZÁSÁBAN JELENT MEG. MILYEN ÉRZÉSEK VANNAK BENNED EZZEL KAPCSOLATBAN?

Nagyon örülök annak, hogy gondoltak rám és fontosnak tartom a kiadványt. Azt a kétségbeesést szólaltatja meg a HERMON számomra, melynek mélyén öröm feszül. Az élet minden formája, a baktériumoktól az emberszabásúakig, létezéssel telített. A létezés öröme és keserűsége paradox módon összpontosul a létforma agyagában, melyet a természeti erők gyúrnak, döngölnek, simogatnak. Az emberi létforma erről a formálódásról énekel, érzéseit, ösztöneit, gondolatait kettősségekben fogalmazza meg. Ellentétek feloldását, formálódását fogalmazza meg a HERMON.

VANNAK-E TERVEID A JÖVŐRE NÉZVE, MIKOR, HOL HALLHATUNK TŐLED ÚJABB ZENEI ANYAGOT?

Az Ultrahang alapítvány 12-darabos CD-R sorozatában fog a közeljövőben megjelenni az album-hosszúságú Metamorphoses. Azután majd meglátjuk. Nem tervezgetek. Csak egy egészen keveset.

Bodrossy Márk és PHJ interjúja

DANNY CAVANAGH

2003 márciusában három rendkívüli élménnyel szolgáló koncertet adott hazánkban(Szeged, Pécs, Budapest) Danny Cavanagh, az Anathema gitárosa/fő dalszerzője. A sikeres szólóbemutatkozás után rögzítettük ezt a végül éjszakába nyúló beszélgetéssé „fajult" interjút.

- Nos, az első kérdés az lenne, hogy hogy érezted magad a mai és a legutóbbi két koncerten?

- Nagyon, nagyon jól. A közönség nagyon odafigyelt, nagyon lelkes volt, elismerésüket mutatták ki.

- Mennyiben más így játszani, nem az Anathemával, a teljes zenekarral?

- Azt hiszem a különbség az éneklés miatt van. A legnagyobb különbség az, hogy ilyenkor én énekelem az összes dalt, míg az Anathemában Vinnyé ez a feladat, azt hiszem ezért is szeretem annyira ezeket a koncerteket. Ennek az egyik oka, hogy így lehetőségem nyílik a gyakorlásra és hogy igazán azt csináljak, amit akarok, olyan dalokkal, amiket én választok. Ez egyszerűen csak egy kis kellemes dolog a számomra. Ezzel nem veszem ki magam az Anathemából, márha lehetne is akármi, aminek az lehetne a következménye, vagyis nem kezdek szólókarrierbe.

- És honnan jött az egésznek az ötlete?

- Ahogyan a legjobb ötletek az Anathemánál jönnek: közvetve vagy közvetlenül Duncantól. Úgyértem, hogy ez nem jött volna létre az ő befolyása nélkül. Úgyértem ugyanezt el lehetne mondani Vinnyről és Johnról is, de azért emelem ki őt, mert velük, az ő új zenekarával, az Antimatter-rel turnéztunk tavaly októberben, ez egy akusztikus turné volt sok-sok Anathema dallal, zongorával, akusztikus gitárral, basszugitárral, Mick és én énekeltünk. Ezután Duncan odajött hozzám és azt mondta, próbáljam ezt ki én is, mert 5-10 év múlva már késő lesz, és elkezdett bátorítani, segített a dalok kiválasztásában is. Szerencsés vagyok, hogy ezt megtehetem, hiszen az emberek az Anathema név hallatán eljönnek és végighallgatnak. Úgyértem, hogy ez tényleg nagyszerű, hogy minden este sok-sok ember eljön.

- Ezeken a koncerteken az emberek csak ültek és csendben hallgatták végig a számokat, ez inkább egy színházi előadásra hasolnít. Nem volt neked furcsa ez a szituáció?

- Nem, igazából nagyon tetszett ez nekem. Tavaly karácsonykor játszottunk a testvéremmel, Jamievel Hollandiában, és akkor volt 2 koncert, main az emberek végig beszélgettek, ami engem nagyon zavart. Itt jó volt, hogy ez nem így történt.

- Nekem az volt érdekes, hogy az emberek körülöttem halkan énekelték a dalokat veled, de mindezt olyan halkan tették, hogy téged ne zavarjanak vele.

- Ha tudtam volna, hogy ennyire együtt karnak énekelni, az is remek lett volna.

- Legközelebb... Hogyan választottad ki a dalokat?

- Mindig feldolgozásokat játszom, ha egyedül vagyok. Két évvel ezelőtt mindig játszottam Radiohead számokat, tavaly Pink Floyd és Beatles dalok jöttek. Olyanokat játszok, amiket tudok és szeretek, próbálok nem sok szomorú számot játszani, hisz tudjátok, hogy például a One Last Goodbye után valahogy fel kell rázni a dolgot.

- Említetted az Antimattert. Annak tagja vagy jelenleg?

- Nem, nem vagyok tag, csak segítettem nekik. Remélem játszhatok majd még velük élő koncerten. Mindannyian úgy gondoljuk, hogy a tavalyi turné nagyon jól sikerült zeneileg.

- Tavaly arról volt szó, hogy elhagyod az Anatehmát. Mi történt?

- Nagyot hibáztam. Csak pár héttel később vettem észre, hogy mekkorát hibáztam. Zavarodott voltam, nagy nyomás alatt. Csak attól akartam megszabadulni, nem a bandától. De azt hittem legjobb lesz, ha a zenekarból kilépek. Megtettem, és ez felkerült az internetre. Ez hülyeség volt. Azt kívántam bárcsak megváltoztathatnám. Beszéltünk a többiekkel, és arra jutottunk, hogy újra megpróbáljuk együtt. Ezek után nagyon jó szellemben folytattuk a zenélést, ezek után igazán be tudom látni, hogy mit adnak a többiek a zenekarhoz, igazából a csapat része akarok lenni. Mondtam a többieknek, hogy többet szeretnék énekelni, és most szerencsé vagyok, hogy ezt mgetehetem. Remélem nincs még túl késő.

- A tied vagy az ő hozzáállásuk változott meg?

- Főleg az enyém, igen. Vinnyé is sokat fejlődött, egyre jobban kijövünk. Tavaly egy igazán rossz évünk volt, de volt sok jó koncertünk, jó pár klassz szám is és a zenekar most egy jó helyzetben van, így nekivághatunk a jövőnek.

- Jamie a bandában van?

- Igen, igen. Lényegében ő volt az egyik oka annak, hogy a zenekarban maradtam tavaly. Annak ellenére, hogy ő talán csak egy őrült viking, mindféle zenéhez ért ő, heavy metalhoz, Beatleshez, Pink Floydhoz. Ő nagyon érti azt is, amit én írok, és nagyon jó kapcsolatban van a többiekkel a bandából.

- Hogy hoyg visszatért az Anathemához?

- Kb. úgy volt vele mint én, nem volt biztos abban, hogy jó e neki az, amit itt csinál, de mindketten rájöttünk, hogy az. Úgy éreztük, hogy igazából csak ő lehet az, aki basszusgitározhat a zenekarban, ő igazán inspriál, összefog minket.

- Mi a helyzet Duncannel?

- Ő az Antimatter-rel van. Zeneileg ő egy külön világ, tisztelem őt, a barátságunkat, nagyon tehetséges ember.

- Munkán kívül sok időt töltötök együtt?

- Szoktunk együtt kocsmázni, John sírásig meg tud nevettetni, erre csak ő képes.Laz is egy nagyszerű ember, szeretek velük lenni.

- Mit csinálsz, amikor nem a zenerűkarral dolgozol?

- Vannak terveim, vannak projektek ahol besegítek, bedolgoztam az Antimatterbe is. Gondolkodom azon, hogy ápolói munkát vállalok, vagy valami ilyesmit, az elég rugalmas munka. Néhány haverral tervezzük, hogy Liverpoolban játszunk klubbokban. És, amit még ki szeretnék próbálni az a színészkedés. Egy dolog biztos, idén megcsinálunk egy albumot Jamie-vel és Shaunnal, aki egy liverpooli srác. Ő egy nagyszerű zenész, igazi művész, a Vallecrusis nevű zenekarban játszott. De erről most nem sok mindent tudok mondani, tudod, sok az ötlet.

- Hogy illik a képbe az ápolói munka?

- Nem tudom, hogy az összejön-e, de talán azt fogom csinalni. Jó dolog segíteni az embereknek, jobb, mint otthon ülni és elmélkedni, azt már eleget csináltam.

- Mit gondolsz a háborúról? Az utolsó számot George Bushnak szántad.

- Nem csak neki szántam. Bin Ladennek, a kereszténységnek, az iszlámnak, a zsidóknak is szántam. George csak próbálja megvédeni Amerikát egy atomtámadásszerű dologtól. Talán csak rájöttek, hogy vannak emberek, akiknek nem számít több tízezer ember meggyilkolása. Azt hiszem Amerika jó példa a mohóságra. Ha választanom kellene, hogy Amerikában éljek, vagy Észak-Koreában, akkor Amekűrikát választanám, mert ott legalább ki lehet mondani, ha pl utálod az elnököt. El tudjuk mi képzelni, hogy akkora félelemben éljünk?

- Ez itt más, amikor mi felnőttünk, akkor dőlt meg a régi hatalom, de még valamennyire benne voltunk. Erősen korlátozott szabadság volt.

- Úgy értettem, hoyg elképzelhető, hogy egy rendszer miatt cselekedjenek az emberek. Nem szeretem Amerikát, nem szeretem a kapitalizmust, utálok minden vallást, mint a terroristákát is, de ha egyzser választanom kellene, akkor a saját országomat választanám, hiszen, itt alakíthatok zenekart anélkül, hogy összetűzésbe keveredném a hatóságokkal. Persze nem kétséges, hogy komoly oka van annak, hogy le akarják igázni a fél Közel-Keletet, valószínűleg nem fognak megállni a határokon.

- Gondolod, hogy demokráciát lehet teremteni erőszakkal?

- Békét sosem lehet így elérni, csak egyetértéssel, de ne feledjük, hogy itt olyan emberekről van szó, akiknek foglamuk sincs az egyetértés jelentéséről.

- És mivel ez egy másik kultúra, a demokrácia jelentéséről sem igazán van fogalmuk.

- Hát igen, ez bonyolult. Szerintem a lényeg az, hoyg az emebr önmagával legyen harmóniában., úgyértem hogy ez nekem sem ment mindig, de lehetséges a természettel együttélni, ami sosem ment sokáig az embereknek, hiszen mindig volt korrupció és kapzsiság. Talán az indiánok élhettek így Amerikában, mielőtt jöttek az európaiak. Akárki akármit is mondjon, a lélek számított nekik, sokkal valódibb vallásuk volt, mint amilyen a kereszténység vagy az iszlám valaha lehet.

- Hiszel a végzetben a karmában vagy valami ilyesmiben?

- Igen, hiszek, de az emberek a mindennapok szintjén rendeznek le magukban sokmindent...

Pesti tartózkodását Danny egy meglepetés-fellépéssel zárta, a The Dethroners koncertjén, a Marco Polo Clubban játszott el egy Anathema-dalt a közönség és a zenekar nagy örömére. Lapzártakor vált biztossá, hogy az Anathema júniusban visszatér Budapestre és a zenekar áldását adta arra, hogy - a De Facto mellett - a trónfosztók vezessék fel a műsort.

Találkozunk június 8-án az E-Klubban!

Vizuál kei

Kínaibüfézene orgonával,

dadogta talajrészegen egy partyarc, majd bezuhant a ruhatár füstjelző őrizte mélyére. A Japánból kizoomolt zeneileg vegyes, látványilag pedig az ámító és dicső giccs határát kívülről súroló szóbanforgó műfaj, a visual kei jó egy éve vetette meg lábát a magyar alternatív tárcparketteken. Rajongója kevés, de annál elkötelezettebb, valamint súlyos ízlésficammal rendelkezik – aki egyszer hozzászokik a japán trendhez, többé egy európai gothic banda legjobban megtervezett promófotójára is azt fogja mondani: „Hát ez gyenge". (És tényleg.)

A szóbanforgó visual kei (VK) a zenei műfajok kavalkádja, amelyet a zenészek extravagáns és extrém megjelenése egységesít. Az elődd, aki nélkül soha, a tekerős tizenhatodokban és csepegős balladákban, mondjuk csak ki, hard rockban utazó X (később X-Japan) volt. A csapat 1988-ban megjelent Vanishing Vision nagylemezének szlogenje volt a „Psychedelic violence crime of visual shock", ami a tömeg skandálásában „visual shock!"-ra egyszerűsödött, így alakult ki a zenei jelenség, majd az köré formálódó szubkultúra jelzésére a „visual kei" (visual közösség) kifejezés.

A visual keiben megfér a hard-rock mellett a dallamos rock, a gothic, a punk, az industrial, a klasszikus – barokk - reneszánsz betétek, a techno és ezer más kategória. Amitől bármelyikre és mindegyikre rámondhatjuk, hogy VK, az a zenészek megjelenése – kenterbe verik akármelyik extrémnek mondott európai zenekar teljes életműve alatt felhalmozott imágót. (Itt érdemes azért megjegyezni, hogy egyes japán rajongók Marilyn Mansont európai VK-nak hívják, ez egyfajta támpontot adhat a beazonosításhoz. Ne felejtsük el azonban azt, hogy a visual attól is visual, hogy Japánból származik.)

Továbbá, a visual zenészek szinte mindegyike levetkezte férfiasságát, pózolásuk és külsejük következtében mindenki nőnek nézi őket – sminkjeik és ruháik gyakran szégyenben hagyják a szebbik nemet. (Cíki, de ez van. A visual színtérben szinte alig fordul elő nő,

a számos kevés példa közül ki kell emelni a japán gothic-lolita színtér egyik üdvöskéjét, Kanat, a japán rock-Björköt, szenvelgő énekhangjával és kifordult fogaival, az európai vonalhoz leginkább közelítő, Siouxsie-hoz hasonlított Lucifer Luscious Violenouet (aki régebben a Fictionben énekelt, többek között), a japán tradicionális vonalat és a hardrockot ötvöző Onymouza énekesnőjét ill. a VK-t jobban ismerőknek ott az Inugami Circus-Dan, a Solfege ill. az újabb Princess Pudding.)

Az androgün ideál Mana névre hallgat, ő a ma már kultikus hírű visual banda, a Malice Mizer gitárosa és fő dalszerzője. A publikum és a mikrofon előtt szigorúan hallgató Manához kötődik az EGL (Elegant Gothic Lolita) szubkultúra, amely a visual zenék mellé az európai reneszánsz, barokk és viktoriánus vonalat hozta be öltözködésben. Az erre a ruhákra szakosodott tokiói Moi-m'me Moitié ruha- és márkabolt a visual rajongók Mekkája, kamera a boltbelsőben ott még nem fordult meg. A gothloli ruhákra szakosodott kiadvány a Gothic & Lolita Bible, amelyből nemcsak a számos gothic ruhabolt és – márka (La Croix Noire, h.NAOTO, Metamorphose Temps de Fille, Black Peace Now, Alice AUAA, Victorian Maiden, stb.) kollekcióiról értesülhetünk, hanem öltözködési tanácsokat és szabásmintákat bújhatunk, többek között. (Mana jelenleg a Moi Dix Mois együttes gitárosa és dalszerzője, a jelek és a pletykák szerint Japán emészthető – női vokállal és hegedűvel megspékelt – black metalját akarja összehozni.)

Rövid bemutató cikk lévén lehetetlen kitérni az összes fontos együttesre és azok történetére, főleg, hogy a VK színtéren szinte kötelező az adott idő után való feloszlás és más együttesek más szabad tagjaival való bandaalakítás. Kötelező felmutatni az olyan együtteseket, mint a Malice Mizer (alapvető, mint „idesapám, annyira mint a sót"), a nu-metalba fordult, de amúgy nagy sikernek örvendő és párját ritkító debütáló lemezzel bíró Dir en Grey, a Luna Sea (főleg a Mother lemez időszakában, európai gothban utazóknak legyen ez az első hallgatnivaló), a L'arc-en-Ciel, a Pierrot (ahol keményen fel lehet fedezni Manson és az énekes Kirito között némi hasonlóságot),

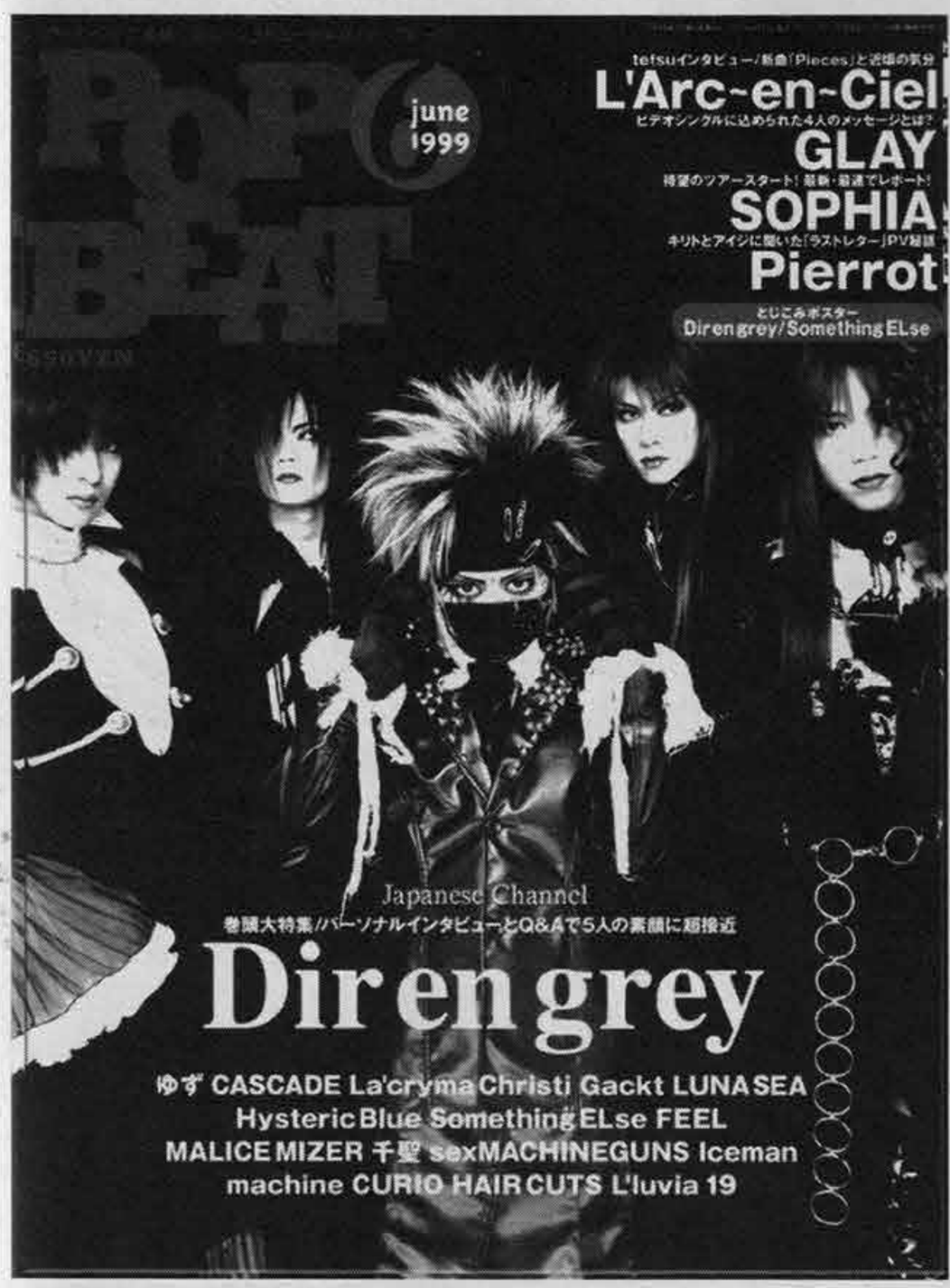

az infantilizmusban keményen álló Noir Fleurir, az egyik legsokszínűbb zászlóshajó, a Guniw Tools, a shock-punk Kagerou, a fantasztikus ruhákkal megáldott Die Form-gyanús Blam Honey, a századforduló egyik aláhullt reménysége, a Dué le Quartz (akinek a gitárosa, Miyabi bugyirohasztóan divatos dekadens zenét gyárt), a Cure régi pillanatait idéző, szintipopos lüktetésű Velvet Eden – a lista jópár oldalon keresztül tarthatna.

A VK iránt érdeklődőknek jelenleg csakis a netes forrásokat tudom ajánlani: magyar vonalon a Sound of Japant (www.soundofjapan.hu) és az LD-50et (www.ld50.hu), az angolul értőknek pedig a www.jrocknyc.com –ot, a jrock.pitas.com –ot, japánfreakeknek pedig a www.visunavi.com –ot, amúgy pedig akármelyik netes keresőt. Előre szólok, a beálló pszichoszexuális és ízlésbeli változásokért és mutációkért sem a cikk írója, sem a szerkesztőség nem vállal felelősséget.

d4m4g3 - damage@ld50.hu

XI Castle Party

Bolkow - Lengyelország

2004. július 30-augusztus 1.

Közép-Kelet Európa legnagyobb dark-wave-electro fesztiválja

30.07.2004 - warm up party - Castle Bolkow

Off Night (Off Magazine show):

Dj Leszek Rakowski (Fading Colours/Off Magazine)

Dj Bruno Kramm (Das Ich)

Dj Ronny Morings (Clan of Xymox)

ARCANA - special night show

31.07 - 01.08.04

PROJECT PITCHFORK
DEINE LAKAIEN
CLAN OF XYMOX
SUICIDE COMMANDO
BLUTENGEL

ARMIA
COOL KIDS OF DEATH
MOONLIGHT • GOD'S BOW
DESDEMONA • NAAMAH
AGRESSIVA 69
SUI GENERIS UMBRA
EVA • DAEMONICIUM
THE UNHOLY GUESTS

A fesztivál vendég DJ-i:
d4m4g3, gelka, wrack, zero

A háromnapos jegy ára 25 EUR

www.castleparty.com

ANNE CLARK

Anne Clark ír anyától és skót apától született 1960 május 14-én Crydonban, Dél-Londonban. Tizenhat éves korában otthagyta az iskolát. Iskoláinak korlátai nem tudták benne elfojtani a zene és a könyvek iránti telhetetlen étvágyát, ahogy óriási kíváncsiságát és igényét sem aziránt, hogy az őt körülvevő világ minden rezdülésének részese lehessen.

Többféle munkát elvállalt, mint például egy ápolói állást egy pszichiátriai klinikán, ezután a Bonaparte Recordsnál, egy helyi független lemezboltnál dolgozott. Ez igazán jó idő-zítés volt! A punk rock műfaj éppen ekkor készült berobbanni London életébe. Sok ember volt ekkor olyan, mint ő, mít sem törődtek a formális intézményekkel, viszont hatalmas vágyuk volt az önkifejezésre, így egy merőben új megközelítést hozott a punk műfaj mind a zenével, a művészetekkel és a társadalommal kapcsolatosan. Ebben az időszakban bármi és minden megvalósíthatónak tűnt.

A Bonaparte szomszédságában állt a Warehouse Színház, amely szintén egy független kezdeményezés volt, amelyet folyamatosan a bezárás fenyegett anyagi problémák miatt. Anne 18 hónapig dolgozott velük azzal az elgondolással, hogy színpadra vísz olyan darabokat, amelyek a punk, new wave műfajokban kiemelkedőek voltak. Nem csak olyan zenekarok voltak itt jelen, mint a The Damned, a Siouxsie and The Banshees és a Generation X, de rengeteg színházi, kabaré, irodalmi és tánc projekt is megvalósult itt. Eleinte a színház igazgatókat elrettentette a bőrszerkóban járó, tele piercingezett punk rockerek sokasága, akik ellepték a Warehouse-t, de végül beadták a derekukat, és Anne több, mint 2 évig dolgozott itt, mint önkéntes adminisztrátor – teltházat vonzva a színházba olyan előadókkal, mint Paul Weller, Linton Kwesi-Johnson, French & Saunders, The Durutti Column, Ben Watt stb.

Mindezek alatt Anne tapasztalatokat szerzett a zene és a szövegek világában és létrehozta saját debütáló előadását Londonban Richard Strange Cabaret Futura-jában a Depeche Mode-dal együtt. A Warehousenál töltött ideje alatt, Anne találkozott David Harrow-al, aki a második, 1983-as Changing Places című albumán, az 1984-es Joined Up Writing és az 1987-es Hopeless Cases című albumokon volt társszerző. Anne és David billentyűkkel, szintikkel és samplerekkel készített munkái nyomán olyan dalok és dallamok születtek, amelyekkel a 80-as és a 90-es évek elektronikus zenéjét vezették elő – „Sleeper In Metropolis", „Our Darkness".

Anne, aki az eszközeit sosem szorította korlátok közé, nagyon különböző dallamokkal kísérletezgetett, többféle zenei stílust kipróbált a jazztől, a folkon keresztül a komolyzenéig. Ezek az elemek Anne jelenlegi munkásságában egyre nagyobb szerephez jutnak.

Művei egyre sikeresebbek lett Európában és Észak-Amerikában, míg az ideáljai, akik egykor olyan erősek voltak Angliában egyre inkább letűntek vagy egyszerűen kivásárolta őket a zenei világ globalizációja. Európa (még mindig csak!!) most próbál létrehozni egy olyan zenei közönséget, amelyet nem a sajtó irányít és amely nyitott a zene MINDEN műfajára.

1985-ben megjelent a Pressure Points, és egy közös munka John Foxx-szal, az Ultravox alapítójával. 1986-ban kezdett el együttdolgozni és dalokat írni a klasszikus zongorát tanult Charlie Morgannel, aki csatlakozott Anne-hez az első amerikai turnéján. Charlie Morgan volt az, aki korábban a Hopeless Cases című 1987-es albumon társszerzője volt Annenak. 1988-ban jelent meg Anne első koncertalbuma, RSVP címmel.

1987 végén Norvégiába költözött, amely azután 3 évig volt az otthona. A Skandináviába költözés további új zenei lehetőségeket nyitott meg, ekkor kezdett el norvég zenészekkel dolgozni: Tov Ramstad-dal és Ida Baalsrud-dal. Charlie Morgannal közösen jelentette meg az 1991-es Unstill Life című albumát.

Az 1992-ben Charlie-val elkezdett projekteket fel kellett függeszteni, a művész rosszullétei miatt. Ugyanennek az évnek a nyarára kiderült, hogy Charlie rákbeteg, őszre bebizonyosodott, hogy végzetes a betegsége, és 1992 decemberében elhunyt, mindössze 36 éves korában.

Változtatások és újraértékelések hónapjai alatt vették fel és jelentették meg 1993-ban a The Law Is An Anagram című albumot. Miközben folytatta az együttműködést Tov Ramstad-dal, elkezdett Paul Downing-gal, Marytn Bates-szel és Andy Bell-lel dolgozni.

Annak ellenére, hogy mindezekkel a társszerzőkkel, rengeteg féle stílus és tapasztalat bukkant fel pályafutása alatt, valamiféle azonnal felismerhető és állandó jellemzője van a munkáinak – egyfajta sajátosság, amely jelen van minden kezdeményezésében, és amely, miközben sosem tette Anne-t a mainstream zeneipar számára elfogadhatóvá, egy teljesen eredeti művészt jelent a munkája legfontosabb részének, a közönségnek. Nyilvánvalóan ez egy művész legfontosabb feladata – közelebb hozni az embereket egymáshoz.

A kommunizmus bukása után, Anne munkája egy még szélesebb közönséget tudott elérni. A kelet-német, lengyel, orosz, csehszlovák, magyar és román emberek éveken keresztül csak csempészett kazetták és távoli, rádióközvetítések segítségével tudták őt követni. Ma már ezekben az országokban az angolul tanulók használják a dalszövegeit.

1994-ben, Anne azt vállalta, hogy egy teljesen akusztikus zenekarral induljon turnézni, ennek a sikeres eredményét a Psychometry című élő koncertalbumon hallhatjuk, amelyet Berlinben ugyanebben az évebn a Passionskircheben rögzítettek.

1995-ben, jelent meg a To Love And Be Loved című albuma, amely egy újabb varázslatos ötvözete az elektronikus és az akusztikus zenének, olyan közreműködőkkel mint Martyn Bates, Paul Downing, Andy Bell és Chris Elliot.

1996 végén több zenkar, producer és lemezlovas együtt elkészített egy anyagot, amellyel Anne munkássága előtt kívánnak tisztelegni, amely hatalmas befolyással volt rengeteg zenészre a 80-as évek közepétől napjainkig. Wordprocessing címmel összegyűjtötték és kiadták olyan számok remix verzióit, mint az „Our Darkness", a „Sleeper In Metropolis" a „Wallies" és a „Virtuality".

1998-ban, Anne újra az akusztikus és folk/klasszikus zene felé fordult, amely egyre inkább fontossá vált számára, míg a nagyobb lemezkiadóknál ezzel csak megvetést vívott ki, mindezek ellenére a rajongók és a kritikusok örömmel üdvözölték azt. Ekkor jelent meg Just After Sunset című lemeze – amelyen közreműködött Martyn Mates, és felhasználták a költő Rainer Maria Rilke verseinek fordításait is.

2002-ben európai turnéra indult az új akusztikus zenekarával, amelynek tagjai: Murat Parlak (ének, zongora), Jann Michael Engel (csellő), Niko Lai (dobok, percussion) és Jeff Aug (gitár).

Mindezek alapján remélhetjük, hogy talán még ebben az évben Magyarországon láthatjuk fellépni.

V. NIGHTBREED

országos dark-goth-black találkozó

2004. július 9-10.
Ecsegfalva

zenekarok és egyéb program:

www.negativeart.hu/nightbreed

(30) 2417209 · info@negativeart.hu

Magna
MAGAZIN

tervezett megjelenési időpontok 2004-ben:

július 5.

október 5.

december 13.

lelőhelyek:

Budapest: Last Exit, Headbanger

vidék: Szeged - Bahia + online: http://negativeart.hu

LD-50 és Negative Art rendezvények
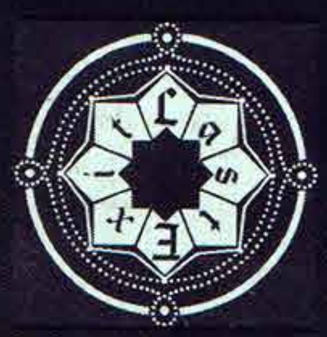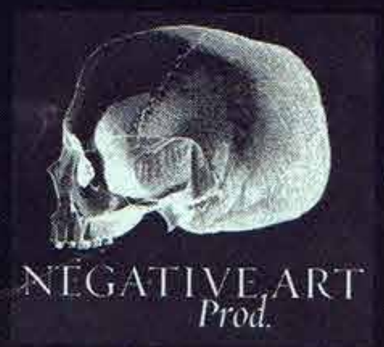
Magna
MAGAZINE